Rex Stout

ČERNÉ ORCHIDEJE

Rex Stout

ČERNÉ ORCHIDEJE

Dva kriminální příběhy

LIDOVÉ
NAKLADATELSTVÍ PRAHA
1972

ČERNÉ ORCHIDEJE

Nevím, kolik dohadů kolovalo loni v barech a restauracích o tom, jak se Nero Wolfe stal vlastníkem černých orchidejí, v novinách jsem viděl tři úplně odlišné alternativy – jedna se objevila minulé léto v časopise Sunday, jedna v newyorském klepařském sloupci před několika měsíci a poslední ve zprávě tiskové společnosti, tenkrát, co se tak neočekávaně objevila kytice orchidejí při jistém pohřbu v belfordské pamětní kapli.

V této knize jsou tedy dva samostatné případy Nerona Wolfa, dva rozdílné okruhy lidí. Ten první případ věrně líčí, jak Wolfe orchideje získal. Druhý případ vypráví, jak vyřešil jinou vraždu. Jenže v tom druhém případu zůstala taková malá záhada, a to mě dopaluje. Jestli někdo z vás zná Wolfa lip než já – ale napřed si to přečtěte.

ARCHIE GOODWIN

KAPITOLA 1

V pondělí na výstavě květin, v úterý na výstavě květin, ve středu na výstavě květin. Já, Archie Goodwin. Proč?

Nepopírám, že květiny jsou krásné, ale milión květin není miliónkrát krásnější než jedna jediná. Ústřice jsou dobré, ale kdo by jich chtěl sníst celý vagón?

Nijak zvlášť jsem se nerozčiloval, když mě tam Nero Wolfe v pondělí odpoledne poslal. Stejně jsem to čekal. Po tom všem halasu ve zvláštní rubrice Sunday věnované výstavě květin bylo jisté, že někdo z domu se bude muset jít na ty orchideje mrknout, a protože bez Fritze Brinnera se kuchyň na tak dlouho obejít nemohla a Theodor Horstmann byl nadmíru zaměstnaný ve sklenících na střeše a Wolfe sám by mohl pracovat ve fyzikální laboratoři jako Nehybný předmět, kdyby se někdy vytratilo povolání detektiva, vypadalo to tak, že los padne na mě. Taky že ano.

Když v pondělí v šest večer sestoupil Wolfe ze skleníků a vešel do kanceláře, hlásil jsem:

„Viděl jsem je, ale nemohl jsem šlohnout ani kus kytky."

Zachrochtal a klesl do svého křesla.

„Neprosil jsem tě o to."

„Ne že bys to říkal, ale čekals na to. Jsou tam tři kytky ve skleněné vitríně a stráž má zřejmě nohy přilepené k podlaze."

„Jakou mají barvu?"

„Nejsou černé."

„Černé květiny nikdy nejsou černé. Jakou mají barvu?"

„No," zauvažoval jsem. „Řekněme, že se vezme kus uhlí. Ne antracit, ale černé uhlí."

„To je černé."

„Okamžíček. To uhlí se tence namaže melasou. A máš jejich přesnou barvu."

„Fuj. Nemáš ani nejmenší představu, jak by to vypadalo. Ani já ne."

„Skočím koupit kus uhlí a vyzkoušíme to."

„Ne. Květní lístky jsou rovnoměrné?"

Přikývl jsem. „Okvětí mají velké, ne tak jako Aurea, spíš jako Truffautiana. Krček má oranžový nádech –"

„Nějaká známka vadnutí?"

„Vůbec ne."

„Jdi tam zítra znovu a hledej, nevadnou-li na okraji květních lístků. Víš, oč jde, typické chřadnutí po opylení. Chci vědět, jestli byly opyleny."

Tak jsem tam šel v úterý po obědě znovu. Ten večer v šest jsem ke svému popisu přidal něco málo podrobností a oznámil, že jsem nenašel žádnou známku vadnutí.

Seděl jsem u svého psacího stolu, on přede mnou proti stěně. Mrazivě jsem se na něj zadíval.

„Řekl bys mi laskavě," prosil jsem, „proč jsou si všechny ženské na výstavách kytek tak podobné? Z devadesáti procent? Zvlášť jejich nohy? Musí tam chodit? Je to proto, že když jim nikdy nikdo žádné kytky neposlal, jdou se na ně alespoň podívat? Nebo je to proto –"

„Přestaň! Nevím. Zajdi tam zítra a sleduj vadnutí."

Mohl jsem vědět, podle Wolfovy nálady, černější hodinu od hodiny, že jeho podrážděnost stoupá na nejvyšší stupeň – to všechno kvůli těm nicotným orchidejím. Ale šel jsem tam ve středu znovu a dostal se domů až skoro v sedm. Když jsem vstoupil do kanceláře, seděl u svého stolu, dvě prázdné lahve piva stály na tácu a z třetí si naléval do sklenice.

„Snad jsi nezabloudil?" zeptal se zdvořile.

Nepohoršil jsem se, protože jsem věděl, že to myslí skoro vážně. Dostal se k bodu, kdy nemohl dost dobře pochopit, že člověk může jet z 35. ulice a Desáté avenue do 40. a Lexingtonu a zpět, aniž by mu kdokoli ukazoval cestu. Ohlásil jsem, že nevadnou, sedl jsem si za svůj stůl, prošel materiál, který tam pohodil, a potom jsem se natočil tváří k němu a řekl:

„Myslím, že se ožením."

Napůl otevřená víčka se mu ani nepohnula, ale oči ano. Viděl jsem to.

„Můžeme být k sobě docela upřímní," řekl jsem. „Bydlím s tebou v tomhle domě už přes deset let, píšu tvoje dopisy, chráním tě, povzbuzuju tě a ničím tvoje pneumatiky a svoje boty. Dříve nebo později se ukáže, že jedna z mých pohrůžek o ženění není žert. Jak to poznáš? Jak víš, že to není zrovna teď?"

Vydal ze sebe posměšný zvuk a zvedl sklenici.

„Dobrá," řekl jsem. „Ale jsi natolik psycholog, abys věděl, co to znamená, když muž cítí neodolatelné nutkání mluvit s někým o dívce. Samozřejmě že dává přednost tomu, kdo je mu sympatický. Můžeš si tedy představit, co to znamená, jestliže si chci povídat o ní s tebou. Teď zrovna je pro mě nejdůležitější, že jsem dnes odpoledne viděl, jak si myje nohy."

Postavil sklenici. „Tak tys šel do kina. Odpoledne. A to tě nenapadlo –"

„Nikoli, prosím, žádný biograf. Žena. Z masa, kostí a kůže. Byls vůbec kdy na výstavě kytek?"

Wolfe zavřel oči a vzdychl.

„V každém případě," pokračoval jsem, „jsi výstavy viděl na obrázcích, takže je ti známo, že milionáři a velké firmy dělají tyhle věci velkoryse. Viz japonské zahrady a skalky a růže v Pikardii. Letos si to divadlo vyhradila pro sebe společnost pro semena a zahradnické školky Rucker a Dill. Vytvořili tam zalesněnou paseku. Křoví a spadané listí, zeleň a spousta kytek a haraburdí, nějaké stromy s bílými květy a potůček s tůňkou a skalami; a navíc lidé. Muž a dívka tam prožívají idylku v přírodě. Celý den od jedenácti do půl sedmé a večer od osmi do deseti. Trhají kytky, připravují si výletní oběd, sedí na trávě a čtou, hrají spolu ‚maso'. Ve čtyři si muž lehne, přikryje obličej novinami a zchrupne si, děvče se zuje, stáhne punčochy a ráchá si nohy v té kaluži. V tu chvíli je kolem provazů tlačenice. Tvář i figuru má i tak dost dobrou, ale nohy, to je prostě umění samo! Přirozeně musí dávat pozor, aby si nenamočila sukni, a protože proud do té tůně padá ze skal... Mám-li mluvit jako malíř –"

Wolfe zafuněl. „Fuj! Vždyť bys nenamaloval –"

„Neřekl jsem malovat jako malíř, ale mluvit jako malíř. Vím, co se mi líbí. Harmonické uspořádání tvarů. Na to se chytím. Zbožňuji studium –"

„Má příliš dlouhé nohy."

Užasle jsem se na něho podíval.

Přísně namířil prstem na noviny na psacím stole.

„V Postu je její fotografie. Jmenuje se Anna Tracyová. Je stenotypistkou v kanceláři společnosti Rucker a Dill. Nejraději jí borůvkový koláč se zmrzlinou."

„Není stenotypistka!" To mě zvedlo na nohy. „Je sekretářka! U W. G. Dilla!" Našel jsem tu stránku v Postu. „To je zatraceně důležité místo. Připouštím, že ty nohy tady vypadají trošku delší, ale ta fotka je špatná. Ze špatného úhlu. Předevčírem byla v Times daleko lepší, a článek –"

„Viděl jsem. Četl jsem."

„Pak bys měl alespoň tušit, jaké mám pocity." Znovu jsem se posadil. „Muži jsou směšní," řekl jsem filosoficky. „Dívka s tím obličejem a figurou a nohama chodila kolem nich, žila se svým tátou a mámou, přijímala diktáty od W. G. Dilla, který připomíná žábu navzdory tomu, že je presidentem Atlantické společnosti – dneska tam taky byl – a kdo o ní věděl nebo kdo jí věnoval pozornost? Ale postav ji před veřejnost a nech ji sundávat boty a punčochy a vrtět špičkou nohy v umělé kaluži v třetím poschodí Grand Central Paláce, a co se stane? Bill Rose se jde na ni podívat. Filmové špióny musejí vyhánět z trávy té lesnaté paseky. Fotografové se utkávají v soubojích. Lewis Hewitt ji bere na večeři –"

„Hewitt?" Wolfe rozevřel oči a zašklebil se na mě.

Věděl jsem, že už jenom to jméno mu zpění pivo. Milionář Lewis Hewitt, v jehož skleníku na panství Long Island byly ty černé orchideje vypěstovány – což vzbudilo ve Wolfovi vlnu závisti, jež překonávala všechno, co jsem kdy u Wolfa zažil.

„Jo," dodal jsem srdečně. „Sám velký Lew, ve svrchníku za dvě stovky dolarů a homburgu, s rukavicemi z břicha gazelího mláděte, živeného mlékem a medem, se špacírkou, vedle které by tvoje nejlepší malacca vypadala jako kus starého rybářského prutu. Viděl jsem, jak s ním odcházela před necelou hodinou, těsně předtím, než jsem zmizel já. A na levém rameni měla připíchnutou černou orchidej! Musel ji pro ni sám uříznout. První žena na světě, která nosí černou orchidej! A ještě minulý týden vyťukávaly její rozkošné prsty do stroje: ‚Potvrzujeme příjem

Vašeho dopisu z devátého, jehož obsah jsme vzali na vědomí…'"

Zazubil jsem se na něho. „Lew ale bude muset vytáhnout postřik na hmyz. Na pasece se hromadí muži, co nerozeznají čnělku od blizny. Ten chlápek uvnitř provazů se směje strojeně a hloupě. Jmenuje se Harry Gould a je jedním z Dillových zahradníků. Jeden prošedivělý hastroš, který by potřeboval oholit, na ni civí, jako kdyby se k ní chtěl modlit – viděl jsem ho tam dvakrát. Kolem se taky potuluje ctnostný chlapík s důležitě vystrčenou bradou a předstírá, že na ni nekouká. Jmenuje se Fred Updegraff. Updegraffovy zahradnické školky,

Erie, Pensylvánie. Mají svou výstavku nedaleko. A je jich ještě hromada, ale hlavně jsem tam já. Tvůj přítel Lew bude mít se mnou pěknou práci. Dneska se na mě bezděky usmála a já zčervenal od hlavy až k patě. Moje úmysly jsou počestné, ale docela určité. Podívej se na její fotku, a pak ohodnoť tohle." Položil jsem nohu na stůl a vysoukal kalhoty až ke kolenu. „Stáhni svým duševním zrakem botu a ponožku a podvazek a použij svých znalostí o křížení. Jaký by byl výsledek –"

„Fuj," řekl Wolfe. „Nepoškrábej stůl! Zítra se tam vrátíš a budeš sledovat, jestli na krajích nevadnou. A budeš tady v šest hodin!"

Dopadlo to jinak. Příští den u oběda vystoupila jeho závist a zvědavost na nejvyšší míru. Odložil kávový šálek, vzal na sebe vzezření muže, který je připraven pro Věc statečně snášet všechna utrpení a nebezpečí, a řekl mi:

„Prosím tě, přijeď s limuzínou. Pojedu na výstavu a podívám se na ty zpropadené černé zrůdy sám!"

KAPITOLA 2

A tak byl čtvrtek v pořadí můj čtvrtý den na výstavě květin. Byla to největší tlačenice v týdnu, a dostat Nerona Wolfa skrz a nahoru do čtvrtého poschodí, kde byly orchideje, bylo stejné, jako když má torpédoborec razit cestu minovým polem nejtěžší válečné lodi. Párkrát nás zastavili známí, kteří si s námi chtěli vyměnit pozdravy, a když jsme procházeli kolem zalesněné paseky firmy Rucker a Dill na třetím podlaží, Wolfe se zastavil a rozhlížel. Kolem stáli diváci ve třech řadách za sebou. Harry a Anna právě hráli „maso". Ve světle fotoblesků ani nehnula brvou.

„Všimni si jejích zubů, když se směje," řekl jsem. „Podívej se na její vlasy, jsou hebké a jemné jako z melasy. První i druhý den byla rozpačitější. Ještě rok a zkazí se. Podívej se na žloutnoucí listy pivoněk chřadnoucích žalem, poněvadž s nimi bude už jen jediný den –"

„To nejsou pivoňky. Jsou to azalky a vavříny a jsou nemocné."

„Nazývej to nemocí, když chceš. Chřadnou žalem –"

Vyrazil, a já málem srazil tři ženské, abych se dostal obloukem před něho.

U orchidejí ve čtvrtém patře pohrdl vším – ačkoli zde například byla nejhezčí výstavka B. Thortonií, jakou jsem kdy viděl – a usadil se před skleněnou skříní. Štítek v rohu hlásal: „Nepojmenovaný hybrid pana Lewise Hewitta. Pouze tři existující exempláře." Opravdu byly neobvyklé, a to jsem prolezl několikrát všechny velké firmy, nemluvě o Wolfových dvaceti tisících rostlinkách se stovkami odrůd. Stoupl jsem si stranou a pozoroval Wolfovu tvář. Něco si pro sebe mumlal a pak, s tváří na pět palců od skla vitríny, jenom stál a zíral. Jeho vzrušení se navenek nijak neprojevilo, ale podle škubání svalů na krku jsem poznal, jak to v něm vře. Čtvrt hodiny se vůbec nepohnul, i když do něj strkaly ženy, pokoušející se alespoň zahlédnout orchideje, ačkoli normálně nesnáší dotek kohokoli. Potom odstoupil a já myslel, že už skončil.

„Je tady horko," řekl a sundával svrchník. Sáhl jsem po něm, abych mu ho podržel.

„Á, pan Wolfe," ozval se hlas. „To je skutečně pocta! Co si o nich myslíte?"

Byl to Lewis Hewitt. Wolfe si s ním potřásl rukou. Hewitt měl na sobě jiný klobouk, svrchník a rukavice, ale tutéž špacírku jako den předtím – zlatavě žlutou malaccu s červenohnědými skvrnami. Každý dobrý odhadce by za ni řekl z fleku 830 dolarů. Hewitt je dost dlouhý, aby se mohl na Wolfa dívat svrchu.

„Jsou zajímavé," řekl Wolfe.

Zajímavé. Cha, cha!

„Nejsou nádherné?" Hewitt se rozzářil. „Kdybych měl čas, vyndal bych jednu z vitríny, abyste si ji mohl dobře prohlédnout, ale jdu nahoru posoudit nějaké růže a už jsem se opozdil. Zdržíte se

ještě chvíli? Prosím, zůstaňte. Haló, Wade! Už běžím.“

Odkráčel. To ‚Wade’ platilo malému chlapíkovi, který vyšel po schodech, zatímco jsme hovořili. Když se nový příchozí zdravil s Wolfem, pozoroval jsem ho se zájmem, neboť to nebyl nikdo jiný než sám W. G. Dill, zaměstnavatel mé budoucí ženy. V mnoha směrech tvořil pravý opak Lewise Hewitta, poněvadž se díval na Wolfa nahoru, nosil staré hnědé šaty, které by potřebovaly vyžehlit, a jeho ostré šedivé oči vůbec nevypadaly na to, že by se uměly rozzářit.

„Pravděpodobně se na mne nepamatujete,“ říkal právě Wolfovi. „Byl jsem u vás jednou s Reymondem Plehnem –“

„Vzpomínám si, pane Dille.“

„Zrovna jsem viděl dole Plehna a ten mi řekl, že jste zde. Chtěl jsem vám odpoledne telefonovat. Rád bych věděl, jestli byste pro mě něco neudělal.“

„To záleží –“

„Vysvětlím vám to. Pojďme kousek stranou z té tlačenice.“

Ustoupili, já s nimi. „Víte něco o kurumské nákaze?“

„Slyšel jsem o tom.“ Wolfe se zamračil, ale pokoušel se být zdvořilý. „Četl jsem o ní v zahradnických časopisech. Nákaza, zhoubná pro širokolisté trvalky, považovaná za plíseň. První výskyt byl zjištěn před dvěma roky na některých kurumských azalkách, které dovezl z Japonska Lewis Hewitt. O něco později se, myslím, objevila u nás, a stejně tak u Watsona v Massachusetts. A Updegraff potom ztratil celou plantáž, několik akrů toho, co nazýval Rhodaleami.“

„Víte o tom opravdu všechno.“

„Co jsem četl, nezapomínám.“

„Viděl jste mou výstavu dole?“

„Jen jsem se mrkl, jak jsem šel kolem.“ Wolfe se zašklebil. „To víte, davy. Přišel jsem se podívat na tyhle hybridy. Máte tam pěknou skupinku Cypripedií. Ty Fissipy –“

„Všiml jste si vavřínů a azalek?“

„Ano. Vypadají jako nemocné.“

„Jsou nemocné. Umírají na kurumskou nákazu. Na spodní straně listů se ukazují typické hnědé skvrny. Nějaký lotr ty rostlinky záměrně nakazil a dal bych nevím co za to, kdybych věděl, kdo to byl. Chci to vědět!“

Wolfe vypadal soucitně a skutečně ho litoval. Zhoubná plíseň pěstitele spojuje.

„Proč si myslíte, že je to darebáctví? Proč v tom hned vidíte úmysl?“

„Je to tak.“

„Máte důkaz?“

„Ne. Ten právě chci mít!“

„Drahý pane! Jste jako dítě, které buší do klacku, protože přes něj klopýtlo. Ta nákaza už jednou u vás byla. Malinko výtrusů v trošce půdy –“

Dill potřásl hlavou. „Nákaza byla na Long Islandu. Tyhle rostliny přišly z New Jersey. Není možné, že by se půda znečistila.“

„U plísně je možné skoro všechno. Nářadí, které se dostalo z jednoho místa na druhé, pár rukavic –“

„Tomu nevěřím,“ Dillův hlas jasně ukazoval, že ho nic nepřesvědčí, „při naší péči… Jsem přesvědčen, že to byla záměrná a zlomyslná akce na zničení výstavky. Chci vědět, kdo to udělal. Dám vám tisíc dolarů, když to vypátráte!“

Wolfe se stáhl. Jeho tvář dostala jemný a neproniknutelný výraz. „Nemyslím, že bych se mohl do toho pustit, pane Dille.“

„Proč? Jste detektiv či ne? Není to vaše zaměstnání?“

„Je.“

„Tohle je práce pro detektiva. Nebo ne?“

„Není.“

„Jak to?“

„Vy byste taky nešel pěšky přes celý kontinent, abyste si zaplaval v Tichém oceánu. Úsilí a náklady nejsou úměrné žádanému cíli. Říkáte, že nemáte žádný důkaz. Máte na někoho podezření?“

„Ne. Ale trvám absolutně –“

Zasáhl jsem. Řekl jsem Wolfovi: „Jdu ohodnotit nějaké bruselské bylinky," a vypadl jsem.

Měl jsem určitý plán v hlavě, ale hlavně jsem se na to nechtěl dívat. Několika výnosnými případy, které jsme vyřídili od počátku roku, byl náš rozpočet vyrovnán na měsíce dopředu, ale i tak mě vždycky popudí, když slyším Wolfa odmítat kšeft, ale nechtělo se mi ho pérovat před těmi Hewittovými hybridy. Abych se vyhnul davu, otevřel jsem dveře označené „Jen pro zaměstnance" a sešel po nouzovém schodišti. Tahle část nebyla přístupná veřejnosti. O poschodí níže jsem si proklestil cestu džunglí beden na stromy a keře, rozprašovacího zařízení a jiných nesmyslů, pokračoval v cestě chodbou a zabočil doprava. Chodba se táhla téměř přes celou délku budovy, ale věděl jsem, že asi v polovině je východ. Podél levé stěny byla změť dalších stromů a keřů, výstroje, přebytků z výstavek, a po pravé straně, která tvořila příčku mezi chodbou a hlavní místností, byly dveře se štítky, všechny zavřené, a vedly zezadu k vlastním výstavkám. Když jsem míjel dveře s připíchnutým štítkem „Rucker a Dill", vyslal jsem k nim polibek.

Dalšími dveřmi jsem vstoupil do hlavní místnosti. Tlačenice byla ještě větší, než když jsme tudy s Wolfem před půlhodinou procházeli. Vyhýbal jsem se bitevnímu poli, až jsem se ocitl u výstavky představující vesnickou scénu, která měla na provazovém hrazení nápis: „Updegraffovy zahradnické školky, Erie, Pensylvánie". Na téhle straně vytvářely výstavky řadu poloostrovů, jež vyčnívaly do hlavní místnosti, s uličkami mezi nimi, sahajícími zpět k příčce, u které výstavky začínaly. Obeplul jsem tlupu diváků, hltajících očima Updegraffovu výstavku, a zastavil se vedle zakrslého chlapíka, který stál u provazů a škaredil se na listoví.

„Nazdar, Pete," řekl jsem.

Pokývl a řekl nazdar.

Setkal jsem se s Petem předevčírem. Nijak jsem si ho neoblíbil. Ve skutečnosti mi byl protivný. S každým okem jiným a s jizvou na nose vypadal podezřele. Byl však pohostinný a díky jemu jsem se tam všude cítil jako doma.

„Vaše pivoňky vypadají pěkně," řekl jsem společensky.

Po mé levici se někdo zahihňal a poznamenal něco, co nebylo pravděpodobně určeno mým uším,' mám však dobrý sluch. Otočil jsem se a spatřil takové dvě Nanynky ze Zlámané Lhoty. Vložil jsem do pohledu sílu a upřeně na ně zíral.

„Ano, madam, pivoňky," řekl jsem. „Víte vy, co znamená Cymbidium miranda? Nevíte? Já to věděl, ještě když jsem byl luční kobylce po kolena. Co to je Phalaenopsis? Víte to?"

„No, to nevím, ale rododendrony poznám. Pivoňky! Pojď, Alice."

Pozoroval jsem, jak se kolébají pryč, a otočil jsem se zpátky k Petemu. „Promiňte, že jsem vám vyštval publikum, ale nic jí do toho není, jestli dávám přednost názvu pivoňky. Na co jste se to škaredil? Hledáte kurumskou nákazu?"

Jeho hlava se vymrštila vzhůru ke mně. „Co je s kurumskou nákazou?" vyzvídal.

„Nic. To jenom tak mezi řečí. Slyšel jsem Dilla mluvit o tom, že jeho zalesněná paseka to chytla, a byl jsem zvědavý, jestli se nákaza rozšiřuje. Nemusíte na mě tak koukat, já ji nemám."

Levé oko mu zablikalo, to vybledlé však ne. „Kdy jste to slyšel Dilla říkat?"

„Před chvilkou."

„Tak. Já to tušil." Vytáhl se na špičky a rozhlížel se po davu. „Viděl jste mého šéfa?"

„Ne. Právě jsem přišel –"

Pete odpálil. Zjevně jsem něco spustil. Odcházel však vlevo, dopředu, takže jsem ho nenásledoval. Zamířil jsem napravo, kolem zahrady růží a pár dalších výstavek k firmě Rucker a Dill.

Zástup byl přibližně stejně velký jako předtím; bylo teprve čtvrt na čtyři a lidi se nezačnou tlačit na provazy dřív jak ve čtyři, až si Harry bude dávat dvacet a Anna si zuje boty a stáhne punčochy, což ještě v historii světa na žádné květinové výstavě k spatření nebylo. Postavil jsem se za nějaké dámy, které mi svou výškou nepřekážely v rozhledu. Hru už měli ti dva za sebou, Harry teď vyráběl prak a Anna pletla. Její práce by se mi určitě nehodila, ale zajímala mne ona, ne její dovednost, což je během námluv pochopitelné. Seděla na trávě a pletla, jako by široko daleko nebylo ani živáčka. Harry jako herec se jí vůbec nemohl rovnat. Nedíval se po publiku a pochopitelně nemluvil, neboť to celé byla pantomima a žádný z nich nikdy nepromluvil. Ale na pohybech a letmých pohledech bylo znát, že si publikum uvědomuje každou vteřinu.

Pochopitelně jsem na něho žárlil, ale i tak na mě dělal dojem pěkné pijavice. Byl asi stejně

starý jako já, něčím si namazal vlasy, aby je měl ulízané. Vlasy i oči měl tmavé a afektovaně se usmíval. Byl také nafoukaný. Jeden z důvodů, proč jsem si Annu vybral, byl ten, že v úterý při obědě jí Harry položil ruku na paži, a ona ucukla, a to nebylo zrovna vyzvání, aby to zkusil znovu. Existovala ještě jiná znamení toho, že je odhodlána se pro mne uchovat nevinná a neposkvrněná, i když samozřejmě nemohla vědět, že je to pro mne, dokud nedostanu příležitost s ní promluvit. Připouštím, že když dovolila Hewittovi, aby ji dekoroval orchidejemi a vzal na večeři, byla to pro mne hořká pilulka, ale koneckonců jsem neměl nejmenší právo očekávat, že by s takovýma nohama žila jenom duševnem.

Znenadání Harry vyskočil a zaječel: „Hej!“

Bylo to první slovo, které jsem kdy od něho vůbec slyšel.

Všichni, mne nevyjímaje, se zadívali ve směru jeho pohledu.

„Vy, Updegraffe!“ hulákal Harry. „Vypadněte odtud!“

Byl to ten řádný mladý muž s důležitě vystrčenou bradkou, kterého mi identifikoval sám Pete jako svého šéfa, Freda Updegraffa. V pravém rohu, kde výstava končila u příčky, překročil Updegraff lano, natáhl ruku a zahradnickými nůžkami ustřihl větvičku pivoňky nebo možná vavřínu a zmizel.

„Budu to hlásit!“ pokřikoval Harry.

Zástup zareptal, ozvaly se výkřiky rozhořčení a na vteřinu jsem myslel, že jako další atrakci nejdramatičtější květinové výstavy v historii světa uvidím lynč, nakonec však za Updegraffem klusaly všeho všudy dvě ženy a jeden muž a začali s ním v chůzi gestikulovat. Věřte nebo nevěřte, Anna vůbec nevzhlédla a z jehlic jí neuteklo ani oko. Rozená herečka.

Moje hodinky ukazovaly 3.25. Do té velké scény chybělo víc než půl hodiny a já se neodvažoval nechat Wolfa takovou dobu samotného v cizím místě, a tak jsem se lítostivě odšoural. Vraceje se stejnou cestou, hledal jsem očima Peteho s úmyslem říct mu, že se jeho šéf uchýlil k zločinu, ale nebyl v dohledu. V chodbě, kterou jsem použil znovu jako zkratku, postávala osoba, která se na výstavu kytek moc nehodila. Nedaleko dveří s nápisem Rucker a Dill stálo něco malého v šedivém kabátě a s lacinou veverkou na límci, s malým modrým kloboukem a s modrou koženou kabelkou pod paží, a jak jsem se přibližoval, dívala se na mne neklidně a s nejistým úsměvem.

Zeptal jsem se jí:

„Ztratila jste se, sestřičko?“

„Ne,“ řekla a úsměv jí zmizel. „Čekám na někoho.“

„Na mě?“

„Kdepak.“

„To je dobře. Před týdnem by to ještě šlo, ale teď už jsem zadaný.“ Pokračoval jsem v chůzi.

Nahoře jsem zjistil, že Wolfe zůstal tam, kde jsem ho nechal, a že W. G. Dill je ještě s ním. Otázka vypátrání neviňátka, které zničilo Dillovu výstavu, byla zřejmě dohodnuta, ať tak či onak, protože se právě přeli o očkovanou rašelinu a sterilní láhev na klíčení. Posadil jsem se na prázdné místo na lavici. Po chvíli Dill odešel a Wolfe se vrátil ke skleněné vitríně a zblízka do ní nakukoval. Několik minut nato se dostavil Lewis Hewitt se svrchníkem přes ruku. Podíval se kolem, jako by něco hledal, a zeptal se Wolfa:

„Nenechal jsem tady hůl?“

„Neviděli jsme ji, Archie?“

„Ne.“

„Zpropadeně,“ zaklel Hewitt. „Zapomínám sem-tam hole, ale tuhle bych zrovna nerad ztratil. Dobrá. Chcete si prohlédnout jednu z těch krasavic?“

„Velmi rád. Rád bych jednu koupil, třeba i bez prohlídky.“

„To si dovedu představit.“ Hewitt se uchechtl. „Plehn mi onehdy za jednu nabízel deset tisíc.“ Vyndal z kapsy klíč a sklonil se nad vitrínou. „Obávám se, že budu pokládán za lakomce, ale nesnesu pomyšlení, že bych se měl vzdát i jen jediné.“

„Víte, že s květinami neobchoduji,“ řekl Wolfe podlézavě. „Jsem amatér jako vy.“

„Vím to,“ uznal Hewitt, zdvihaje jeden z květináčů tak opatrně, jako by byl vyrobený z hvězdných bublinek a andělského dechu, „ale, můj drahý příteli, nemohl bych se s žádnou rozloučit.“

Od této chvíle byla scéna trapná. Wolfe byl k němu tak zatraceně sladký, až jsem musel otočit hlavu jinam, abych skryl svoje pocity. Pochleboval mu, na všechno souhlasně kýval a usmíval se na něho tak, že jsem každou chvíli čekal, že uslyším, jak se mu nabízí vyčistit boty, a přitom bylo jasné, že takhle se nikam nedostane. Když Hewitt bez konce vykládal o vajíčkách a trubičkách pro opylování, Wolfe zářil, jako by byl fascinovaný, a nakonec, když mu Hewitt nabídl darem C. hesse-lis, Wolfe děkoval, jako by přesně o tohle prosil Ježíška, ačkoli měl ve svém skleníku dvacet stejně dobrých, ne-li lepších rostlin.. Ve čtvrt na pět jsem začal být neklidný. S radostí bych Wolfa nakopl, že ze sebe dělá takového šaška, ale hlavně jsem ho chtěl vést kolem té zalesněné paseky a dokázat mu, že neměl pravdu, když tvrdil o mé snoubence, že má moc dlouhé nohy. No a ta velká scéna končí v půl páté, když Anna na svého společníka vycákne z tůňky vodu, aby ho probudila z dřímoty. Tohle pokaždé vyvolalo velký smích.

Takže se mi ulevilo, když vykročili. Normálně by mě Wolfe nechal květináče nést, ale teď se s nimi pachtil, v každé ruce jeden, jen aby ukázal Hewittovi, za jakou drahocennost je považuje. Ale to nejhorší mělo teprve přijít. Šli jsme zadním schodištěm a na můj návrh pak chodbou o poschodí níž a tam na podlaze u dveří k výstavce Ruckera a Dilla jsem uviděl a rozpoznal jakýsi předmět. Zastavil jsem se a řekl Hewittovi:

„Tady je vaše hůl.“

Hewitt se zastavil, pohlédl na ni a zeptal se:

„Pro všechny svaté, jak se sem dostala?“

A co čert nechtěl, Wolfe mi řekl, abych ji zvedl. Hned bych to odmítl, ale nechtěl jsem vyvolávat scénu před Hewittem, a tak jsem se zastavil a hrábl po ní. Na držadle byla smyčka ze zelené šňůrky, strhl jsem ji a podal hůl Hewittovi, potlačuje chuť rýpnout ho do žeber. Shovívavě mi poděkoval a šel dál.

„Podivné,“ řekl Hewitt. „Určitě jsem ji tady nenechal. Opravdu zvláštní.“

Před námi se otevřely dveře a vynořil se muž. Na dveřích byl štítek „Updegraffovy zahradnické školky“ a ten muž byl sám Fred Updegraff, ten co uřízl tu větvičku. Když nás spatřil, zastavil se a stál, dokud jsme nepřešli. O kousek dál, když jsme minuli dvoje další dveře se jmény vystavovatelů, jsem zahnul ke dveřím bez štítku, otočil klikou a otevřel.

„Kam jdeš?“ naléhal Wolfe.

„K vodní nymfě. Teď je epizodka v kaluži. Myslel jsem, že bychom mohli –“

„Nesmysl. Tahle bláznivá –“

„To opravdu stojí za vidění,“ prohlásil Hewitt. „Je to okouzlující. Nesmírně okouzlující a rozkošné. Půjdu také.“

Zamířil ke dveřím, které jsem držel otevřené, a Wolfe ho následoval jako jeho pucflek, s rukama plnýma bylinek v kořenáčích. Mohlo to být komické, kdyby to nebylo nechutné. Držel jsem se radši před nimi, abych se na to nemusel dívat.

Před mýtinkou stáli diváci v pěti nebo šesti řadách po všech stranách až k místu, kde stály v cestě stromy, ale my tři jsme dost vysocí, takže vyhlídka byla dobrá. Anna předváděla prvotřídní výkon, smáčela špičky nohou a švihala jimi kolem. Kolena měla překrásná. Byl jsem na ni hrdý. Harry ležel natažen na obvyklém místě, hlavu na travnaté hrázi v těsné blízkosti skal a křovisek, s novinami na tváři. Publikum švitořilo. Anna vystříkla nohou vodu na chomáč květů visících nad tůňkou a z květních lístků padaly třpytivé kapky.

„Kouzelné,“ řekl Hewitt.

„Rozkošné,“ řekl Wolfe. „Archie, vzal bys laskavě ty rostlinky? Buď velmi opatrný –“

Předstíral jsem, že neslyším, a uhnul jsem doprava. Zčásti proto, že jsem myslel, že trocha nevšímavosti mu neuškodí, chtěl jsem však také získat lepší vyhlídku na Harryho nohu a chodidlo. Na muže předstírajícího spánek byly zkrouceny v podivné a nepřirozené poloze. Vypjal jsem se na špičkách, abych dobře viděl přes hlavy a klobouky, a usoudil jsem, že ho buďto tlačí bota, nebo provádí s nohou jógínské cvičení, a šel jsem zpátky k Anně, právě když se znovu mrkla na své náramkové hodinky. Ještě jednou sebou zakomíhala, vytáhla nohy z tůňky, škodolibě se podívala na svého společníka, nabrala do hrsti vodu a vyšplíchla ji na Harryho košili. Publikum radostí zapištělo.

Harry však nezabral. Podle předpokladu se měl vymrštit, zamrkat a vypadat vztekle, ale on se ani nepohnul. Anna na něho užasle zírala. Někdo vykřikl:

„Pokropte ho znovu!“

Hned mě napadlo, že ta pokroucená noha, to není jen tak. Protlačil jsem se dopředu a přelezl provaz. Jakmile jsem vyrazil přes trávník, začala na mne stráž pokřikovat a stejně tak i někteří diváci, ale šel jsem dál a právě jsem se sklonil nad Harryrm, když mě stráž popadla za rameno.

„Hej, vy –“

„Držte hubu!“ Setřásl jsem ho a zdvihl noviny natolik, abych viděl Harrymu do tváře, a po jednom letmém pohledu jsem zase papír upustil. Při tom jsem zavětřil. Zdálo se mi, že něco cítím, slabounký pach, který dobře znám.

„Co je? Co se děje?“ zeptal se hlas nade mnou.

Ponejprv jsem slyšel Annin hlas, neodpověděl jsem však, ani jsem nevzhlédl, protože jsem zpozoroval něco na mechu, který byl nalepený ke skále zrovna u temena Harryho hlavy. Kvůli křoviskem a balvanům jsem nemohl vidět na špičku hlavy, a tak jsem vztáhl ruku, a konečkem prstů jsem nahmatal v jeho hlavě díru. Okamžitě jsem uškubl. Bylo to, jako byste strčili prst do teplého jablkového koláče. Ucukl jsem a utíral jsem prst o trávu a s leknutím si uvědomil, že vedle mne jsou Anniny nahé nohy. Málem jsem je umazal krví.

KAPITOLA 3

Vstal jsem a řekl Anně: „Oblečte si punčochy a boty.“

„Co –“

„Dělejte, co vám povídám.“ Chytil jsem strážce za rukáv a skočil mu do jeho brebtání: „Sežeňte policistu.“ Podle toho jak otevřel pusu, jsem viděl, že je příliš hloupý, aby splnil mou prosbu bez řečí, takže jsem se otočil, abych zavolal na Hewitta, ale už k nám mířil Fred Updegraff. Visel očima na Anně, ale když jsem mu zastoupil cestu a řekl, aby sehnal policistu, okamžitě udělal čelem vzad a šel. Nad hlukem vyštěkl Wolfův hlas:

„Co tam k čertu děláš?“

Opět jsem ho ignoroval a zvýšeným hlasem oslovil dav:

„Dámy a pánové, pro dnešek je to všechno. Pan Gould dostal záchvat. Pokud jste rozumní, půjdete si prohlížet kytičky. Pokud si libujete v morbidnostech, zůstanete tam, kde jste – za provazy –“

Nalevo vzplanul fotoblesk. Zvedl se soucitný šumot, ale zdálo se, že si všichni na sto procent libují v morbidnostech. Jeden chlapík s kamerou podlézal provaz, ale to bylo něco, nač už byl obsah strážcovy hlavy zařízený, a tak pohotově a náležitě zareagoval. Měl jsem radost, že Anna projevila špetku inteligence. Musela vidět, co jsem utíral z prstu, ale seděla na trávě a rychle si obouvala střevíce.

„Archie!“ Wolfův hlas byl nanejvýš hrozebný. Věděl jsem, co ho žere. Chtěl, abych ho odtamtud vyvedl a odvezl domů, myslel, že se jen předvádím a věděl, že jsem podrážděný. Když vykřikl moje jméno znovu, otočil jsem se k němu zády, abych přivítal zákon. Ohromný strážník s býčí šíjí se prodral zástupem k provazu, přelezl jej a dlouhými kroky kráčel přes trávník. U nohou Harryho jsem mu zablokoval cestu.

„Co je s ním?“ zeptal se hrubým hlasem.

Ustoupil jsem stranou a nechal ho projít. Sklonil se, vzal noviny za kraj a škubl jimi. „Archie!“ zařval Wolfe.

Někteří diváci zahlédli Harryho tvář a zareagovali. Pod tlakem davu se provazy napnuly k prasknutí. Stráž na lidi zaútočila. Anna už byla znovu na nohou a octl se tam i Fred Updegraff.

„Do pekel, on je mrtvý,“ řekl strážník.

„Uhodl jste,“ uznal jsem, „mám sehnat nějakou pomoc?“

„Jo.“

Nechci říkat, že bych už věděl, co jsem nevěděl, ale měl jsem takové neblahé tušení a kromě toho jsem nechtěl, aby se Wolfovi námahou roztrhly plíce, tak jsem se vydal k němu a našel ho stát s Hewittem několik kroků vzadu za zástupem.

„Sleduj všechno,“ zamumlal jsem.

„Ty zpropadený –“

„Povídám, pozoruj všechno.“ Odklusal jsem k telefonní budce vpředu místnosti, rozloučil se se

šestákem, vytočil číslo, dostal spojení na linku 19, udal své jméno a žádal inspektora Cramera. Jeho hlas se ozval:

„Co chcete?“

„Já? Nic. Jen se tak potuluju. Wolfe a já jsme na květinové výstavě –“

„Mám práci!“

„Prima. Teď jí máte víc. Výstavka Rucker a Dill, třetí patro, výstava květin. Zavražděný muž. Střelen do temena hlavy. Leží na trávníku a hlídá ho strážník s býčím krkem, ze kterého nebude nikdy inspektor. Toť vše.“

„Počkejte chvil –“

„Nemůžu. Mám práci.“

Vyklouzl jsem z budky a proplétal se zpátky. Za ten krátký čas se dav obklopující mýtinu zdvojnásobil. Jediným pohledem jsem zaregistroval, že policista a strážce dostali posilu a že Anna ani Fred Updegraff nejsou v dohledu a Wolfe a Hewitt ustoupili na opačnou stranu ke dveřím růžové zahrady. W. G. Dill byl s nimi. Jak jsem se blížil, Wolfe na mě pronikavě hleděl. Ještě pořád držel ty nanicovaté rostlinky a vzteky byl němý.

...pociťuji jistou zodpovědnost,“ říkal Hewitt.

„Jsem čestným předsedou výboru. Nechci se vyhýbat odpovědnosti, co však můžu dělat – jenom koukat –“

„Ten policista,“ řekl Dill, „je imbecil. Nepustil by mne na vlastní výstavku. Mám pocit, že mi zlomil lopatku..,“

Hýbal ramenem nahoru a dolů a křivil obličej. „Tady je doktor, ne –“

„Doktor už stejně nepomůže. On je mrtvý.“

Zadívali se na mne. Dill přestal pohybovat ramenem. „Mrtvý? Mrtvý!“ Vyrazil a zapadl do zástupu.

„Říkal jste, že dostal záchvat,“ obvinil mne Hewitt. „Jak může být mrtvý? Na co umřel?“

„Přestal dýchat.“

„Archie,“ řekl Wolfe svým nejdrtivějším tónem. „Přestaň. Požádal jsem tě před hodinou, abys vzal tyhle rostliny. Vem je a doprav mne domů.“

„Ano, pane.“ Převzal jsem rostliny. „Ale odejít ještě nemůžu. Vyhlížím –“

„Nebesa!“ řekl Hewitt. „Jaké neštěstí... chudák Dill… musím vidět… promiňte …“ Odpochodoval k hlavnímu schodišti.

V tom okamžiku jsem zachytil pohledem někoho, koho jsem očekával. Přede mnou se mihl šedý kabát s veverčím límcem a hned zmizel v tlačenici. Postavil jsem kořenáče na podlahu u růžové zahrady a vyrazil dřív, než mohl Wolfe něco říct. Nedělal jsem si starosti s tím, jak ho to popudí, protože to byla jen odplata za jeho ponižující hru s Hewittem, ale připouštím, že jsem v chůzi mrkl přes rameno zpět, abych viděl, jestli po mně něčím nehází. Tvář měl purpurovou. Sázím se, že to odpoledne ztratil deset liber na váze.

Obeplul jsem zástup a ponořil se do něho na druhé straně. V minutce jsem ji viděl, jak se pro – bojovává dopředu. Blížil jsem se k ní pomalu, protože jsem nechtěl na sebe upozornit, a když jsem se dostal až za ni, zpozoroval jsem, že tu modrou kabelku má pod pravou paží. Přehodil jsem si Wolfův kabát na pravou ruku, takže jsem pod jeho ochranou mohl jemně zatáhnout za konec kabelky. Byla tak zaujatá snahou vidět přes lidi, co před ní stáli, že si ničeho nevšimla, i když se už kabelka přestěhovala zpod její paže do bezpečí pod Wolfův kabát. Nespouštěl jsem z ní oči a pomalu couval, přičemž jsem se za chůze omlouval milovníkům květin. Jakmile jsem byl z dosahu, otočil jsem se a zamířil ke schodišti.

Na „pánech“ v druhém poschodí jsem utratil šesták, abych získal soukromí. Usadil jsem se a otevřel kabelku s monogramem RL. Obsahovala běžné věci: kapesník, pudřenku, peněženku atd., ale bylo tam také to, co jsem hledal: její jméno a adresa. Na obálce určené slečně Rose Lasherové, Morrow Street 326, New York, což odpovídalo monogramu na kabelce. Opsal jsem si ji do bloku. Dopis byl od jakési Ellie a vysvětloval, proč nevrátila dva dolary. Ale v kabelce jsem našel víc, než jsem očekával. Výstřižek z Gazette s fotografií Harryho a Anny, hrajících „maso“. Okraje byly zastřižené, nikoli odtržené, a celý výstřižek byl úhledně složen.

Naskládal jsem všechno zpět, vrátil se do třetího patra, prodral se zástupem, tentokrát už ne tak obezřetně, našel ji v přední řadě u provazu a položil jí ruku na rameno. Otočila hlavu.

„Buďte tak laskav –“ spustila rozhorleně.

„Oukej, sestřičko. To jsem já. Tady je vaše kabelka.“

„Moje kabelka!“

„Upustila jste ji, a já riskoval život a údy, abych ji dostal. Je přece vaše?“

„Ovšem že je moje!“ Chňapla po ní. „Poděkujte mi.“

Něco zamumlala a tím byla se mnou hotova.

Mrkl jsem na scénu. Obsazení se rozmnožilo. Na pasece se pohybovalo osazenstvo dvou policejních radiovozů, čtyři z nich v uniformě, jeden stál u nohou Harryho a pozoroval doktora, jak pracuje se stetoskopem. Po boku policajta stál W. G. Dill s rukama v kapsách a škaredil se. Nezdálo se, že by někoho z nich zajímal mech na balvanech. Opět jsem vycouval, aniž bych byl někoho vážně pohmoždil, a obloukem jsem šel k růžové zahradě, abych se sešel s Wolfem. Nebyl tam.

Zmizel. Na podlaze stály dva kořenáče, ale on nikde.

Zatracený hroch, pomyslel jsem si. Vždyť zabloudí. Bude unesen. Spadne do díry. Nastydne.

Vrátil jsem se k pánskému záchodu ve druhém patře a vykřikoval jeho jméno před místnůstkami, leč bezvýsledně. Vyšel jsem do čtvrtého patra k orchidejím. Nic. Sešel jsem do přízemí a hlavním východem do 46. ulice na místo, kde jsem měl zaparkovaný vůz, ale neseděl v něm. Drze začalo sněžit. Plivl jsem po sněhové vločce, co plachtila kolem. Náš malý Nero, uvažoval jsem, za takového dne venku a bez kabátu. Ten velký tlustý žvanil. Já mu to osladím.

To bylo čtvrt na šest.

Zastavil jsem se a vzal na pomoc logiku. Jel snad domů taxíkem? Podle toho, jak je nenáviděl, tak asi ne. Po čem nejvíc toužil, když jsem ho tam opustil? To bylo jasné. Zastřelit mě, posadit se a napít se piva. Zastřelit mě nemohl, protože jsem tam nebyl. Kde tedy našel židli?

Vrátil jsem se, s hořkostí znovu zaplatil vstupné, vyšel po jednom křídle schodiště a prošel místností do rohu ke dveřím s nápisem „Kancelář“. Kolem postávali lidé, a když jsem bral za kliku, někdo z nich mne zatahal za rukáv. Poznal jsem ho. Byl to ten šedovlasý stařík, jehož jsem vídal předešlé dny, jak se z dálky dívá na Annu, jako by se modlil. Pod starým plstěným kloboukem vypadal ustaraně a prsty na mém rukávu se mu chvěly.

„Prosím vás,“ řekl, „jestli jdete dovnitř, dal byste, prosím, tohle slečně Anně Tracyové?“

„Je tam?“

„Ano, šla tam, viděl jsem ji vcházet –“ Vzal jsem složený kus papíru a řekl, že zařídím, aby to slečna Tracyová dostala. Otevřel jsem dveře a vstoupil. V předpokoji seděla u psacího stolu unaveně vyhlížející žena. Neodolatelně jsem se na ni usmál, aby zůstala tiše, rozbalil jsem ten kus papíru a četl:

Drahá dceruško, doufám, že se neděje nic vážného. Jsem tady venku. Dej mi vědět, jestli pro tebe můžu něco udělat.

Táta

Bylo to napsáno tužkou na obyčejném papíře. Složil jsem jej s myšlenkou, že první, co udělám, bude, že koupím svému tchánovi nový klobouk.

„Přejete si něco?“ zeptala se žena od psacího stolu smutným a nedůvěřivým tónem. Řekl jsem jí, že mám důležitou zprávu pro slečnu Annu Tracyovou. Otevřela ústa, potom se však rozhodla, že je zbytečné mluvit, a ukázala na jedny ze tří dveří. Otevřel jsem je, vešel, a první, co jsem spatřil, byl Nero Wolfe, sedící v křesle, do kterého se sotva vtlačil, se sklenicí piva v ruce a čtyřmi láhvemi na podnose na stole za ním. Logiku prostě nepřekonáte.

Před ním v druhém křesle seděla Anna. Lewis Hewitt se opíral o stůl nalevo. U jiného psacího stolu něco psal muž, kterého jsem neznal. Další muž stál u okna s Fredem Updegraffem.

Wolfe mě zpozoroval. Poznal jsem to. Dál však mluvil s Annou:

„… záležitost nervů, ano, především to však závisí na okysličení krve. Nejpozoruhodnější případ sebeovládání, jaký jsem kdy viděl, mi v Albánii v roce 1915 předvedl osel… Mám na mysli čtyřnohého osla, který spadl s útesu …“

To už jsem stál u něho. „Promiňte,“ řekl jsem mrazivě. „Pro vás, slečno Tracyová.“ Natáhl jsem ruku s papírem.

Vzhlédla ke mně, podívala se na papír, vzala jej, rozložila a četla.

„Ach," řekla. Rychle se podívala kolem sebe a zpět na mě. „Kde je?"

„Venku."

„Ale já…" Na čele jí naskočily vrásky. „Řekl byste mu... ne … půjdu …"

Vstala a zamířila ke dveřím. Šel jsem jí otevřít, a protože Hewitta napadlo totéž, pospíšil jsem si a dostal se ke dveřím první. Když Anna procházela dveřmi, najednou se zarazila. Z druhé strany do ní vrazil muž; málem by ji povalil, a tak jsem chňapl po její ruce, abych jí pomohl udržet rovnováhu. I v tomhle jsem dal Hewittovi flek.

„Promiňte," řekl vetřelec. Pohledem zkontroloval místnost a opět se podíval na Annu. „Vy jste Anna Tracyová?"

„Slečna Anna Tracyová," ozval se Hewitt, „a tohle je způsob, který opravdu –"

Anna se blížila bokem ke dveřím. Muž rozpřáhl ruce, aby ji zastavil.

„Kam jdete?"

„Za otcem."

„Kde je?"

Do věci se zamíchala další ruka. Fred Updegraff vrazil pěst do žeber vetřelce.

„Chovejte se slušně," řekl drsně. „Co tady vůbec –"

„Dovolte," zakročil jsem. „Tohle je inspektor Cramer z oddělení pro vyšetřování vražd." Ukázal jsem na dalšího muže na prahu. „A seržant Purley Stebbins."

„I tak," pokračoval Lewis Hewitt pohoršené, „byste nemusel zadržovat slečnu Tracyovou tak – hle. Chce si jenom promluvit se svým otcem. Jsem Lewis Hewitt, inspektore. Můžu se zeptat –"

„Kde je váš otec?"

„Tady za dveřmi," řekl jsem.

„Jděte s ní, Purley. V pořádku, slečno Tracyová, ale vraťte se zpátky, prosím."

Purley jí vyšel v patách. Tím se uvolnily dveře pro dalšího muže, W. G. Dilla. Rty měl tenké, a aniž by na někoho pohlédl nebo něco řekl, přešel napříč místností ke křeslu u zadní stěny a posadil se.

„Buďte zdráv, Wolfe," řekl Cramer.

„Jak se máte, inspektore?" Jenom s dvojím zafuněním, a to ještě jedno bylo slabší než obvykle, se Wolfe vysoukal na nohy a pohnul kupředu.

„Pojď, Archie. Jenom bychom překáželi."

„Ale vůbec ne," řekl Cramer významně.

„Ne?" Wolfe se zastavil. „Jak to?"

„Goodwin nám překážet nebude. Naopak. Alespoň do té doby, dokud s ním nebudu hotov."

„Poveze mě domů."

„Ale ne teď."

„Mohl bych se zeptat, co to všechno znamená?" Hewitt byl stále pohoršen. „Tenhle dozor nad slečnou Tracyovou? Tenhle postoj –"

„Zajisté, pane Hewitte. Posaďte se." Cramer mávl rukou ke křeslům, kterých tam bylo dost pro všechny. „Posaďte se všichni. Tohle bude … ach, slečna Tracyová, našla jste otce? Dobrá. Purley, přisuňte křeslo slečně Tracyové. Posaďte se, Goodwine."

Obsloužil jsem Annu sám, potom jsem se otočil k inspektorovi.

„Ne, děkuji. Jsem nervózní."

„To zrovna," zavrčel Cramer. „Až vy budete nervózní, tak já se oholím kuchyňským nožem. Jak jste věděl, že ho střelili do hlavy, když jste mi volal?"

Mimo Annu se všichni rozhlučeli. Anna trochu trhla hlavou, ztuhla v obličeji, ale to bylo všechno. Každým okamžikem jsem ji obdivoval víc a víc.

Hewitt vykřikl: „Střelili!" a Fred Updegraff se dožadoval vysvětlení: „Koho?"

„Harryho Goulda," řekl jsem mu. Zašklebil jsem se na Cramera. „Jak vidíte, nic jsem nevyžvanil. Nechal jsem to na vás –"

„Jak jste to věděl?"

„Nebesa," hlesl dutě Hewitt. Napůl se vztyčil v křesle a pak zase klesl zpátky.

„Moc pěkně se o tom nepovídá," řekl jsem. „Viděl jsem mu do obličeje a vypadal jako mrtvý. Cítil jsem střelný prach. Za hlavou byl mech odfouknutý a v mechu nepravidelná díra. Z místa, kde jsem stál, jsem mu nemohl vidět na temeno hlavy, ale prstem jsem nahmatal díru.

Mimochodem, nebudujte žádnou teorii z té krve na trávě u jeho kolen. Utíral jsem. si tam prst.“

Spatřil jsem, jak Anna polkla.

„Zpropadeně,“ řekl Wolf zlostně. „To jsem mohl tušit.“

„Proč jste k němu vůbec šel?“ vyptával se Cramer. „Přelezl jste provazy a běžel k němu. Proč jste to udělal?“

„Protože se nepohnul, když na něho slečna Tracyová vychrstla vodu, a protože jsem si už předtím všiml, že má nohu a chodidlo nepřirozeně zkroucené.“

„Proč jste si toho všímal?“

„Ach,“ řekl jsem, „teď jste mě dostal. Vzdávám se. Jsem v pasti. Proč si vůbec někdo něčeho všímá?“

„Obzvláště tak nervózní člověk, jako jste vy,“ poznamenal sarkasticky. „Co jste tady dělal? Proč jste sem přišel?“

„Přivedl jsem pana Wolfa.“

„Přišel sem kvůli nějakému případu?“

„Víte zatraceně dobře, že ne. Nikdy nikam za žádným případem nevychází. Přišel se podívat na kytky.“

„Proč jste byl tady u téhle speciální výstavky?“

„Ze stejného důvodu jako všichni ostatní. Pozoroval jsem slečnu Tracyovou, jak si ráchá nohy v jezírku.“

„Znal jste slečnu Tracyovou nebo Goulda?“

„Ne.“

„A vy, Wolfe?“

„Ne,“ řekl Wolfe.

Cramer se znovu pustil do mě. „Ucítil jste střelný prach, viděl díru v mechu a nahmatal díru v jeho hlavě. Jak si tedy představujete, že ho někdo zastřelil? Ležel snad ukrytý v křoví a mířil štěrbinou mezi balvany?“

„Mějte se mnou soucit, inspektore.“ Zašklebil jsem se na něho. „Jestli nebudete dost opatrný, zase mě chytnete. V tu chvíli jsem si toho moc nepředstavoval, ale už utekla víc jak hodina a znáte můj mozek, když začne pracovat. Gould chodil každý den spát ve stejnou hodinu a dával hlavu přesně na totéž místo –“

„Jak to víte?“

„Pan Wolfe mě sem posílal kvůli orchidejím. To je záležitost, o které bych se nerad šířil. Ta hromada kamení byla nějakých osm nebo devět palců od jeho hlavy. Umístěte pistoli mezi ty kameny do správné výšky, zaklínujte ji, správně namiřte a nahrňte zase mech. Balvany a mech by ztlumily výstřel tak, že by si ho nikdo v téhle velké a hlučné místnosti ani nevšiml – a i kdyby, stačí připevnit na spoušť šňůru, nejlépe zelenou, aby nebyla v listoví vidět. V pravý čas, tedy kdykoli mezi čtvrtou a půl pátou, můžete zatáhnout za šňůru.“

„Zatáhnout za šňůru – jak? Odkud?“

„0, račte si vybrat.“ Mávl jsem rukou. „Schovejte se v křoví a po škubnutí vyklouzněte dveřmi vzadu za výstavkou, které vedou do chodby. Nebo jestli je šňůra dost dlouhá, protáhněte ji škvírou pod dveřmi a pak můžete tahat z chodby, což by bylo bezpečnější. Nebo jestli chcete být nápaditý, uvažte šňůru na knoflík dveří a zatáhne tak za ni ten, kdo otevře dveře chodby. Když budete chtít být ještě nápaditější, můžete vést šňůru kolem stromu a konec se smyčkou nechte volně viset v jezírku, sundejte si boty a punčochy a švihejte nohama kolem dokola, zachyťte prsty smyčku, trhněte, a kdo by podezíral –“

„To je lež!“

To obvinění vyhrkl Fred Updegraff. Postavil se proti mně a jeho brada už nebyla jen důležitá, ale sveřepá a kdokoli by si mohl myslet, že jsem housenka, která požírá jeho nejhezčí pivoňku.

„Nesmysl!“ další výkřik, tentokrát od W. G. Dilla, ten však zůstal sedět v křesle.

„To mi připadá –“ začal sarkasticky Hewitt.

„Pcha,“ řekl jsem já. „Vy kavalíři! Nezkřivil bych jí ani vlas na hlavě. Nemyslíte, že o tom inspektor taky uvažoval? Vím, jak mu pracuje mozek –“

„Zadržte,“ zavrčel Cramer, „způsob, jakým pracuje váš mozek!“ Spočinul na mně zúženýma očima. „Promluvíme si o tom později, až budu hotov se slečnou Tracyovou. Ta pistole byla

zaklíněna mezi balvany a pokryta mechem, ke spoušti byla přivázána šňůra, a to zelená, takže na hádání jste docela –“

„Jak byla ta šňůra dlouhá?“

„Dost, aby dosáhla. Co víte ještě?“

Potřásl jsem hlavou. „Když nerozeznáte hádání od logiky –“

„Co víte ještě?“

„Zatím nic.“

„Uvidíme.“ Cramer se podíval kolem. „Jestli je tady nějaká místnost, kam bych mohl jít se slečnou Tracyovou –“

Muž, který psal u psacího stolu vyskočil. „Zajisté, inspektore. Ty dveře tam –“

„Kdo jste?“

„Jim Hawley, zdejší zaměstnanec. Myslím, že tam nikdo není – podívám se –“

Byli jsme však přerušeni. Dveře do předpokoje se otevřely a vstoupila čtyřčlenná delegace. Vedl ji chlapík, kterého jsem identifikoval jako člena policejní skupiny, za ním šla dáma, potom můj přítel Pete s nevyrovnatelnýma očima a konec tvořil strážník v uniformě. Dáma měla na sobě šedivý kabát s veverčím límcem a pod paží modrou koženou kabelku, ale jaksi jsem si netroufl připomenout ji starou známost a promluvit na ni.

KAPITOLA 4

Cramer obsáhl letmým pohledem společnost a zeptal se: „Máte něco, Murphy?“

„Ano, pane.“ Policista stál v pozoru. Byl to zřejmě voják každým coulem. „Asi kolem půl páté byla tato mladá žena spatřena v chodbě, jak otvírá dveře vedoucí k výstavce Rucker a Dill.“

„Kdo ji viděl?“

„Já,“ ozval se Pete. „Kdo jste?“

„Pete Arango. Pracuji u Updegraffů. Tamhle je můj šéf, pan Updegraff. Procházel jsem dveřmi zadní části naší výstavky do chodby pro nějaké suchary a –“

„Pro co?“

„Pro suchary. Jím suchary. Mám je ve skříňce na chodbě.“

„Oukej. Jíte suchary. A co jste viděl?“

„Viděl jsem, jak otvírá dveře. U Ruckera a Dilla. Po všem, co se tu stalo, jsem si na to vzpomněl a oznámil policistovi –“

„Vešla dovnitř?“

Pete potřásl hlavou. „Viděla mě a zavřela lveře.“

„Říkala něco?“

„Ne, vůbec nic.“

„A vy?“

„Taky ne, šel jsem ke své skříňce, sebral suchary a ona musela mezitím odejít, protože když jsem se vrátil, už tam nebyla. Když jsem se pak dostal zpátky do patra a uviděl –“

Cramer se obrátil k mladé ženě. „Jak se jmenujete?“

„Do toho vám nic není!“ odsekla.

„Je to tak, pane,“ řekl detektiv. „Nechce nám nic říct.“

„Proč myslíte?“ Byla rozhořčená, ale neřekl bych, že by vypadala vyplašeně. „Přiznávám, že jsem otevřela ty dveře a podívala se dovnitř. Dostala jsem se do chodby omylem a hledala jsem cestu ven. A proč bych vám měla říkat svoje jméno a vidět ho pak v novinách –“

„Proč jste se nevrátila stejnou cestou, jakou jste se dostala dovnitř?“

„Poněvadž dovnitř jsem přišla z druhé strany, a tak jsem myslela … hej! Haló, vy tam!“

Všichni se zadívali ve směru jejího pohledu, výsledkem čehož bylo, že jsme se všichni dívali na Freda Updegraffa. Fred zrudnul, a když se setkal s jejím pohledem, zčervenal ještě víc.

„No,“ řekl a zdálo se mu, že toho řekl dost.

„To vy jste byl,“ řekla ona, „shrbený u těch dveří a nakukoval dovnitř. Viděla jsem vás.“

„Jistě,“ potvrdil Fred, „stál jsem tam.“

„U dveří Ruckera a Dilla?“ vyžadoval Cramer.

„Ano.“

„Taky jste hledal, kudy se dostanete ven?“

„Ne.“

‘„Co tedy?“

„Já –“ polykal naprázdno Fred. Byl rudý a rozčilený a pak se znenadání uklidnil, jako by se mu ulevilo. Nedalo se říct, jaká uklidňující a potěšující myšlenka ho napadla, ale v každém případě to bylo na něm vidět. Promluvil hlasitěji, jako kdyby chtěl, aby to každý zaregistroval: „Díval jsem se na slečnu Tracyovou. Dělal jsem to celý týden. Jmenuji se Fred Updegraff a vystavuji zde. Díval jsem se na slečnu Tracyovou!“ Znělo to, jako kdyby zpíval.

Na Cramera to neudělalo žádný dojem. „Později si s vámi ještě popovídám, pane Updegraffe.“ Otočil se k seržantovi. „Purley, zůstaňte tady s panem Updegraffem a Goodwinem, s tou mladou ženou a s Petem. Murphy, pojďte se mnou a slečnou Tracyovou. Ostatní mohou jít, jestli chtějí –“

„Okamžik.“ Hewitt, který si už znovu nesedl, se pohnul o krok. „Jsem Lewis Hewitt.“

„To jsem pochopil,“ zabručel Cramer.

„Jako čestný předseda výboru mám zde určitou odpovědnost. Aniž bych si přál jakkoli zasahovat do výkonu vašich povinností, zdá se mi, že slečna Tracyová je mladá dívka a měla by být chráněna před nepříjemnostmi či obtěžováním –“

„Dovolte, Hewitte,“ W. G. Dill vstal a přešel místností. Stanul tváří ke Cramerovi. „Jsem zaměstnavatel slečny Tracyové a domnívám se, že je to moje povinnost. Nebudete-li nic namítat, půjdu s ní.“

Neustále jsem kontroloval Annu s vědomím, že úroveň ženy se zjistí nejlíp, když je v nesnázích.

Držela se výborně. Po čtyřech dnech v oslňujícím světle reflektorů, kdy byla hlavní atrakcí květinové výstavy, navíc ji fotil Bill Rose a na večeři chodila s Lewisem Hewittem se teď plácala až po krk ve vraždě, do které spadla. Přesto až dosud neudělala nic, co by zničilo mou úctu k ní, ani tehdy, když jsem vysvětloval, jak by se ta spoušť dala odpálit prsty u nohou. Ale v tom, co se seběhlo teď, už na tom tak dobře nebyla. Mohla bez obalu pronést něco v tom smyslu, že je obrněná svojí cudností, že nepotřebuje péči nějakého zaměstnavatele nebo milionářského fandy orchidejí, ale pusu ani neotevřela. Začal jsem ji podezírat, že jsou v ní buďto hloubky, na jejichž dno jsem se nedostal, nebo že je v duševní sféře malinko omezená – nechápejte mě špatně, pořád jsem ji miloval. Už jen ta její tvář – koneckonců pro duchovno si můžete zajít do knihovny.

Odcházela s Cramerem. Cramer sdělil Hewittovi i Dillovi, že není nutné, aby ji ochraňovali před obtěžováním, a ubíral se s ní a s Murphym do druhé místnosti. Ne však bez dalšího krátkého zdržení.

„Pane Cramere! Byl byste tak laskav?“

To promluvil Nero Wolfe. Potlačil jsem úšklebek. Samozřejmě hodlal prosit nebo vyžadovat, podle toho, co bude považovat za nejúčinnější, aby mi bylo dovoleno odvézt ho domů. Doufal jsem, že Cramer řekne ano. Až zasedneme do limuzíny a on se vyvzteká, vrazím mu do žeber svou malou dýku a ještě s ní v žebrech zakroutím. Příležitost, jako tahle, se tak často nenaskytla.

Cramer se otočil. „Co chcete?“

„Chci,“ řekl Wolfe, „dokončit debatu o orchidejích, kterou jsem měl s panem Hewittem.“

„Prosím –“

„Ale ne v tomhle zvěřinci. V patřičném soukromí. Najdeme si někde místnost.“

„Prosím. Povídal jsem přece, že ostatní můžou –“

„A pan Goodwin musí být u toho, aby zapisoval. Bude vám k dispozici, jakmile ho budete potřebovat. Stejně ho nemůžete právně zadržet, pokud nejste připraven –“

Cramer podrážděně supěl. „Proboha. Diskutujte si o orchidejích. Chci jenom, aby tady Goodwin byl, až ho budu potřebovat.“

Odešli a dveře se za nimi zavřely. Pronikavě jsem se podíval na Wolfa, aniž bych se pokoušel něco skrýt. Purley Stebbins na něho podezíravě zíral. Na Wolfa, který vstal z křesla a mluvil tlumeným hlasem s Hewittem, to neudělalo žádný dojem. Mračící se Hewitt bez nadšení souhlasně přikývl a vydal se ke dveřím s Wolfem v patách.

„Pojďte, Archie,“ řekl Wolfe.

Purley mi zablokoval cestu. „Kam jdete?“

„Na druhý konec chodby,“ řekl Hewitt. „Tamhle do té místnosti.“

Purleymu se to nelíbilo. Opravdu se mu to nelíbilo. Já, zadržený, a můžu volně procházet dveřmi. Neusmál se, ani když jsem šel kolem a žertem mu vrazil palec pod žebra. Místnost na druhém konci chodby nebyla o nic větší než kredenc, s jedním oknem, dvěma malými dřevěnými stolky a čtyřmi dřevěnými židličkami. Smutná žena vešla s námi, rozsvítila, opět vyšla a zavřela za sebou dveře. Wolfe se zaškaredil na titěrné židličky a vrhl na mě letmý pohled, který jsem ignoroval, poněvadž jsem neměl pražádnou chuť vláčet se sem s pohodlnou židlí, kterou nechal ve vedlejší místnosti. Sevřel rty a opatrně se usadil tak, aby byl přesně v centru toho, co tady považovali za židli.

„Posaďte se, pane Hewitte," vybízel.

Hewitt zůstal stát. „Tohle je nějaká podivná hra." Podíval se na mě a zpátky na Wolfa. „Co můžete mít pro mě tak důvěrného, že to vyžaduje –"

„Mám," řekl drsně Wolfe. „Ujišťuji vás."

„O orchidejích? To sotva –"

„Žádné orchideje. Vraždu. Vím, kdo zastřelil toho muže."

Hewittovy oči se zeširoka otevřely. „Vy víte, kdo ho zastřelil?"

„Vím."

„Ale, drahý pane Wolfe." Hewitt mluvil pohoršené, ale stále zdvořile. „Tohle je sotva důvod k důvěrnému hovoru se mnou. Odpovědné autority –"

„Chci jednat nejdřív s vámi. Navrhuji, abychom mluvili co nejtišeji. Je docela možné, že policista poslouchá u dveří –"

„Nesmysl! Tenhle melodramatický –"

„Jak chcete, pane Hewitte. Nevysmívejte se melodramatu; je to jenom otázka názoru. Rád bych vám ukázal smrt Harryho Goulda trochu jinak. Tu ránu vypálil můj pomocník, pan Goodwin – prosím, nechte mě domluvit. Nejdřív fakta. Archie?"

Sedl jsem si. Ten tlusťoch mi vyrval dýku z ruky. Podíval jsem se na něho a řekl hořce; „A co když tě v tom nechám?"

„Nenecháš. Beztak nemůžeš. Viděl jsem ten kus, šňůry, cos dával pryč. A rád bych řekl, že tohle odpoledne byl tvůj výkon uspokojivý. Úplně ve všem. Ucítil jsi trhnutí, když jsi zvedal hůl? To je jediný detail, který mi chybí."

„Co to k čertu všechno znamená?" Hewittova uhlazenost se vytratila. „Jestli jste skutečně –"

„Prosím, pane Hewitte. A tišeji. Vysvětlím to co možná nejstručněji. Měl bych to oznámit panu Cramerovi –"

„Cítil jsem škubnutí," řekl jsem. „Spíš takové trhnutí. V tu chvíli jsem si toho zvlášť nevšímal protože jsem byl pekelně naštvaný."

Wolfe přikývl. „Vím. Moje zpráva panu Cramerovi by vypadala následovně: Lewis Hewitt prohlásil, že ztratil vycházkovou hůl. O něco později, v chodbě na třetím patře jsme tu hůl našli na podlaze, držadlo měla obrácené ke dveřím vedoucím k výstavce Rucker a Dill. To bylo dvacet minut po čtvrté. Pan Goodwin sebral hůl a při tom ucítil škubnutí. Říká, že bylo slabé, ale on je výjimečně silný a byl mimoto v duševním rozpoložení Indiána na válečné stezce. Držadlo hole bylo omotáno smyčkou zelené šňůry, kterou odstranil předtím, než tu hůl odevzdal právoplatnému majiteli."

„Žádnou šňůru jsem neviděl," vyštěkl Hewitt.

„Může být," připustil Wolfe. „Bohatí lidé se nemusí obtěžovat pozorováním věcí. Ale zaručeně ji viděl pan Goodwin a já, a on dokonce ucítil škubnutí. Škubnutí bylo nesporně způsobeno zatáhnutím za spoušť a přetržením šňůry. Tohle jsou tedy fakta, která bych předložil panu Cramerovi."

„Povídám, že jsem žádnou šňůru neviděl!"

„Ale my ano. Mluvte potichu, pane Hewitte. A pan Goodwin si na ni sáhl. Nebo se domníváte, že jsme si to vymysleli?"

„Já ne –" Hewitt se podíval na dveře, potom na mne a zpět na Wolfa. „Ne. To si nemyslím. Ale je to tak nepochopitelné," zarazil se a vyjeveně zíral. „Co je tohle?"

„Ten kus šňůry," řekl Wolfe.

Ten pistolník ji vytáhl z kapsy své vesty. Vstal jsem, abych na ni viděl. Byla to ona, Řekl jsem; „Souhlasí." a posadil se. Hewitt si sedl taky. Zřejmě cítil potřebu něco dělat a tohle bylo všechno,

na co přišel.

„Vy, pan Dill a pan Goodwin jste mě tam nechali," řekl Wolfe. „Samotného. Goodwin tam na podlaze zapomněl i –ty rostlinky – mimochodem, mám lepší hasselisy, mnohem lepší, sám jsem si je vypěstoval. V určitém okamžiku mi začal pracovat mozek, což bylo za těch okolností nanejvýš pozoruhodné. Neříkám, že jsem tuhle situaci přesně předvídal, ale viděl jsem toho dost, abych se vrátil do chodby, našel tenhle kus šňůry a vzal ho. Nemám nejmenší pochybnosti, že je to ten kus, který byl připevněn na držadle vaší hole. Jeho porovnáním s kusem připevněným na spoušti může pan Cramer změnit naše dohady v jistotu. Tedy, když mu tu šňůru dám. Myslíte, že bych měl?"

„Nebesa," zamumlal Hewitt. „Moje hůl. Chápete – moje hůl!"

„Přesně tak," souhlasil Wolfe. „Nemluvte tak nahlas. Opravdu si to uvědomuji. Kdo tuhle vraždu vymyslel, udělal na konci šňůry smyčku, kterou lze protáhnout pod dveřmi. Mohl to být dodatečný nápad, který vraha napadl při pohledu na vaši zapomenutou hůl, přehodit přes ni smyčku a hůl nechat u dveří, aby ji zvedl první kolemjdoucí. Představuji si, že pokud by se tak nestalo před půl pátou, že by si posloužil sám. Jsem si naprosto vědom toho, jaká to bude senzace pro noviny. Pochybuji, že by to vedlo k oficiálnímu podezření, že jste to celé nastrojil vy sám, ale veřejné mínění – alespoň u určité části veřejnosti – je ještě míň útlocitnější než u pana Cramera."

„Nebesa," zasténal Hewitt. „Tohle…" sevřel prsty, uvolnil je a opět sevřel, „to je strašné."

„Neřekl bych strašné. Nepříjemné."

„Strašné. Pro mne, Hewitta. Hrozné!"

„Pro Hewitta snad ano," uznal Wolfe. „Tím pádnější důvod, proč by vás to mělo zajímat. Chci orchideje. Všechny tři."

Záležitost dostala úplně jiný charakter. Změna projevující se v Hewitlově tváři trvala všehovšudy snad dvě vteřiny. Dosud nebylo ohroženo nic, kromě jeho duševního klidu, či možná jeho jména, v nejhorším jeho život a svoboda. Ale tohle bylo něco jiného; byl ohrožen jeho majetek. Zatvrdil se. Svárlivě a tvrdohlavě zíral upřeně na Wolfa.

„Rozumím," syknul, „tak takhle je to. Abych to řekl jasně – tedy vydírání. Vydírání! Ne! To neudělám!"

Wolfe si povzdechl. „Ne?"

„Ne!"

„Nuže dobrá. Nedostanu tedy orchideje, zato si však ušetřím spoustu mrzutostí. Archie, přiveď pana Cramera. Řekni mu, že se jedná o naléhavou věc. Nebudu na tomhle zpropadeném bidýlku sedět ani o vteřinu déle, než musím."

Zvedl jsem se a vykročil ke dveřím, ale nijak jsem nepospíchal. Věděl jsem, že už je to tutovka, protože Hewitt vůbec nezvýšil hlas. Byl to jenom souboj nervů.

„Vydírání," procedil skrze zuby Hewitt.

„Jdi, Archie," řekl Wolfe. Položil jsem ruku na kliku.

„Počkejte chvilku," ozval se Hewitt. Otočil jsem hlavu, ale nechal ruku na klice.

„Jednu," řekl Hewitt. „A můžete si vybrat." Vrátil jsem se a sedl si.

Wolfe povzdechl a potřásl hlavou. „Všechny tři. Nebudu se handrkovat. Chci si je odpracovat. Můžete tomu říkat, vydírání, abyste ulevil svým citům, ale co já? Je možné,že Cramerovi zatajuji zásadní svědectví, a přitom v žádném případě nechci krýt vraha. Jestliže nebudu svědčit, budu muset, najít vraha sám a navíc ještě dostatek důkazů,abych ho mohl usvědčit. Jestliže vraha neusvědčím, budu muset všechno Cramerovi říct, což by bylo ubohé, a vám vrátit orchideje, což je nemyslitelné. Takže ho usvědčím."

„Dvě z nich," řekl Hewitt. „Dvě rostliny. Dostanete je, až splníte vaši část dohody." Svoje jmění a majetek mohl třeba zdědit, ale dozajista věděl, jak si je podržet.

„Ne," řekl Wolfe. „Všechny tři a vezmu je hned s sebou. Můžete mi důvěřovat, já vám však nikoli, protože jestli se ukáže, že jste toho muže zabil vy sám a já vás usvědčím, nikdy bych je už od vás nedostal."

„Vy…" Hewitt zakoulel očima. „Vy máte tu drzost – vy se odvažujete tvrdit –"

„Vůbec ne. Nic netvrdím. Uvažuji o eventualitách, a byl bych hlupák, kdybych to nedělal." Wolfe se opřel o hranu stolu a zdvihl se z té židle připomínající stoličku na dojení. „Pojedu teď domů, mám tam křeslo, v němž se dá sedět a pracovat. Buďte tak laskav, vemte pana Goodwina s sebou a dejte mu ty rostliny, abych je mohl odvézt domů …"

KAPITOLA 5

Ovšemže jsem měl ještě kartu v rukávě. Wolfe mi sice dýku sebral, a kroucení se provedlo v Hewittových žebrech místo v jeho, ale pořád mi ještě jeden trumf zůstával.

Příležitost jsem dostal, když po návratu do druhé místnosti Wolfe obcházel společnost a zval na oběd. Skutečně. V každém případě pozval W. G. Dilla a Freda Updegraffa; tolik jsem slyšel. Patrně chtěl strávit večer přemýšlením a příští den jim všem hodlal u oběda oznámit výsledek. Hewitt odmítl mou pomoc při dopravě orchidejí. Zdálo se, že mu nejsem příliš sympatický. Když Wolfe ukončil zvaní, bez klepání otevřel dveře do místnosti, kam odešel Cramer s Annou, a zmizel uvnitř.

Přiblížil jsem se k Purleymu Stebbinsonovi sedícímu v křesle poblíž dveří k chodbě a chlácholivě se na něho zašklebil. V mé nebo Wolfově přítomnosti byl vždycky celý rozrušený a my dva dohromady jsme u něj vyvolávali úplnou třesavku.. Letmo na mě pohlédl a zavrčel.

„Podívejte, Purley,* řekl jsem srdečné, „tady máte něco do notesu. Ta dáma támhle," seděla u vzdálené stěny, pořád s kabátem na sobě a s modrou koženou kabelkou pod paží, „je podvodnice. Ve skutečnosti je čínskou špiónkou. Já taky. Na tuhle prácičku nás sem vyslal Čou-Flang-Dang. Jestli nevěříte, sledujte náš kódovaný rozhovor."

„Táhněte do pekel," navrhoval Purley.

„Tak? Dávejte pozor."

Přešel jsem místnost a postavil se přímo před ni, takže jí Purley nemohl vidět do tváře.

„Nazdárek, drahá přítelkyně," řekl jsem nepříliš nahlas.

„Vy máte ale drzost," řekla. „Vypadněte."

„Drzost? Já?"

„Vypadněte. ‚Drahá přítelkyně!' V životě jsem vás neviděla."

„Aha!" Usmál jsem se na ni dolů. „Nemáte tu nejmenší šanci. Když jim povím, že jsem vás viděl postávat v té chodbě v půl čtvrté, tak mi uvěří, nemyslete si, že ne, a vy budete muset hezky začít znovu, jak jste se tam v půl páté omylem dostala a hledala cestu ven. Uvažujte rychle a neříkejte mi, abych vypadl, nebo se rozloučíme navždy. Ovládejte obličej a mluvte potichu."

Pod záhybem, kabátu se jí kroutily prsty. „Co chcete?"

„Chci vás lip poznat. Za chvíli odtud zmizím, abych odvezl svého šéfa domů, ale zanedlouho se vrátím na kus řeči s inspektorem. Pak půjdu na filmové aktuality do Grand Centrálu a vy tam budete v zadní řadě. Nebo ne?"

„Ano."

„Víte to jistě?"

„Ano."

„Bude to pro vás lepší. Když tam budete, všechno je v pořádku, a nikdy jsem vás předtím neviděl. Ještě něco. I když tady s tou svojí povídačkou proplujete, může se vám při odchodu někdo přilepit na paty. Nepokoušejte se ho setřást. To si vezmeme na starost, až budeme opouštět kino. Jasné?"

„Ano."

„Prima. Držte se mě a budete nosit černé orchideje."

Vystartoval jsem zpátky k Purleymu, abych utišil jakékoli podezření, které mu mohlo klíčit v šedé kůře mozkové, ale vtom se otevřely dveře a vynořil se Wolfe. Na prahu stál Cramer a řekl:

„Purley! Goodwin bere Wolfa domů a v půlhodince bude zpátky."

„Jo," neuctivě odvětil Purley.

„Jedeme, Archie," řekl Wolfe.

Počkali jsme v předpokoji a za několik minut se tam dostavil Lewis Hewitt, kterého následoval strážce balancující se skleněnou vitrínou na rukách. Předání proběhlo beze všech ceremonií, jen Wolfe hltavým pohledem nakoukl skrze sklo a šli jsme. Když jsme se dostali k místu, kde jsem zaparkoval vůz, nasoukal se Wolfe dozadu, což byla vždycky hlavní operace, a já mu složil tu vitrínu na podlahu k nohám. O deset minut později jsme dorazili k starému domu na Západní 35. ulici poblíž řeky, a povzdech, který Wolfe vydal, když uskladnil svoji váhu a objem do křesla vyrobeného pro ten účel, překonal rekord jak v hloubce, tak v trvání.

„Raději se tam vrať," řekl. „Je mi to líto a neschvaluji to, ale dal jsem Cramerovi své slovo. Theodor se postará o květiny. Když budeš moct, vrať se do večeře. Budeme mít klobásu."

Byl jsem líbeznost sama. „Já Cramerovi slovo nedal," navrhoval jsem.

„Ne." Pohrozil mi prstem. „Archie Žádné nesmysly."

„Uvážím to. Ale potřebuji se osvěžit."

Šel jsem do kuchyně a vypil dvě sklenice mléka a snědl nějaké sušenky, žvanil přitom s Fritzem a větři] klobásu, kterou připravoval. Jist sušenky a mléko a cítit ve vzduchu vůni klobásy je totéž, jako když objímáte v pasu vesnickou holku a přitom pozorujete, jak Heda Lamarrová přivádí všechny do varu. Požádal jsem Fritze, aby pro mě něco zachránil, kdybych se dostal zpátky pozdě, a odešel jsem.

V 7.15 jsem vstupoval do velké místnosti kanceláří na druhém podlaží Grand Central Paláce. Bylo tam nějakých tucet či více lidí, z nich většinu jsem neznal, ale byl tam také W. G. Dill a Lewis Hewitt. Updegraff a Anna Tracyová nebyli v dohledu a stejně tak moje přítelkyně, s kterou jsem měl schůzku. Její nepřítomnost vyžadovala, abych se bez otálení pustil do toho nepříjemného, nebylo to však zapotřebí, protože v několika minutách se otevřely dveře od druhé místnosti, vyšel Pete Arango, já dostal pokyn od Purleyho a vstoupil jsem dovnitř. Byl tam Cramer s policajtem, kterého jsem nikdy předtím neviděl, a Murphy s blokem. Cramerův nezapálený doutník byl zpoloviny sežvýkaný a on sám nevypadal nijak šťastně.

„Nuže," řekl jsem rozjařeně a usadil se, „čímpak mohu pomoct?"

„Dejte se k cirkusu," řekl Cramer. „Proboha, vy budete snad šaškovat i na vlastním pohřbu. Proč jste se tu celý týden potloukal?"

A tak vypadal celý výslech. Desítky dotazů proč, nač a kdy a popsané čtyři stránky v bloku. A jako obvykle jsem na tu mordpartu plýtval svojí inteligencí zbytečně. Ve skutečnosti byl můj důvtip pod normálem, protože jsem chtěl vypadnout na schůzku, neboť podle všeho sezení mé přítelkyně už skončilo a byla pryč. Takže jsem vedl debatu v stručném, jasném slohu a snažil se v detailech vycházet vstříc a právě mi docházel dech, když se otevřely dveře a dovnitř vešel malý policajt s plochým nosem. Cramer se na něho podíval a zeptal: „Co tady k čertu děláte?"

Detektivova pusa se otevřela a zase zavřela. Nechtělo se mu to vysvětlovat. Při druhém pokusu z něho vylezlo:

„Ztratila se mi."

Cramer zasténal a vypadal, jako by ztratil řeč.

„Nemůžu za to," řekl detektiv, „přísahám, inspektore! To ta zatracená podzemní dráha. Přivalila se lokálka, zastavila a ona dělala, jako že čeká na rychlík, a potom v poslední vteřině naskočila."

„Dost," řekl Cramer. „To stačí. Panebože! Rád bych věděl – vlastně co záleží na tom, co bych rád věděl. Máte její adresu a jméno?"

Murphy listoval stránkami v notesu a na jedné se zastavil. „Ruby Lowsonová. Sullivan Street 114."

Mrňavý detektiv vytáhl svůj notes a zapsal si to.

„Nemyslím, že by to udělala záměrně," řekl. „Myslím, že prostě jen na poslední chvíli změnila úmysl. Myslím, že jenom –"

„Vy myslíte? Vy říkáte, že myslíte?"

„Ano, inspektore, já …"

„Vypadněte. Vemte někoho s sebou, třeba Dorseyho, jděte na tu adresu a podívejte se po ní. Nic s ní nezačínejte. Jenom se jí držte. A proboha nemyslete! Představa toho, jak přemýšlíte, je mi protivná."

Myslitel se vypařil. Pochopitelně mě teď všechno svrbělo, abych už byl na cestě, opřel jsem se tedy pohodlně, přehodil nohu přes nohu a začal:

„Víte, když někoho sleduji já, a ten dotyčný jde do stanice podzemní dráhy, mám vždycky ve zvyku –"

„Můžete jít," vyštěkl Cramer. „Ven! Kdybych vás potřeboval, čehož mě bůh uchovej, vím, kde vás sehnat."

„Já si ale myslím –"

„Řekl jsem jděte!"

Rozvážně jsem vstal, rozvážně vyšel a cestou se zastavil i na přátelské slovo s Purleym, ale jak jsem se dostal na schodiště, šlápl jsem na to. Šance byla alespoň sto ku jedné, že na tu schůzku nepřijde, ale přesto jsem uháněl ke vchodu Grand Centrálu na Lexingtonské avenue, utratil něco peněz a vešel. V zadní řadě nebyla a já ani nemařil čas kontrolou ostatních řad. Poněvadž udala Cramerovi falešné jméno a adresu a byla natolik chytrá, že si vymyslela takové, aby souhlasilo s monogramem RL na kabelce, dovedl jsem si spočítat, že pravděpodobně nebude čekat, až jí u nohou vyroste tráva. Venku v osvětlené chodbě jsem spěšně mrkl do bloku, zauvažoval, zda mám prokázat přízeň podzemní dráze, rozhodl jsem se, že ne, a zamířil do 46. ulice, kde jsem měl zaparkovaný vůz.

Nenávist k podzemce mi málem sehrála ošklivý kousek, protože v tuhle hodinu se na Park avenue jezdí moc pomalu, ale když jsem už potom směřoval dolů městem, měl jsem docela dobrý čas.

Číslo 326 v Morrow Street na jižním okraji Greenwich Village patřilo jednomu z těch průčelí z cihel, které byly natírány naposledy před občanskou válkou. U vstupu do vestibulu se daly předpokládat dvě světla na černých ocelových konzolách, svítilo však jenom jedno. Zaparkoval jsem na protější straně ulice a pomalu přešel. Uvnitř vestibulu byla obvyklá řada poštovních schránek a tlačítek zvonků a štítek pod jedním z nich měl na sobě vytištěno LASHEROVÁ. To bylo oukej, zajímavější však bylo, že tentýž štítek měl nad LASHEROVOU ještě jedno jméno: GOULD. Nakláněl jsem se nad štítkem, když se otevřely dveře a už tu byla ona.

Došlo mi, že ta moje nenávist k podzemce mi málem připravila pěknou fintu, protože dívka nesla v ruce cestovní brašnu a shýbala se, aby zvedla další zavazadlo rukou, kterou předtím otevřela dveře.

„Dovolte," napřáhl jsem ruku. „Zdá se, že je to těžké." Vyplašeně se na mě podívala, upustila zavazadlo, sedla si na ně a začala brečet. Ani si nezakryla rukama tvář nebo něco takového, prostě se rozbrečela.

Dal jsem jí minutu na utišení. „Podívejte," řekl jsem, „blokujete cestu tomu, kdo chce jít dovnitř. Vezmem tyhle věci…"

„Vy hnusný …" pláč ji dál nedovolil promluvit. „Vy špinavý …"

„Ne," řekl jsem pevně. „Ne, sestřičko. Obalamutila jste mě. Tím jste mě ponížila." Zvedl jsem cestovní brašnu, kterou také upustila. „Pojďme."

„Je mrtvý," řekla. Nijak se netrápila nad maličkostmi, jako jsou slzy. „Je mrtvý nebo snad ne? Copak nemá nikdo v těle kousek srdce? To, jak jsem tam musela sedět – sedět a předstírat –" Zmlkla, kousla se do rtu, znenadání vstala a vypálila na mě:

„Kdo vůbec jste? Jak víte, kdo jsem? Jak jste se sem tak rychle dostal? Jste fízl, to je ono, prašivý fízl –"

„Ne." Sevřel jsem jí ruku. „Jestli máte na mysli státního zaměstnance, tak ne. Jmenuji se Archie Goodwin a pracuji pro Nerona Wolfa. Venku mám auto a zavezu vás k Wolfovi na malou konferenci. Wolfe má jedno z největších srdcí na světě, uzavřené v tuně rybího tuku."

Přirozeně se bránila. Dokonce mě vyzvala, abych přivolal policajta, pak ale začala znovu brečet a během té povodně jsem sebral brašnu a zavazadlo a ji jsem dostrkal ven a přes ulici do vozu. Celou cestu do 35. ulice brečela a já jí musel půjčit kapesník.

S rukama plnýma zavazadel jsem ji musel nechat předejít ke krytému vchodu a zazvonit na Fritze. Otevřel nám a pomáhal jí s kabátem, jako kdyby byla vévodkyní z Windsoru, což je u Fritze jedna z nejhezčích vlastností. Pro něho je dáma každá, co má sukni.

„Pan Wolfe večeří," oznámil.

„Pochopitelně. Zaveďte slečnu Lasherovou do kanceláře."

Vzal jsem zavazadla do jídelny, uložil je ke stěně a přiblížil se ke stolu. Wolfe tam seděl a vznášel se v oblacích blaha. Zdvihl oči ze zavazadel na mě.

„Co je tohle? To přece není tvoje?"

„Ne," souhlasil jsem. „Patří osobě, kterou jsem s sebou přivedl. Jmenuje se Rosa Lasherová a může vám pomoct s těmi orchidejemi. Je zarmoucená a hladová. Já také. Mám s ní zůstat v kanceláři –"

„Hladová? Přiveď ji sem. Tady je toho spousta."

Sel jsem do kanceláře a vrátil se s ní. Už nebrečela, ale vypadala uboze.

„Slečno Lasherová," řekl jsem, „tohle je Nero Wolfe. Nikdy neprojednává obchodní záležitosti u stolu, takže se nejdřív najíme a ostatní přijde později." Přisunul jsem jí židli.

„Nechci jíst," řekla tenounkým hlasem. „Nemůžu jíst."

Snědla sedm klobás, což proti její lítosti nic nebylo. Fritzova klobása by udělala labužníka i z Gándhího.

KAPITOLA 6

„A teď," zeptal se Wolfe, „proč je tady slečna Lasherová?"

Večeře už skončila a my byli usazeni v kanceláři. Wolfe seděl za svým psacím stolem, opřený pohodlně dozadu s rukama složenýma na břiše, oči napůl zavřené. Já byl u svého stolu a Rosa seděla v klubovce potažené červenou kůží čelem k Wolfovi. Sevřené rty nijak nenaznačovaly, že by se po jídle u nás cítila jako doma.

Odrecitoval jsem bližší okolnosti, stručně, leč důkladně.

„Dobře." Wolfe naklonil hlavu o jednu šestnáctinu palce. „Uspokojivé, Archie." Hlava se otočila..Musíte toho mít hodně na srdci, slečno Lasherorová. Povídejte, prosím."

Podívala se vzdorovitě. „O čem?"

„Začněte od konce. Kde jste se schovávala v té chodbě od půl čtvrté do půl páté, koho a co jste viděla?"

„Neschovávala jsem se. Vyšla jsem a vrátila se zpět a podruhé jsem uviděla tohohle člověka otvírat dveře. Pak jsem šla –"

„Ne. Takhle to nepůjde. Chtěla jste zadržet pana Doulda, až vyjde, a ukryla jste se. Policii se nebude líbit, že jste lhala a udala falešné jméno a adresu a potom utekla. Když budete mluvit pravdu, nemusel bych policii nic říkat."

„Neutekla jsem. Jenom jsem chtěla navštívit přítelkyni."

Dalo to pořádnou fušku, dostat ji z ulity. Držela se celých deset minut navzdory všemu, co Wolfe řekl, a nerozvázala ani potom, když jsem přinesl z jídelny její zavazadla a probíral se jimi. Musel jsem vydolovat klíče z kabelky a jednu chvíli jsem myslel, že začne škrábat a kopat, ale nakonec přestala kňučet a jenom seděla v křesle a provrtávala mě očima.

Provedl jsem to důkladně a metodicky. Když jsem skončil, zůstal kufřík téměř plný ženských šatů a příslušenství povětšinou intimního, a na Wolfově stole se nakupila pestrá sbírka, už ne tak ženského charakteru. Košile a kravaty, tři fotografie Harryho Goulda, svazek momentek, balíček dopisů převázaných šňůrou, z nichž vrchní byl adresován Rose, všelijaké další maličkosti, mezi jiným také velká obálka.

Otevřel jsem obálku a vytáhl obsah. Uvnitř byly jenom dvě věci a ani nad jednou mi srdce neposkočilo radostí. První byla umaštěná pracovní karta z garáží. Nahoře bylo vytištěno „Nelsonova garáž, Salamanka, stát New York", a soudě podle seznamu vyžádaných oprav se muselo vozidlo srazit přinejmenším s horou. Na kartě bylo datum 4. 11. Druhou položku tvořily potištěné listy. Rozbalil jsem je. Byly vytržené z Garden Journalu, což bych určil podle velikosti listu a typu písma i bez hlavičky, a článek uvnitř byl nadepsán „Kurumská nákaza v Americe", autor Lewis Hewitt. Zdvihl jsem obočí a předal to Wolfovi. Pak moje oči ještě zachytily něco na té garážové kartě, něco psaného perem na jejím rubu. Bylo to jméno Pete Arango, nadepsané hezkým malým písmem, docela odlišným od škrabopisu na přední straně karty. Přede mnou ležela další ukázka malého hezkého písma na svazku dopisů adresovaných Rose Lasherové, a já rozvázal provázek, vyjmul dopis a zjistil, že je podepsán „Harry".

Podal jsem všechno Wolfovi a on si to prohlédl.

Zamručel: „Tohle bude zajímat policii." Jeho oči přešly na Rosu. „Dokonce víc, nežli nás –"

„Ne!" vykřikla. Svíjela se. „Nemůžete… ach, proboha, vy nesmíte –"

„Kde jste se schovávala v chodbě?"

Konečně všechno vyklopila. Ano, ukrývala se v chodbě od chvíle, kdy jsem ji tam viděl, až do té doby, kdy otevřela dveře výstavky, aby se podívala. Schovávala se za obalovými bednami a zákrsky u zadní stěny chodby. Rozruch na výstavě ji vyplašil, a tak vyklouzla ven, šla do hlavního sálu, protlačila se do zástupu lidí u výstavky, a tam jsem jí také vrátil kabelku, kterou upustila, aniž by o tom věděla.

Co a koho viděla, zatímco se ukrývala v té chodbě?

Nic. Snad pár lidí, jak procházejí kolem. Neznala je. Nic a nikoho si nepamatovala kromě Updegraffa.

Samozřejmě lhala. Musela vidět Wolfa, Hewitta a mě, když jsme procházeli chodbou, i jak zdvihám hůl. Ta hůl ležela u dveří, které pozorovala. A ona musela vidět toho, kdo tam tu hůl nechal. Jak se hrbí, aby provlekl rukojeť hole smyčkou na šňůře, pravděpodobně i to, jak otvírá dveře, aby vzal připravenou smyčku ukrytou v listoví. Ale Wolfe byl handicapován. Netroufal si mluvit o holi. To bylo tabu. Páni, jak ten si přál, aby se o ní zmínila sama a jen tak mimochodem i o tom, kdo ji tam nechal!

Ne? Ale ano. Ale neřekla to. Už se zase držela a já jsem ještě v životě neviděl, že by se Wolfe tak usilovně snažil a nedostal se přesto nikam. Dokonce předstíral, že chce volat Cramerovi, ale ani to ji nezlomilo. Pak se vzdal a zazvonil Fritzovi, aby přinesl pivo.

Za téhle situace zazvonil telefon, já ho zvedl a uslyšel známý hlas:

„Archie? Tady Saul Panzer. Mohl bych mluvit s panem Wolfem?“

Wolfe vzal svůj telefon, a tak jsem zjistil, že za mé nepřítomnosti se spojil se Saulem a vyslal ho na tu výstavu květin. Položil telefon, opřel se, povzdechl si a pohlédl na Rosu bez jediné známky úcty.

„Tohle,“ řekl, „byl člověk, kterého jsem poslal shromáždit fakta o panu Gouldovi. Raději bych je slyšel od vás. Dám vám čas do rána, abyste si připomněla, co jste viděla v té chodbě ono odpoledne, ale o Gouldovi mi něco povíte hned teď. Máme na to celou noc. Jak dlouho jste ho znala?“

„Asi dva roky,“ řekla zasmušile.

„Jste jeho žena? Tedy vdova?“

Zarděla se a rty se jí sevřely. „Ne. Říkal, že není typ na ženění.“

„Ale žil v Morrow Street s vámi?“

„Ne, nežil. Jenom tam chodil. Měl svoji místnost v jednom z Dillových domů na Long Islandu. O Morrow Street nikdo nevěděl – mám na mysli nikdo odsud.“ Náhle se vzdorovitě vypnula kupředu, v očích jí zablýsklo a já byl překvapený, jak se umí rozvášnit. „A nikdo se taky nic nedoví! Slyšíte? Dokud jsem naživu, tak ne!“

„Máte na Long Islandu příbuzné? Nebo snad žijí tady?“

„Do toho vám nic není!“

„Snad,“ připustil Wolfe. „Nechtěl bych, aby mi do toho bylo. Kdy a kde jste se setkala s panem Gouldem?“

Stiskla rty.

„No tak,“ řekl Wolfe ostře. „Nerozčilujte mě bezdůvodně. Až řeknu příště panu Goodwinovi, aby zavolal k telefonu pana Cramera, nebude to už bluf.“

Polkla naprázdno. „Prodávala jsem v obchodě v Richdalu a on – já se tam s ním setkala. To už jsou skoro dva roky, ještě když pracoval u Hewitta.“

„Myslíte Lewise Hewitta.“

„Ano, na Hewittově panství.“

„Podívejme. Co tam dělal?“

„Pracoval jako zahradník, trochu šoféroval. Pak ho vyhodili. Vždycky říkal, že odešel sám, ale ve skutečnosti ho vyhodili.“

„Kdy to bylo?“

„Víc jak před rokem. Před koncem zimy, ano. Byl výborný skleníkář a netrvalo dlouho a dostal místo u Dilla. To je asi dvě míle na druhé straně Richdalu. Žil tam v jednom z těch domů.“

„Bydlela jste s ním?“

„Já?“ Tohle ji šokovalo a rozhořčilo. „Jasně že ne! Bydlela jsem doma!“

„Prosím za prominutí. Jak dlouho bydlíte v Morrow Street?“

Opět zamkla ústa.

„No tak, slečno Lasherová. Tohle by mi mohl říct i domovník.“

„Podívejte,“ řekla. „Harry Gould nebyl dobrý člověk. Nikdy za nic nestál. Věděla jsem to celou dobu. Ale potíž je v tom, že něco rozjedete, něco si začnete a potom v tom jedete – i když jsem vě-
–

děla, že není dobrý, přece jen v něm něco bylo. Pořád mluvil o tom, že není typ na ženění, když mě však jednoho dne vzal do Morrow Street – to bylo v červenci, v červenci minulého roku –a řekl, že ten být pronajal, zdálo se mi, že chce mít domov a časem se snad i oženit, a tak jsem opustila místo a přestěhovala se. Bydlím tam už devět měsíců. Nejdřív jsem byla vystrašená, potom už ne. Peněz moc nebylo, ale stačily, a potom jsem se začala zase bát – kvůli penězům. Nevěděla jsem, kde je bere."

Konečně se rozpovídala, věty z ní jen sypaly n Wolfe seděl a bez hnutí poslouchal.

„Jednou v noci přišel – chodil asi čtyřikrát pětkrát v týdnu – tohle se stalo v prosinci, krátce před vánocemi – a měl u sebe přes tisíc dolarů. Nedovolil mi je spočítat, ale nejméně tisíc to muselo být, možná i dva nebo tři tisíce. Koupil mi hodinky a všechno bylo v pořádku, ale ty peníze mě stejně vylekaly. A začal se chovat jinak a nepřicházel už tak často. A potom, asi před měsícem, mi řekl, že se bude ženit." Stiskla rty a po chvilce polkla naprázdno.

„Ale ne s vámi," řekl Wolfe.

„0, ne!" Vykřikla. „Kdepak se mnou! Ale neřekl mi, jak se jmenuje. A peníze měl pořád. Už mi je víckrát neukázal, ale několikrát jsem se v noci podívala do jeho kapes, a na vkladní knížce měl přes tři tisíce dolarů a u sebe vždycky balík bankovek. Předevčírem jsem uviděla v novinách jeho fotografii z květinové výstavy – s tou dívkou. Neřekl mi o tom ani slovo. A v Morrow Street nebyl skoro týden a nepřišel ani minulou noc, tak jsem se tam šla dnes podívat. Byl tam – s ní. Když jsem ho s ní uviděla, chtěla jsem ho zabít, to říkám rovnou, chtěla jsem ho zabít!"

„Ale nezabila jste ho," zamumlal Wolfe.

Tvář se jí zavlnila. „Chtěla jsem!"

„Ale neudělala jste to."

„Ne," řekla, „neudělala."

„Ale někdo ho zabil." Wolfe měl hedvábný hlas. „Gould byl zavražděn. A vám je přirozeně sympatická naše snaha najít vraha. Máte samozřejmě v úmyslu pomáhat –"

„Nemám!"

„Ale drahá slečno Lasherová –"

„Nejsem pro vás žádná drahá slečna Lasherová." Naklonila se k němu. „Vím, co jsem. Děvka. Vím to. Ale to neznamená, že jsem úplný hlupák, víte? Harry je mrtev, či ne? Nevím, kdo ho zabil, možná vy, možná to byl tenhle deseticentový Clark Gable, co si o sobě myslí, že je tak chytrý, že se může klouzat do vršku. Ať to byl kdokoli, nevím a nestarám se, všechno, o co mi teď jde je, aby se nedověděla nic moje rodina. A jestli se to zvrtne tak, že tomu nebudu moct zabránit, a oni to zjistí, pak jim nezbude nic jiného, než mě pohřbít."

Napřímila se. „Je to otázka cti," řekla. „Cti mé rodiny."

Možná to okoukala z filmů nebo tak nějak, ale takhle to přesně řekla. Mám v podezření spíš filmy, když uvážím její laciný vtip o mně jako detseticentovém Clarku Gablovi, což je směšné.

V každém případě to řekla. A patrně to tak taky myslela, neboť i když Wolfe trpělivě pokračoval, moc už neuslyšel. Nevěděla, proč byl Harry vyhozen od Hewittů, ani odkud pocházelo jeho náhlé bohatství, nevěděla proč tak pečlivě opatroval kartu z garáže nebo proč se zajímal o kurumskou nákazu, o které nikdy ani neslyšela, a především si nemohla vzpomenout na nikoho a na nic, co viděla ze svého úkrytu v chodbě. Wolfe vytrvával a zdálo se, že bude mít před sebou dlouhou tvrdou noc.

Kolem jedenácté nás přerušil Saul Panzer. Vpustil jsem ho dovnitř a on odešel do kanceláře. Jediným pohledem svých ostrých šedivých očí zařadil Rosu do své obrazové galerie, což znamenalo, že už tam bezpečně zůstane, a pak tady stál ve svých starých hnědých šatech – nikdy nenosil kabát –se starou čepicí v ruce. Vyhlížel jako válečný veterán v penzi, i když vlastnil dva domy v Brooklynu a hlavou i nohama to byl nejlepší detektiv na západ od Atlantiku.

„Slečna Rosa Lasherová, pan Saul Panzer," řekl Wolfe. „Archie, podej mi atlas."

Trhnul jsem sebou. Jeden z jeho oblíbených způsobů, jak strávit večer, byl s atlasem, ale s touhle společností? Mumlaje vhodné průpovídky jako; „Co tě nepálí, nehas," a „Tvoje starosti na mou hlavu," jsem mu jej podal a opět se usadil, zatímco on cestoval v atlase. Dost brzo jej zaklapl, odsunul stranou a oslovil Rosu:

„Byl někdy pan Gould v Salamance?" Odpověděla, že neví. „Archie, dopisy," řekl Wolfe.

Sebral jsem tu hromadu, polovinu mu dal a polovinu jsem si nechal a probíral se obálkami. Byl jsem skoro hotový, když Wolfe najednou spokojeně zabručel.

„Tady je pohlednice, kterou posílal ze Salamanky 14. prosince. Fotografie veřejné knihovny. Je na ní: Vrátím se zítra nebo den nato. Zdravím a líbám. Harry.'"

„Asi tam tedy byl," připustila Rosa vzdorně.

„Archie, dej Saulovi sto dolarů." Wolfe předal Saulovi pohled a kartu z garáže. „Jeďte do Salamanky. Do Buffala leťte letadlem a tam najměte aulo. Víte, jak vypadal Harry Gould?"

„Ano, pane."

„Poznamenejte si údaje – ale to vám ani nemusím povídat. Jděte a sežeňte, co můžete. Po návratu mi zavolejte."

„Ano, pane. Mám za to platit, když bude třeba?"

Wolfe se zašklebil. „V rozumných mezích. Chci všechno, co můžete dostat. Udělej z toho dvě stě, Archie."

Odpočítal jsem do Saulovy ruky deset dvacetidolarovek z kupy, kterou jsem vyndal ze sejfu, on je nacpal do kapes a odešel jako vždy bez zbytečných dotazů.

Wolfe si zazvonil pro pivo a znovu se začal zaobírat Rosou. Nejprve se pět minut snažil vytáhnout z ní důvod, proč jel Harry do Salamanky, nebo co jí o tom řekl, ale nic nevěděla. Potom se vrátil k původnímu tématu, ale s celou řadou klamných odboček. Debatoval s ní o vaření. Vyptával se na schopnosti a zkušenosti Goulda jako zahradníka, na jeho plat, na jeho názor na Hewitta a Dilla a další a další.

Měl jsem plno práce, abych to stihl zapsat, ale určitě jsem se při tom netřásl vzrušením. Věděl jsem, že touhle metodou by mohl mít Wolfe na úsvitu nashromážděnou řadu faktů, o kterých ona ani nebude vědět, že je dává, a z toho jedna nebo dvě věci by mohly skutečně něco znamenat, ale nebude mezi tím to, co jsme potřebovali nejvíc vědět, co a koho viděla v chodbě. V nynější situaci jsme se neodvažovali předat ji policii, i když jsme cítili, že bychom měli, ale Cramer ji mohl svou vyšetřovací metodou zlomit. Kdyby se dověděl o té epizodě s holí, mohl by se jeho mozek vypnout k velkému výkonu a všechno by bylo v háji. A pak se mi ji vůbec nechtělo předhodit lvům.

Krátce po půlnoci zazvonil domovní zvonek. Šel jsem ke dveřím, kde mě čekalo nepříjemné překvapení. Na verandě stál Johny Keems. Nikdy mě nemrzelo, když byl k případu zavolán kdokoli z ostatních hochů a ve skutečnosti jsem se nezlobil ani na Johnyho, jenom mi působil bolení žaludku svými strojenými úsměvy a usilovnou snahou dostat se na můj flek. Takže jsem při pohledu na něho nejásal, ale málem jsem zaplesal, když jsem spatřil, že není sám.

Za ním stála Anna Tracyová. A ještě Fred Updegraff.

„Nazdar," řekl jsem, skrývaje své pocity, a všichni vstoupili. A ten blázen jí řekl: „Tudy, slečno Tracyová," a namířil s ní do kanceláře!

Obešel jsem je a zastoupil mu cestu. „Jednou," řekl jsem, „si ten váš nos odřete. Počkejte v přední místnosti."

Usmál se na mě tím svým protivným způsobem. Počkal jsem, až všichni tři prošli do předního pokoje a dveře se za nimi zavřely, pak jsem se vrátil do kanceláře a řekl Wolfovi:

„Netušil jsem, že jsi svolal za mé nepřítomnosti celou armádu. Přišla návštěva. Chlápek, co chce můj flek a je proto vřele vítán v kteroukoli dobu, moje budoucí žena a ten mladý chlapík s důležitou bradou."

„Hm," řekl Wolfe. „To je celý Johny. Měl zavolat." Zabručel. Opřel se dozadu. Očima na okamžik spočinul na Rose, potom je zavřel a našpulil pusu. Pak otevřel oči. „Přiveď je sem."

„Ale …" spustila Rosa a vyskočila z křesla.

„Všechno je v pořádku," ujistil ji.

Nebyl jsem si tak proklatě jistý, že je všechno v pořádku, ale ty černé orchideje chtěl Wolfe, ne já, takže jsem uposlechl rozkazu, šel spojovacími dveřmi do předního pokoje a pozval je dál. Johny, džentlmen každým coulem, nechal projít Annu a Freda před sebou. Anna se zastavila uprostřed místnosti.

„Dobrý večer," řekl zdvořile Wolfe. „Odpusťte, že nevstávám; dělám to jen zřídka. Představím vás – slečna Rosa Lasherová, slečna Anna Tracyová. Mimochodem, slečna Lasherová mi právě sdělila, že jste byla zasnoubená a měla jste před svatbou s Harrym Gouldem."

„To je lež," řekla Anna.

Vypadala hrozně. Během celého odpoledne, když ten zmatek vypukl nebo když Cramer oznamoval vraždu, i když šla k výslechu, neprojevila ani stopu zhroucení nebo zbabělosti, teď však vypadala, jako by už nemohla dál. Alespoň to tak vypadalo, když vstoupila, a možná právě proto zareagovala na Wolfovu větu takhle.

„Vzít si Harryho Goulda?" řekla. „To není pravda!" Hlas se jí třásl něčím, co znělo jako pohrdání, ale mohlo to být cokoli jiného.

Rosa vyletěla z křesla a třásla se po celém těle. V pořádku, uvažoval jsem, Wolfe to nastrojil a teď to má. Vždyť vyškrábe Anně oči. Postoupil jsem o krok dopředu. Ale nevyškrábala. Dokonce se pokusila ovládat hlas.

„To si myslím, že to není pravda!" křičela, a tohle bylo skutečné pohrdání. „Harry a ta vaše rodina! Nevzal by si dceru zloděje!"

Anna na ni hloupě zírala.

Rosa prskla. „Ty s tím nosem nahoru. Proč není tvůj táta ve vězení, kam patří? Vystavuješ nohy jako ta nejlacinější děvka –"

„Archie," ozval se Wolfe ostře, „odveď ji nahoru."

Rosa pokračovala, ani ho nevnímala. Vzal jsem do jedné ruky její kufřík, druhou rukou jí sevřel paži, otočil ji, ale představa, že by si ji Harry nevzal a oženil se s jinou, jí pevně vězela v mozku navzdory tomu, že byl mrtvý, a chrlila další líbeznosti a teprve v hale si uvědomila, že ji ženu z místnosti. Vzepřela se, zavřela pusu a upřeně se na mě zadívala.

„Dvě schodiště nahoru," řekl jsem. „Vím, jak zařídit, abyste nekousala." Stále jsem jí držel ruku. „Jdeme nahoru, sestřičko."

Šla. Odvedl jsem ji do volného pokoje ve stejném patře, co byl můj, rozsvítil a položil kufřík na židli.

Ukázal jsem prstem. „Deseticentová koupelna je tamhle. Deseticentová postel tady. Nebudete muset –"

Sedla si na postel a začala brečet.

Sešel jsem do kuchyně a řekl Fritzovi: „Dámský host v jižním pokoji. Noční úbor má svůj, ale nevadilo by ti, kdyby ses postaral o ručníky a květiny? Mám moc práce."

KAPITOLA 7

Anna spala tu noc v mé posteli.

To se stalo takhle. Když jsem se vrátil do kanceláře, seděla Anna v mém křesle s lokty na psacím stole a s očima zakrytýma rukama. Usadit někoho do mého křesla byl oblíbený žert Johnyho. Sám to nezkoušel od onoho dne, kdy jsem ho tam našel, jak si prohlíží můj poznámkový blok, což ho tenkrát vyvedlo z rovnováhy.

Fred Updegraff seděl v křesle u stěny a Johny stál před Wolfovým psacím stolem. Wolfe měl zřejmě nějaké ostré poznámky, neboť Johny se netvářil nijak zvlášť pyšně.

„Ano, pane," říkal právě ukřivděným tónem, „ale Tracyovi žijí v skromných podmínkách a nemají telefon, takže jsem jednal podle svého nejlepšího mínění –"

„Vy jste byl u nich doma? Kde je to?"

„V Richdalu na Long Islandu, pane. Podle instrukcí jsem měl zjistit informace o Anně Tracyové. Zjistil jsem, že bydlí v Richdalu, tam, co jsou Dillovy zahradnické školky a kanceláře. Jak víte, pracuje –"

„Vím. Stručněji."

„Ano, pane. Vypravil jsem se do Richdalu a poptával se. Kontaktoval jsem mladou ženu, jak víte, zvláště dobře to umím s mladými ženami –"

„Od slova kontakt se sloveso netvoří a říkal jsem, abyste byl stručný."

„Ano, pane. Když jste mi to říkal posledně, podíval jsem se do slovníku, nechci vám odporovat, ale myslím, že se může používat i jako sloveso. Přechodné či nepřechodné."

„Pod touhle střechou takové sloveso neexistuje."

„Ano, pane. Dozvěděl jsem se, že otec slečny Tracyové pracoval u Dilla mnoho let až do loňska. Byl pomocným hlídačem a měl na starosti širokolisté trvalky. Dill objevil, že *přisoluje*

zásilky a vyhodil ho.“

„*Přisoluje* zásilky?“

„Ano, pane. Zásilky na velký statek v Jersey, ke Gullenům. Místo stovky rododendronů odeslal dvě stě a za tu stovku navíc si vybral peníze od Gullena osobně, za poloviční cenu. Dělalo to několik tisíc dolarů.“

Anna obrátila hlavu a slabě protestovala.

„Slečna Tracyová tvrdí, že to bylo pouze šestnáct set dolarů,“ řekl Johny. „Říkám jen to, co mi bylo řečeno. Lidé přehánějí a tohle se nikdy nedostalo na veřejnost a Tracy nebyl zavřený. Kradl prý, aby mohl zaplatit specialistovi za léčení očí synovi, jeho syn má něco s očima. Nemohl sehnat jiné místo. Jeho dcera byla a pořád je sekretářkou u Dilla. Dostává padesát dolarů za týden a po dvaceti dolarech splácí, co její otec ukradl. Tak mi bylo řečeno. Ona odmítá ty čísla potvrdit.“

Wolfe se podíval na Annu.

„Na tom nezáleží,“ řekla Anna a dívala se na mě. „Nebo ano?“

„Domnívám se, že ne,“ řekl Wolfe, „ale jestli je to špatně, opravte to.“

„Je to špatně. Dostávám dvacet dolarů za týden a splácím deset.“

„Panebože,“ vyhrknul jsem, „vy potřebujete ochranu.“

Tady zapracoval nejspíš pan Freud. Asi jsem tím podvědomě mínil, že potřebuje mou ochranu. Takže jsem spěšně dodal: „Mám na mysli ochranu odborů. Dvacet dolarů týdně!“

Johny vypadal znepokojeně. Patří ke konzervativcům.

„Tohle mi samozřejmě umožnilo jednat. Šel jsem domů k slečně Tracyové a důvěrně jí vysvětlil, do jaké šlamastiky se dostala. Že tohle vyšetřování vraždy by mohlo upozornit policii na provinění jejího otce a že ona a Dill tím vlastně brání stíhání, což je proti zákonu, a že se to bude muset s policií nějak sfouknout, jinak že půjdou všichni do vězení, a že znám jen jednoho člověka, který by to mohl úspěšně provést, protože je zadobře s vysokými policejními úředníky, a to je Nero Wolfe. Řekl jsem, aby se raději sebrala a okamžitě vás navštívila, a ona šla. Bylo už skoro jedenáct a z Richdalu nejel žádný vlak, tak jsme vzali taxi.“

Johny po mně střelil pohledem, jako kdyby chtěl říct: „Zkus a překonej mě.“

„Jak daleko je do Richdalu?“ zeptal se Wolfe.

„Odtud? No, asi dvacet pět mil.“

„Co stál taxík?“

„Osm dolarů a čtyřicet centů, když připočítám propitné. Ten most –“

„Nedávejte to do výdajů. Zaplaťte to sám.“

„Ale … ale, pane... Archie sem vždycky přivádí lidi –“

„Zaplaťte to sám. Nejste Archie, díky bohu. Jeden stačí. Poslal jsem vás obstarat fakta, nikoli slečnu Tracyovou. A už vůbec jsem vás neposlal, abyste ji k něčemu nutil nesmyslným vyhrožováním a výmysly o mých vztazích s policií. Jděte do kuchyně – ne. Jděte domů.“

„Ale, pane –“

„Jděte domů! A proboha skoncujte s pokusy napodobovat Archieho. Nestačíte na to. Jděte domů.“ Johny šel.

Wolfe se zeptal hostů, zda chtějí trochu piva, a všichni odmítavě potřásli hlavami. Nalil si sám, trochu upil, utřel si rty a pohodlně se opřel.

„Tedy …“ začala Anna, ale další slova jí uvízla v hrdle. Odkašlala si, polkla naprázdno a zkusila to znovu. „Tedy, to co povídal – řekl jste, že jeho vyhrůžka byla nesmyslná. Myslíte, že to policie neudělá – že otce nezavřou?“

„Těžko říct, slečno Tracyová. U policie člověk kdy neví. Ale i tak je to nanejvýš nepravděpodobné.“ Wolfe se podíval na Freda. „Co vy, pane Updegraffe? Jakým drzým tahem přivedl pan Keems vás?“

„Nepřivedl mě.“ Fred se vztyčil. „Přišel jsem sám.“

„Čirou náhodou? Jen tak?“

Fred se naklonil kupředu a položil ruku na opěradlo mého křesla, v němž, ještě pořád seděla Anna. „Chráním slečnu Tracyovou.“

„Ó! Před čím?“

„Před vším,“ řekl pevně. Mluvil příliš hlasitě a vypadal vážněji než kdy předtím, a čím vážněji se díval, tím vypadal mladší. V tuhle chvíli by obstál i jako Annin mladší bratr což bylo oukej,

neboť bych nic nenamítal, kdyby mu chtěla být sestrou.

„To máte co dělat," poznamenal Wolfe, „Vy jste její přítel?"

„Jsem víc než přítel!" prohlásil vzdorně Fred. Náhle byl rudý jako pivoňka. „Myslím tím, já … dovolila, abych ji doprovodil domů."

„Vy jste byl u toho, když tam přisel pan Keems?"

„Ano. Právě jsme dorazili. Trval jsem na tom, že půjdu také. Připadalo mi to jako předem připravená léčka. Myslil jsem, že lže; nevěřil jsem, že pro vás pracuje. Neznělo to … slyšel jsem svého otce o vás hovořit. Jednou se s vámi setkal ,.. pravděpodobně si nepamatujete …"

Wolfe přikývl. „Na výstavě Atlantických států. Jak se mu daří?"

„Ach, nepříliš dobře." Fred opěl nabyl rozvahy. „Nechal všeho, když jsme ztratili plantáž Rhodaleí – jenom si sedl a vzdal to. Věnoval tomu celý život a samozřejmě to byla hrozná rána i finančně. Domnívám se, že to víte."

„Četl jsem o tom. Kurumská nákaza." Wolfe byl soucitný, leč lhostejný. „A mimochodem, někdo mi říkal, zapomněl jsem kdo, že váš otec byl přesvědčen, že tu jeho plantáž záměrné infikoval Lewis Hewitt ze vzteku – nebo to byl Watson či Dill, koho podezíral?"

„Podezíral všechny." Na Fredovi bylo vidět, že je mu to nepříjemné. „Každého. Ale to bylo jenom – sotva věděl, co dělá, tak ho to zlomilo. Deset let držel stranou třicet nejlepších odrůd a onoho jara chtěl začít s jejich distribucí. Bylo toho na tátu prostě moc."

Wolfe zabručel. „Zdá se, že vy to taky ještě pořád nosíte v hlavě. Pan Goodwin mi říkal, že dnes odpoledne jste vtrhl na výstavku Rucker a Dill a zmizel s infikovanou větvičkou. To má být suvenýr?"

„Já …" Fred zaváhal. „Vím, že to asi byla hloupost. Samozřejmě na to ještě myslím – vždyť nás to skoro zničilo. Chtěl jsem tu větvičku vyzkoušet a zjistit, jestli se na výstavky nějakým způsobem nedostala kurumská nákaza."

„Vyšetřit, a jak?"

„Nějak. Aspoň jsem se o to mohl pokusit."

„Nikdy jste nezjistili, jak se infekce dostala na vaši plantáž?"

„Ne. Od lidí, u kterých se objevila kurumská nákaza, jsme neměli dva roky ani jednu věc, až na pár dubů křemeláků darem od Hewitta, a ty nebyly z jeho nakaženého území a my je měli na půl míle od Rhodaleí." Fred netrpělivě mávl rukou. „Ale to je všechno stará historie. Jak jsem říkal, nevěřil jsem, že byste slečnu Tracyovou lákal tímhle způsobem." Jeho oči dostaly zvláštní výraz. „Mohu ji teď odvézt domů?"

Výraz v jeho očích mě vrátil do školních let. Znamenal: Držím-tě-za-ruku-má-milá. Raduj se, srdce, čeká tě největší blaho a rozkoš, budeš držet její malou ručku ve své! S hrdostí jsem hleděl na Annu. Dívka, která uměla rozpálit Lewise Hewitta tak, že pro ni utrhl černou orchidej a vzal ji na večeři v úterý, a ve čtvrtek – naplnit touhou mladého cudného pěstitele pivoněk – dívka s takovým akčním poloměrem, to už je něco.

Připouštím, že teď zrovna nebyla tak ohromující. Vypadala dost zvadle. Wolfovi řekla: „Musím být v deset dopoledne v kanceláři státního návladního. Slíbila jsem, že tam budu. Nevadí mi, že se mě budou ptát na to, co se dnes stalo, ale bojím se, že se budou vyptávat na otce. Jestliže ano, co jim mám říct? Mám snad připustit…" zmlkla, rty se jí roztřásly, musela je pevně zkousnout.

„Potřebujete advokáta," prohlásil Fred. „Seženu ho. Žádného sice v New Yorku neznám –"

„Já ano," řekl Wolfe. „Posaďte se, pane Updegraffe." Očima přelétl na Annu. „Je zde jedna postel, slečno Tracyová, a měla byste jí raději použít. Vypadáte unaveně. Pochybuji, že by se policie ptala na vašeho otce. Kdyby ano, neodpovídejte. Odkažte je na pana Dilla. Budou daleko více slídit po vašem slibu, že si vezmete pana Goulda."

„Ale já ho nechtěla!"

„On si patrně myslil, že chcete."

„Ale to nemohl. Věděl moc dobře, že se mi nelíbí. A on …" zarazila se.

„Co on?"

„Neřeknu to. Je mrtvý."

„Požádal vás, abyste si ho vzala?"

„Ano."

„A vy jste odmítla?"

„Ano.“

„Přesto jste souhlasila zahrát s ním na výstavě květin tu vesnickou selanku?“

„Nevěděla jsem, že to bude on – alespoň ne tehdy, kdy mě o to asi před dvěma měsíci požádal pan Dill, když ho to poprvé napadlo. Jednalo se o jiného muže, jednoho mladíka z kanceláře. Potom mi pan Dill řekl, že to bude Harry Gould. Neměla jsem ho ráda, nechtěla jsem však nic namítat, protože jsem si nemohla dovolit urazit pana Dilla, byl k mému otci tak laskavý – nedal ho zavřít a dovolil mi postupně splácet –“

„Nazývejte to laskavostí, když chcete,“ vyhrkl Fred rozhořčeně. „Propána, vždyť váš otec pro něho pracoval dvacet let!“

Wolfe ho ignoroval. „Obtěžoval vás pan Gould? Kvůli té svatbě?“

„Neobtěžoval, to ne. Byla jsem…“ Anna se kousla do rtů. „Prostě se mi nelíbil.“

„Znala jste ho dlouho?“

„Moc dlouho ne. Jsem v kanceláři a on pracoval mimo. Setkala jsem se s ním, je to tak tři měsíce, ani přesně nevím.“

„Znal ho váš otec?“

Zavrtěla hlavou. „Nemyslím, že by se vůbec kdy potkali. Otec byl – otec odešel ještě dřív, než Harry nastoupil. Harry dříve pracoval na Hewittově panství na druhé straně Richdalu.“

„Rozumím. Nevíte, proč odešel od Hewitta?“

„Ne, tenkrát jsem ho ještě neznala.“

„Máte nějakou představu, kdo ho zabil?“

„Ne.“

Zdvihl jsem nenápadně obočí. Řekla to příliš rychle a se špatným přízvukem. Podle změny v tempu a tónu bych vsadil deset ku jedné, že nehorázně lže. To bylo špatné. Až doposud bylo všechno solidní a přímé a z ničeho nic, bez výstrahy, jako když klavírista sáhne vedle. Mrkl jsem po Fredovi, ten pochopitelně nic nezaregistroval. Ale Wolfe ano. Oči se mu skoro zavřely.

Pustil se do ní. Zdvořile a přátelsky na ni útočil ze všech možných stran. A tuhle noc se už podruhé musel sklonit před mladou ženou. Po perné hodině nevěděl ani o vlas víc z toho, co před ním tají, zda někoho podezřívá, nebo ví nějaký fakt, nebo jestli si nevytvořila z řady událostí nějakou teorii. Byl jsem na tom stejně. Ale něco tajila a byla natolik bystrá, aby viděla, že to Wolfe ví a pokouší se to z ní vylákat.

V půl druhé se Fred Updegraff podíval na hodinky, vstal a prohlásil, že je už pozdě a že odveze slečnu Tracyovou domů. Wolfe odmítavě potřásl hlavou. „Je vyčerpaná, žádný vlak nejede a je to dvacet pět mil. Může spát tady. Chci s ní ráno mluvit, než půjde k státnímu návladnímu. Archie, byl bys tak laskav a podíval se, je-li v pořádku severní pokoj?“

To znamenalo můj pokoj a mou postel. Anna protestovala, ale celkem nijak horlivě, a já šel sehnat Fritze, aby mi pomohl vyměnit ložní prádlo a ručníky. Když jsem pro ni vybíral ze zásuvky pyžamo medové barvy s hnědými pruhy a pokládal je na prostěradlo, přemítal jsem o tom, že věci postupují zatraceně rychle, když se uváží, že neuběhlo ani deset hodin, co na mě poprvé promluvila a ani jsme doopravdy nebyli vzájemně představeni. Fritz vzal moje ložní prádlo, polštář a přikrývku dolů a já vystoupil o jedno schodištní křídlo výš ke skleníkům, uřízl tři černé orchideje, po jedné z každé rostlinky, vrátil se a dal je do vázy na stolek u postele. Hewitt jí dal jednu.

Cestou dolů jsem se zastavil u dveří jižního pokoje a poslouchal. Bylo tam ticho. Zkusil jsem dveře; byly zamčené zevnitř. Tiše jsem zaklepal. Ozval se Rosin hlas:

„Kdo je?“

„Clark Gable,“ zvolal jsem. „Dobrou noc, Huby.“

V dolní hale jsem potkal Annu, jak vychází z kanceláře provázená Fritzem. Myslím, že by bylo daleko zdvořilejší, kdybych ji doprovodil nahoru sám, ale ve svém pokoji bych se mohl lehce stát sentimentální, tak jsem jí jenom popřál dobrou noc a nechal ji jít. Wolfe byl v kanceláři sám, seděl v křesle se založenýma rukama a pokleslou bradou; Fred zřejmě odešel. Začal jsem brát z gauče polštáře a házet je do kouta, abych si připravil lože.

„Ty dvě,“ zaúpěl Wolfe. „Co dvě?“

„Ženské. Ty kozy.“

„Nikoli, Anna je jako srna. A spíš se podobá gazele.“

„Pcha.“

„Ještě spíš připomíná labuť.“ Přehodil jsem přes gauč prostěradlo a podhrnul je. „Dal jsem k jejímu loži tři černé orchideje. Po jedné z každé rostliny“

„Řekl jsem Theodorovi, aby je umístil do místnosti pro vykuřování.“

„Tam jsem je taky našel.“ Rozprostřel jsem přikrývku. „Myslil jsem, že bychom se s nimi měli co nejvíc potěšit, než se vrátí zpět k Hewittovi.“

„Nehodlám je vracet.“

„Hm, počítám, že ano.“ Pověsil jsem kabát a vestu na židli a sedl si, abych si zul boty. „To je škoda. Dvě dívky nahoře v posteli a kdybys věděl, co vědí ony, či alespoň ví jedna z nich, už by sis to dal dohromady. Rosa přece musela vidět, jak vrah klade past. Nevím, co viděla nebo slyšela Anna, ale něco ano, to je jisté. Je to zatracená ostuda. Se vším tvým důvtipem …“ sundal jsem si kalhoty, „...“ celým tvým neobyčejným nadáním …“ stáhl jsem košili, „ … se vším tvým uznávaným tvůrčím duchem, tvým svrchovaným talentem v oboru vyšetřování

Vstal a hrdě odkráčel z místnosti bez jediného slova. Volal jsem za ním povzbuzující přání dobré noci, ale odpověď jsem nedostal. Když jsem provedl několik málo úkonů, jako je například zamčení domovních dveří, uložil jsem se ke spánku.

Trochu jsem to přehnal. S domem plným hostí jsem chtěl být vzhůru a svěží už časně zrána, ale když mi něco začalo v mozku řinčet a já si uvědomil, že zvoní telefon, otevřel jsem oči a mrkl na hodinky, bylo už osm pryč. Na drátě byl Saul Panzer, volal ze Salamanky. Přepojil jsem ho do pokoje Nerona Wolfa a dozvěděl jsem se od Wolfa, že nemusím psát zápis, což byl jeho zdvořilý způsob, jak mi říct, abych zavěsil. Tak jsem zavěsil. Cesta k Fritzovi do kuchyně mě obohatila o informaci, že Wolfe už snídal a stejně tak i Anna a Rosa. Spěšně jsem se umyl a oblékl, vrátil se do kuchyně pro své ranní občerstvení, skládající se z grapefruitu, šunky s vejci, čajového pečiva a kávy, a právě jsem dopíjel druhý šálek, když se ozval domovní zvonek. Fritz byl v tu chvíli nahoře na schodišti, tak jsem šel já a skrz skleněný panel jsem uviděl inspektora Cramera bez doprovodu.

Situace byla docela zajímavá, Rosa mohla každou chvíli cválat ze schodů, a kdyby si vybrala zrovna okamžik, kdy bude Cramer v hale, viděli bychom Rosu asi naposledy. Jakékoli okolkování s otevřením by však učinilo Cramera podezíravým. Otevřel jsem dveře dokořán.

„Zákon a pořádek vždy vítán,“ řekl jsem vřele. „Vstupte.“

„Blbost,“ odvětil, když vcházel.

Takže jsem ho za tuhle nezdvořilost nechal, aby si klobouk a kabát pověsil sám. Mezitím jsem zavřel dveře a stoupl si k němu z druhé strany. Obrátil se ke mně a zeptal se:

„Kde ji máte?“

KAPITOLA 8

Zašklebil jsem se, jak jsem uměl nejlépe. „Počkejte minutku,“ řekl jsem lítostivě. „Nejsem vzhůru ani hodinu a můj mozek ještě nepracuje na plné obrátky. Za prvé, jak jsem mohl vědět, že je vdaná? Za druhé –“

Vydal ze sebe neurčitý zvuk a pohnul se. Pohnul jsem se také, pozpátku. Manévr skončil tak, že jsem kryl úpatí schodiště, což bylo napříč haly od dveří kanceláře a Cramer se tlačil kupředu, ale nedotkl se mne. U schodiště jsem se zastavil a on musel zastavit také.

„Jdu nahoru za Wolfem,“ řekl a měl to určitě v úmyslu. „Vím, že tráví dopoledne mezi svými zatracenými kytkami a odmítá jít dolů před jedenáctou. Tak jdu za ním. Uhněte z cesty.“

Opět se pohnul a teď jsme se dotkli, ale vydržel jsem to.

„To je zatraceně hloupé,“ řekl jsem. „Nemusel jsem vás pouštět dovnitř, vy to víte, ale udělal jsem to. Co myslíte, kde jste, v doupěti bílého otrokáře? Tohle je domov Nero Wolfa a tamhle je kancelář, ve které přijímá návštěvníky, a za poslední rok dělala jeho daň z příjmu jedenáct tisíc čtyři sta dvanáct dolarů a osmdesát tři centy. Platil ji minulý týden. Pamatujete si, co se stalo tenkrát, když mě vzal Purley k vám a obvinil mě z maření výkonu funkce? To byla legrace, co?“

Otočil se na podpatku a dupal do kanceláře. Následoval jsem ho, zavřel dveře a stál mezi ním a dveřmi, dokud se neusadil. Potom s vědomím, že jsem přinejmenším dvakrát tak rychlejší než on, jsem šel k psacímu stolu.

„A teď,“ zeptal jsem se mile, „o koho se jedná?“

Rozladěně se na mě podíval. „Tuhle noc," řekl, „vzal jeden z Wolfových lidí Annu Tracyovou z jejího domova v Richdalu. Můj člověk, střežící dům, ho znal a podal mně telefonicky zprávu. Měl jsem tady před domem muže, když dorazili. Ten váš člověk brzy odešel, stejně tak později i ten Updegraffův chlapec, ale ona ne. Kde je?"

Takže naše malá Rosa byla stále v bezpečí. Skryl jsem ulehčení a snažil se vypadat schlíple.

„Dostal jste nás, inspektore," uznal jsem. „Slečna Tracyová je nahoře v mé posteli. Strávila v ní noc."

Zrudl. Je strašně stydlivý. „Heleďte se, Goodwine …"

„Nenenene," vskočil jsem mu spěšně do řeči. „Upokojte se, spal jsem tady na gauči. A pochybuji, že v té posteli ještě je, je už pravděpodobně vzhůru a oblečená. Má být v deset hodin v kanceláři státního návladního a teď je devět třicet."

„Připouštíte tedy, že je zde."

„Připouštím? Jsem na to pyšný."

„Kde je? Nahoře s Wolfem?"

„Nevím, vstával jsem pozdě. Právě jsem posnídal."

„Zjistěte to. Řekněte jí, že ta její schůzka v kanceláři státního návladního se ruší. Chci ji vidět hned, jak domluvím s vámi."

Zapojil jsem linku do skleníku a spustil bzučák. V minutě jsem uslyšel Wolfův hlas:

„Archie? Zrovna včas. Sežeň pana Hewitta –"

„Zadrž," vpadl jsem mu do řeči. „Špatné zprávy.

Inspektor Cramer sedí zde a upřeně na mě zírá. Johny byl minulou noc sledován a slečna Tracyová nemá chodit do kanceláře státního návladního, protože Cramer ji chce vidět hned, jak bude hotov se mnou. Zdá se, že je s něčím nespokojený."

„Ví, kdo spal v jižním pokoji?"

„Myslím že ne. Určitě ne."

„Dobrá. Dohlédnu na to. Slečna Tracyová je tu se mnou. Sejde dolů, až si to bude pan Cramer přát. Sežeň k telefonu pana Hewitta."

„Před ním, nahlas?"

„Jasně."

Přerušil jsem hovor a řekl Cramerovi: „Slečna Tracyová pomáhá nahoře s orchidejemi a je vám k dispozici, jakmile si budete přát. Promiňte." Zjistil jsem Hewittovo číslo na Long Island, vytočil je a přes dva sluhy a jednoho sekretáře jsem ho konečně dostal a propojil k Wolfovi. Pak jsem se na židli otočil, přehodil nohu přes nohu a zkřížil ruce za hlavou.

„Oukej, inspektore! Na minutku jsem volný. O čem si budem povídat?"

„O vraždě."

„Prima. Máte speciálně nějakou na mysli?"

Cramer vytáhl z kapsy doutník, vložil jej do úst a zase vyndal. Ovládal se. „Blahopřeji," řekl. „Za to vaše drzé lhaní bych vám dal nejraději do nosu. Nikoho jste neznal, nic neviděl. Ale..." Dal si doutník zpátky do pusy. „Ale potuloval jste se tam celý týden. Každý den. A najednou je zavražděn člověk a jste u toho vy. Vy a Nero Wolfe."

Přikývl jsem. „Uznávám, že to vypadá špatně. Ale jak jsem vám už včera řekl. Wolfe mě tam posílal, abych pozoroval orchideje."

„Na výstavce Ruckera a Dilla nebyly žádné orchideje."

„To ne, ale tam bylo – vždyť víte, co tam bylo. Viděl jste ji. A já jsem koneckonců jen člověk"

„Dobrá, jen si šaškujte. Včera odpoledne, asi dvacet minut po čtvrté jste byl spatřen mladým Updegraffem společně s Wolfem a Lewisem Hewittem v chodbě za výstavkou Ruckera a Dilla. Co jste tam dělali?"

„Nu." Zaváhal jsem. „Budete mi věřit, když řeknu, že jsem tahal za šňůru, co vypálila ránu, která zabila Harryho Goulda?"

„Ne."

„Tedy to neřeknu. Přecházeli jsme z jednoho místa na druhé."

„Včera jste se nezmínil, že jste v tu dobu byli v chodbě."

„Musíte prominout. Nedopatření."

„Může být. Co jste včera říkal Ruby Lawsonové?"

„Ruby…“ svraštil jsem čelo. „Ach té! Myslíte potom, co jsem Purleymu řekl, že je to čínská špiónka? Pokoušel jsem se dát si s ní rande. Víte, podívaná na slečnu Tracyovou ve mně vzbudila takovou –“

„Samozřejmě. Umluvil jste si tu schůzku?“

„Ano.“

„Kdy ji máte?“

„Kdy měla být. Nepřišla.“

„To je zlé. Co bylo na lístku, který vám dal pro slečnu Tracyovou její otec?“

„No tak, inspektore,“ řekl jsem lítostivě. „Nepsal jsem jej, ani nebyl adresován mně.“

„Setkal jste se s jejím otcem někdy předtím?“

„Nikdy. Vůbec ho neznám.“

„Nebylo zvláštní, že v téhle situaci svěřil své důležité poselství pro dceru úplně neznámému člověku?“

„Ani ne. Viděl mne vstupovat do kanceláře. Lidé mi důvěřují na první pohled. To dělá můj obličej, zvláště mé oči.“

„Chápu. Ten Wolfův hovor s Lewisem Hewittem byl tak důležitý, že prostě musel být – vražda nevražda?“

Cramer žvýkal svůj doutník. „Ano, pane,“ řekl jsem.

„Tak důležitý, že jste musel dělat zápis?“

„Ano, pane.“

„Rád bych váš zápis viděl.“

Lítostivě jsem potřásl hlavou. „Je mi líto, ale je to důvěrná záležitost. Požádejte Wolfa.“

„To také hodlám. Vy mně ten notes neukážete?“

„Zajisté ne.“

„Dobrá. Ještě jednu věc. Poslední, ale ne nejmenší. Proč poslal Wolfe minulou noc do Richdalu svého člověka pro Annu Tracyovou?“

„Klidně se ptejte. Nebyl jsem u toho, když ho posílal.“

„Byl jste zde, když přišla?“

„Ano.“

„No, a co se stalo?“

Zazubil jsem se na něho. „Když jsem byl ještě malý kluk, tam v Ohiu, měli jsme na to prima odpověď. Když se někdo zeptal: Co se stalo? odpovídali jsme: Prase kozu potrkalo. Nebylo to ohromné?“‘

„To bych řek, že bylo. Zaměstnal Lewis Hewitt Wolfa, aby zařídil vyrovnání toho, co Annin otec ukradl W. G. Dillovi?“

Zůstal jsem na něho civět. „Páni, to je nápad,“ řekl jsem nadšeně. „Jste pěkný číman. Hewitt ji vzal na večeři –“

Otevřely se dveře a vstoupil Fritz. Kývl jsem na něho.

„Mladý muž,“ řekl diskrétně Fritz.

„Kdo?“ zeptal jsem se. „Nevšímejte si inspektora; ten už stejně všechno na světě ví…“

Fritz nedostal příležitost, protože mladý muž se vřítil dovnitř. Byl to Fred Updegraff. Zastavil se uprostřed pokoje, spatřil Cramera, pronesl: „Ach,“ podíval se na mě a naléhavě se zeptal:

„Kde je slečna Tracyová?“

Přeměřil jsem ho káravým pohledem. „To jsou ale způsoby,“ řekl jsem. „Inspektor Cramer mě teď má právě v práci. Jděte do předního pokoje a čekejte, až přijdete na řadu –“

„Ne.“ Cramer vstal. „Přiveďte slečnu Tracyovou sem dolů. Chci ji vidět dříve, než budu mluvit s Wolfem, a potom můžeme všichni jít do kanceláře státního návladního společně.“

„Do háje půjdeme,“ poznamenal jsem. „Tak tedy do háje. Pošlete pro ni.“ Poslal jsem Fritze. Použil výtah, neboť to bylo pro dámu. Slyšeli jsme, jak výtah skřípe a sténá při jízdě nahoru, poměrně rychle se vrací a s rachotem zastavuje. Když Anna vstoupila, podíval se na ni Fred stejně, jako se dívá slepý do slunce. Doufal jsem, že na mně to není tak vidět, a ona beztak moc sluníčko nepřipomínala. Pokusila se nás pozdravit s úsměvem, ale se zarudlýma očima a svěšenými koutky úst to určitě nebyla tvář, která by připravila milióny květin o diváky.

Cramer ji vzal do předního pokoje a zavřel za sebou zvukotěsné dveře. Šel jsem ke stolu a

využil tak první příležitosti k prohlídce ranní pošty. Fred bloumal neklidně kolem, prohlížel si názvy knih na regálech a konečně se posadil a zapálil si cigaretu. „Nepřekážím?“ zeptal se. „Naprosto ne,“ ujistil jsem ho. „Jestli ano, můžu počkat venku. Jenomže jsem trochu prochladl. Stál jsem před domem už od osmi hodin.“

Nechal jsem poštu poštou a civěl na něho s uctivou bázní.

„Dobrý bože,“ řekl jsem tupě. „Vyhrál jste.“ Mávl jsem rukou. „Máte ji mít!“

„Ji?“ zarděl se. „O čem to mluvíte? Kdo myslíte, že jste?“

„Bratříčku,“ řekl jsem, „kdo jsem, to nechme červům, co mě nakonec budou žrát, ale vím, kdo nejsem. Nejsem chlapík, co přeplaval Helespont, ani nejsem ten – no ten, co utekl z bitevní vřavy, aby zjistil, kdo se to válí na hedvábných prostěradlech Kleopatry. Nejsem ten typ …“

Zazvonil telefon. Přiložil jsem sluchátko k uchu a slyšel Wolfův hlas: „Archie, přijď sem nahoru.“

„Hned,“ řekl jsem a vstal. Zeptal jsem se Freda: „Co chcete, whisky nebo horkou kávu?“

„Kávu, jestli vám to …“

„V pořádku. Pojďte se mnou.“

V kuchyni jsem ho odkázal Fritzovi a vyšplhal jsem po schodišti ke skleníkům. Byl slunečný den a některá skla byla zakrytá, většinou však byla odkrytá, zvlášť v prvních dvou místnostech, a záře a třpyt barev byla oslňující. Dlouhá místnost s láhvemi na klíčení měla sklo zbarvené. Theodore Horstman tam právě prohlížel láhve. Otevřel jsem dveře do místnosti s kořenáči a po jednom kroku jsem zastavil a zavětřil. Nos mám dobrý a tuhle vůni jsem znal. Jeden letmý pohled na Wolfa, sedícího ve speciální židli, která spíš připomínala trůn, mi řekl. že je naživu. Proběhl jsem přes místnost ke stěně a uchopil ventil, abych jím otočil. Byl pevně zavřený.

„Co se děje?“ zeptal se nevrle Wolfe.

„Cítil jsem sifogen. A pořád ho cítím.“

„Vím o tom. Theodore vykuřoval před malou chvílí rostliny a otevřel moc brzo dveře. Tohle množství nemůže nikomu ublížit.“

„Možná.“ zamumlal jsem, „ale já bych tomu prevítu nevěřil ani za větrného dne na špici Empire State Building.“

Dveře do místnosti pro vvkuřování byly otevřené, nakoukl jsem dovnitř. Lavice byly prázdné a i při poloviční tmě jsem viděl, že žádné lahve na nich nebyly. Zápach uvnitř se nezdál o nic silnější. Obrátil jsem se na Wolfa.

„Jak je panu Cramerovi?“ zeptal se. „Je v úzkých?“

Podezíravě jsem se na něho zahleděl. Jeho otázka, tón hlasu a výraz tváře – na to jak ho znám, by mi stačil kterýkoli z těch příznaků. A tyhle příznaky všechny pohromadě byly tak jasné, že existuje jenom jedna otázka, a to. jak k tomu dospěl.

Zaútočil jsem na něho. „Kterou z nich jsi zlomil?“ požadoval jsem odpověď. „Rosu nebo Annu?“

„Ani jednu,“ odvětil potěšené. „Měl jsem hodinovou debatu se slečnou Lasherovou v době, kdy jsi ještě spal, a později malý rozhovor se slečnou Tracyovou. Pořád ještě drží svá tajemství. Kdy pan Hewitt –“

„Tak kde jsi slízal všechnu smetanu? Nad čím se tak raduješ?“

„Neraduji se.“ Naklonil masivní hlavu k jedné straně a ukazováčkem si mnul nos. „Po pravdě jsem si vymyslil jeden malý experiment.“

„Ach tak. Výborně. Před nebo po tom, co nás odveze Cramer do kanceláře státního návládního?“

Wolfe se spokojeně uchechtl. „Má to v úmyslu? Tak to musí být předtím. Slečna Tracyová je s ním?“

„Ano. Mladistvý Updegraff je v kuchyni. Hodlá se oženit s Annou, pokud ho váš experiment nedostane do basy pro vraždu.“

„Myslel jsem, že se slečnou Tracyovou jsi zasnoubený ty.“

„To už je pryč. Kdybych si ji vzal, postával by nám před domem, a to by mě znervózňovalo. Už s tím začal.“

„No, to nám ušetří práci, nemusíme pro něho aspoň posílat. Zdrž ho tady. Hewitta pošli sem ke mně hned, jak přijde. Teď jdi dolů, sežeň telefonem pana Dilla a dej mi ho. Až půjdeš, zjisti, zda

je slečna Lasherová ve svém pokoji a jestli tam také hodlá zůstat bez hysterických záchvatů. S výjimkou pana Dilla a pana Hewitta mě nevyrušuj. Musím propracovat ještě nějaké detaily. A mimochodem, nezmiňuj se nikomu o sifogenu.“

Ten tón a pohled samolibého uspokojení byl absolutně nesnesitelný. A nejen to. Jak jsem moc dobře věděl, byly to také příznaky nebezpečí pro každého, koho se to týkalo. Když byl v téhle náladě, jenom bůh sám by mohl říct, co se stane.

Prošel jsem skleníky ke dveřím a ke schodům se zkříženými prsty.

KAPITOLA 9

Když se dveře v předním pokoji otevřely a vstoupila Anna a Cramer, bylo už skoro o hodinu později, tři čtvrtě na dvanáct, a já seděl v kanceláři sám. Anna vypadala rozčileně a odhodlaně a Cramer nevyhlížel zrovna vesele, z čehož jsem si vyložil, že mezi nimi nevykvetlo žádné velké přátelství.

„Kde je Updegraff?“ zeptal se Cramer. „Nahoře.“

„Chci mluvit s Wolfem.“

Zmáčkl jsem bzučák domácího telefonu, dostal jsem odpověď, stručně jsem zahovořil a řekl inspektorovi:

„Říká, abyste šel nahoru. Hewitt a Dill už tam jsou.“

„Raději bych ho viděl tady dole.“

Tohle mě rozčililo a beztak jsem už byl jak na jehlách čekáním, až ten Wolfův experiment vybuchne. „Proboha,“ řekl jsem, „vy jste ale trapič! Když jste přišel, trval jste na tom, že půjdete nahoru, skrze mne nebo prese mne. Teď abych vás přemlouval. Jestli ho chcete mít tady dole, jděte nahoru a řekněte mu to.“

Otočil se. „Slečno Tracyová, pojďte prosím.“

Zaváhala. Řekl jsem: „Fred je nahoře. Pojďme všichni.“

Šel jsem napřed, oni za mnou. Jeli jsme výtahem, protože schodiště vede sotva deset stop od dveří jižního pokoje a Rosa by mohla začít kašlat zrovna v nevhodnou chvíli.

Skoro určitě jsem čekal, že uvidím jednoho z pěstitelů pivoněk svázaného a ostatní tři, jak přikládají sirky k jeho obnaženým chodidlům, ale nebylo tomu tak. V zástupu jsme prošli mezi dvaceti tisíci orchidejemi ve čtyřech sklenících a vstoupili do místnosti s květináči. Nalezli jsme je ve vykuřovací místnosti s rozsvícenými světly, jak si rozkládají jako nejlepší kamarádi. V místnosti s květináči stříkal Theodore hadicí kolem sebe a umýval kořenáče.

„Dobrý den, pane Cramere!“ ozval se hlasité Wolfe. „Pojďte dovnitř!“

Theodore byl tak zaujat hadicí, a voda kolem něho stříkala tak bezohledně, že jsme všichni vstoupili do místnosti pro vykuřování. Byli tam Fred a Dill, usazení na spodním stupni rozviklané lavice a Wolfe právě ukazoval Hewittovi utěsněný spoj ve stěně. Opíral se o rukojeť ocelové vidlice jako obrovský pasáček ovcí o hůl a nadšeně vykládal:

„… takže je sem můžeme strčit, zavřít dveře a tu práci vykonat otočením ventilu, který jsem vám ukázal ve vedlejší místnosti, a klidně pokračovat v práci jinde. Maximálně dvakrát do roka to takhle provádíme na celé ploše, ale i na to používáme ten plyn. Proti starým metodám je to ohromné zdokonalení. Měl byste to vyzkoušet.“

Hewitt přikývl. „Myslím, že to udělám. Už jsem měl cukání, ale bál jsem se – takový smrtící plyn!“

Wolfe pokrčil rameny. „Všechno je nebezpečné. Nemůžete zničit hmyz, vši, vajíčka a spory jenom kadidlem. A náklady na instalaci, to je pakatel, pokud do toho nezahrnete utěsněnou komoru, kterou bych vřele doporučoval –“

„Pardon,“ ozval se sarkasticky Cramer.

Wolfe se otočil. „Ach, ano, vy jste chtěl se mnou mluvit.“

Bokem obešel konec lavice, sedl si na bednu tak, že ji jenom postupně zatěžoval svojí váhou. Neměl se o co opřít, seděl tedy vzpřímeně, v ruce držel ocelovou vidlici jako starý král své žezlo. Uculil se na inspektora, může-li se slon vůbec culit.

„Nuže, pane?“

Cramer potřásl hlavou. „Potřebuji vás, pana Goodwina a slečnu Tracyovou. Rovněž tak státní

návladní. V jeho kanceláři.“

„To nemyslíte vážně, pane Cramere.“

„A proč, k čertu, proč bych si to neměl myslet?“

„Protože je vám známo, že dům opouštím jen zřídka. Protože víte, že občané nejsou povinni řídit svoje pohyby podle vrtochu státního návladního nebo poletovat ztřeštěně na vaše písknutí. To už jsme si vyjasnili dříve. Máte soudní příkaz?“

„Ne.“

„Potom tedy, máte-li nějaké otázky, ptejte se. Jsem zde.“

„Můžu si ten příkaz od soudu obstarat. Státní návládní je už podrážděný a pravděpodobně bude ještě víc.“

„Tohle už tady také bylo. Víte, jak to skončí, když se o něco takového pokusíte.“ Wolfe potřásl lítostivě hlavou. „Zřejmě se nikdy nepoučíte. Zpropadeně, nezlobte mě. To nesmí nikdo na světě s výjimkou pana Goodwina. Proč mě u čerta rozčilujete svými pokusy? Je to škoda, protože jsem ochoten vám pomoci. Chcete, abych vám pomohl?“

Jestliže znám Wolfa nejlépe ze všech, inspektor Cramer je hned po mně. Za ta léta se znovu a znovu pokoušel vyhrožovat, protože takový je už systém a musí to z něj ven, ale obvykle věděl, kdy to zabalit. Bez odpovědi si změřil zúženýma očima Wolfa, odkopl jednu obalovou bednu na místo, kde byl větší prostor pro jeho nohy, posadil se a klidně řekl:

„Jo, budu moc rád, když mi tu laskavost prokážete.“

„Dobře. Archie, přiveď sem nahoru slečnu Lasherovou.“

Šel jsem. Cestou dolů po schodišti jsem uvažoval, že tedy se přece jenom Rosa dostane mezi ty vlky. Nelíbilo se mi to. Ne že bych ji měl nějak obzvlášť v lásce, ale utrpěla tím moje čest. To se Wolfovi nepodobalo; to se nám vůbec nepodobalo.

Stála, dívala se z okna a kousala si nehty. Jak mě spatřila, spustila stavidla výmluvnosti. Takhle zavřená už to dál nevydrží, musí odsud zmizet, musí si zatelefonovat.

„Oukej,“ řekl jsem, „pojďte se nahoru rozloučit s Wolfem.“

„Ale kam mám jít – co mám dělat –“

„Promluvíte si o tom s ním.“ Nasměroval jsem ji o jedno patro výše, do místnosti s kořenáči. Dveře do vykuřovací místnosti jsem nechal skoro zavřené, takže tu sestavu nemohla vidět dokud nebyla na prahu; jak jsem otevře1 dveře a uváděl ji dovnitř, chytil jsem ji preventivně pevněji za ruku, pro případ, že by chtěla Wolfovy oči jako suvenýr. Ale reakce byla úplně opačná, než jsem čekal. Uviděla Cramera a ztuhla. Tři vteřiny stála strnule, potom natočila hlavu ke mně a procedila mezi zuby: „Ty všivý bastarde!“ Všichni na ni upřeně zírali.

Obzvláště Cramer. Nakonec promluvil, ne na ni, ale na Wolfa:

„To tedy je laskavost! Kde jste ji sehnal?“

„Posaďte se, slečno Lasherová,“ vybídl ji Wolfe.

„To byste klidně mohla,“ řekl jsem jí. „Tohle je mejdan.“

S bílou tváří a pevně sevřenými rty klesla na lavici.

Všichni ostatní už seděli na lavicích nebo obalových bednách.

„Řekl jsem vám dnes ráno,“ pokračoval Wolfe, „že pokud mi neřeknete, co jste viděla v té chodbě, budu vás muset předat policii.“

Neodpověděla a ani se nezdálo, že by to měla v úmyslu.

„Tak vy se jmenujete Lasherová,“ zavrčel Cramer. „Mohla byste mi…“

„Myslím,“ skočil mu do řeči Wolfe, „že vám můžu ušetřit čas. Podrobnosti můžeme doplnit později. Jmenuje se Rosa Lasherová. Včera spatřila slečnu Tracyovou a pana Goulda na výstavce pana Dilla. Přála si projednat se slečnou Tracyovou nanejvýš důležitou záležitost, a tak –“

„Se mnou?“ vylétlo z Anny. Zdála se rozhořčená. „Co by se mnou mohla …“

„Slečno Tracyová!“ Wolfe byl rozhodný. „Půjde to lépe bez přerušování. Takže aby zastihla slečnu Tracyovou při odchodu, vypátrala slečna Lasherová cestu do chodby a skryla se mezi zákrsky a obalové bedny u zadní stěny, naproti dveřím se štítkem Rucker a Dill. To bylo kolem půl čtvrté. Skrývala se tam přes půl pátou a neustále pozorovala ty dveře. Proto tedy musela vidět všechny, kdo během té hodiny nebo déle vešli.“

Tohle vzbudilo rozruch a šum, potom se rozhostilo ticho, až na syčení Theodorovy hadice v místnosti s kořenáči a pleskání a hrčení vody. Wolfe mi řekl, abych zavřel dveře, to jsem udělal, a

pak si sedl na lavici vedle W. G. Dilla.

„Oukej," řekl suše Cramer, „podrobnosti později. Co viděla?"

„Dává přednost mlčení. Řeknete nám to teď, slečno Lasherová?"

Rosiny oči přešly na něho a zase zpátky. To bylo vše.

„Dříve nebo později to řeknete," prohlásil Wolfe. „Pan Cramer se o to postará. Umí být přesvědčivý. Prozatím vám řeknu, co jste viděla, alespoň část z toho. Viděla jste přiblížit se ke dveřím muže s vycházkovou holí v ruce. Plížil se, očima sledoval chodbu v obou směrech a spěchal. Viděla jste ho otevřít a zase zavřít dveře, kleknout nebo se ohnout, viděla jste, jak něco dělá rukama a že tam při odchodu zanechává na podlaze hůl, držadlem proti dveřím. Tohle jste viděla, nebo ne?"

Rosa se na něho ani nepodívala.

„Dobrá. Nevím, kdy se to stalo, jedině že to bylo mezi čtvrtou a půl pátou. Pravděpodobně kolem čtyř hodin. Pokračování už znám. Dvacet minut po čtvrté jste viděla chodbou přicházet tři muže. Spatřili hůl a hovořili o tom. Jeden z nich ji zdvihl, strhl z rukojeti smyčku zelené šňůry a předal hůl jednomu ze zbývajících. Nevím, zda jste viděla nebo neviděla šňůru. Jsem přesvědčen, že jste nevěděla, že to byla část delší šňůry, která byla přivázána na spoušť revolveru, a že ten muž zvednutím hole vypálil z revolveru a zabil Harryho Goulda. Tu hůl sebral pan Goodwin a předal ji panu Hewittovi. Ten muž s nimi jsem byl já sám." Wolfe vyndal levou rukou něco z kapsičky, protože v pravé držel ocelovou vidlici jako oporu.

„Tady je ten kus šňůry, co byla na holi. Nečekám, že ji budete identifikovat. Stejně tak mohu říct, že hůl byla předána panu Hewittovi, neboť je jeho vlastnictvím."

Podal šňůru Cramerovi.

Tohle mě zdeptalo. Normálně bych za takových okolností pozoroval tváře a pohyby a naslouchal zvukům nebo uniklým slovům, ale tentokrát mě dostal. Vypadal, jako by byl naprosto v pořádku, s celou tou jistou arogancí Nerona Wolfa, ale buďto byl blázen on, nebo já. Nejenže si nenechával informace pro sebe, ještě je rozdával plnými hrstmi. V každém případě to znamenalo: Sbohem, orchideje. Podíval jsem se na Hewitta.

A Hewitt by měl být napůl překvapený a napůl vzteklý, ale nebyl. Byl bledý a pokoušel se předstírat, že bledý není. Hleděl upřeně na Wolfa a olizoval si rty – špička jazyka se mu vysunula, zmizela a opět se objevila.

Ha! přemýšlel jsem. Tak takhle to je! Ale potom proboha…

Cramer si prohlížel šňůru. W. G. Dill se zeptal: „Mohl bych ji vidět?" a natáhl ruku a Cramer mu ji dal a nespustil ji z očí.

„Ovšem," řekl Wolfe, „otázka zní, kdo tam tu hůl položil, ne kdo ji zvedl. Slečna Lasherová, která toho dotyčného viděla, by nám to mohla povědět, ale nechce. Prohlašuje, že nikoho neviděla, takže na to musíme jít jinak. Jsou zde jisté skutečnosti, které by mohly pomoci – ale není to tady nijak pohodlné. Nepřestěhujeme se dolů?"

„Ne," řekl Hewitt. „Jen pokračujte a skončete to."

„Pokračujte," řekl Cramer, natáhl se pro šňůru, Dill mu ji vrátil a on si ji nacpal do kapsy.

„Budu co nejstručnější," sliboval Wolfe. „Harry Gould měl zaměstnavatele. Jednoho dne našel v jednom z jeho vozů garážovou pracovní kartu – možná že zapadla pod sedadlo a zapomnělo se na ni – nevím. V každém případě ji našel a schoval. Proč si ji nechal, nevím. Mohl podezřívat svého zaměstnavatele z cesty s nějakou ženou, protože ta kartička je z garáže v Salamance, což je slušná vzdálenost od Long Islandu. Člověk s vyděračskými vlohami má sklon uschovávat věci. Takže je pochopitelné, že si tu kartu podržel. Už méně pochopitelné je, že jeho zaměstnavatel byl natolik nedbalý, že ji nechal ve voze."

Wolfe znenadání otočil hlavu a vyštěkl na Hewitta:

„Bylo to jen přehlédnutí, pane Hewitte?"

Ale Hewitt nebyl z těsta. Už nebyl bledý, ani si neolizoval rty. Oči měl pevné a stejně tak i hlas:

„Dokončete svou povídku, pane Wolfe. Mám chuť – ale na tom nezáleží. Dokončete svou povídku."

„Raději bych používal vaše jméno místo toho neohrabaného opisu: zaměstnavatel. Je to hezčí."

„Tak jen si poslužte. Ale varuji vás! Jenom proto, že jsem potvrdil vlastnictví té hole …"

„Děkuji, vážím si varování. Takže budu dále říkat Hewitt. Přišla chvíle, kdy podezření Harryho Goulda ohledně té karty se stalo určitější. Opět nevím proč, ale moje domněnka je taková, že se zřejmě dozvěděl o ztrátě nejcennější plantáže širokolistých trvalek v zemi – plantáže Rhodaleí Updegraffových zahradnických školek – postižené kurumskou nákazou. Věděl, že Hewitt sám je nesmírně pyšný na své širokolisté trvalky a že je schopen v zahradnické pýše a žárlivosti provádět ty největší přemrštěnosti. Jako zahradník také věděl, jak je snadné jedním nebo dvěma pytli znečištěné rašelinové hlíny nakazit jinou plantáž, když k ní máte přístup. Jeho podezření bylo v každém případě dost určité na to, aby se rozjel do Salamanky, což je západní část státu New Yorku, poblíž pensylvánských hranic a osobně navštívil majitele Nelsonovy garáže. To bylo v prosinci. Zjistil, že když tam Hewitt před několika měsíci přijel s vozem poškozeným při nehodě, nedoprovázela ho žena, ale muž docela určitého popisu s vadou na oku. Toho muže našel mezi zaměstnanci Updegraffových školek. Jmenuje se Pete Arango.“

Fed Updegraff s výkřikem vyskočil.

Wolfe proti němu natáhl dlaň. „Prosím, pane Updegraffe, neprotahujte to.“ Obrátil se. „Pane Hewitte, chci hrát poctivě. Nepokouším se vás poplašit. Uznávám, že mnoho z toho, co vám povídám, je pouhý dohad, ale hlavní fakt bude brzo postaven mimo veškerou pochybnost. Poslal jsem včera v noci člověka do Salamanky, aby zjistil, proč Harry Gould tak pečlivě ochraňoval starou kartu a proč na její zadní stranu napsal jméno Pete Aranga – to už jsem věděl, že Pete Arango je zaměstnán u Updegraffů. Ten muž mi telefonoval dnes ráno, že bude zpátky v jednu hodinu a s ním také majitel Nelsonových garáží. Řekne nám, zda jste tam byl s Petem Arangem. Myslíte, že si to budete ještě pamatovat?“

„Budu …“ Hewitt naprázdno polkl. „Pokračujte.“

Wolfe souhlasně kývl. „Taky myslím. Ani by mě nepřekvapilo, kdyby měl Gould dokonce písemné přiznání Aranga, že jste ho podplatil, aby infikoval tu plantáž Rhodaleí, pod pohrůžkou, že bude informovat pana Updegraffa, že byl ve vaší společnosti v nedaleké Salamance. Alespoň z něho dostal něco, co mu posloužilo dost dobře k tomu, aby vás mohl začít vydírat. Zaplatil jste mu něco kolem pěti tisíc dolarů. Dal vám to přiznání? Předpokládám, že ano. A potom – mohu si dovolit jeden dohad?“

„Myslím,“ řekl Hewitt klidně, „že těch dohadů už bylo až moc.“

„Zkusím ještě jeden. Gould uviděl na výstavě květin Peta Aranga a pokušení bylo pro něho příliš velké. Opět mu pohrozil a nechal si od něho podepsat nové přiznání a vyzbrojen jím pak na vás kladl nový požadavek. Kolik to bylo tentokrát? Deset tisíc? Dvacet? Mohl dokonce podlehnout velikášství a jít až do šesti čísel. V každém případě jste viděl, že takhle by to dál nešlo. Pokud by existoval papír a inkoust, kterým by Pete Arango mohl psát přiznání, vy jste byl v pasti. Takže jste, mimochodem – pane Updegraffe, Pete Arango je tam nahoře u vaší výstavky, že ano, a je nám k dispozici. Budeme ho potřebovat, až dorazí pan Nelson.“

„To máte zatraceně pravdu, že je k dispozici,“ řekl ponuře Fred. „Dobrá.“ –

Wolf otočil hlavu zpátky k Hewittovi. Chvíli čekal a na nás padlo tíživé ticho. Připravoval vyvrcholení a jenom je vylepšoval, aby vyšlo co nejefektněji.

„Domnívám se,“ řekl Hewittovi tónem posledního soudu, „že jste obeznámený s tradiční režií dramatu? S třemi údery ohlašujícími začátek tragédie?“

Pozvedl ocelovou vidlici a nechal ji s úderem opět klesnout na podlahu – jednou, dvakrát, třikrát.

Hewitt na něho upřeně zíral se sarkastickým úsměvem, a ten jeho úsměv, to byl docela slušný výkon.

„A tak,“ řekl Wolfe, „jste byl dohnán k činu a zhostil jste se toho rychle a účinně. A odborně, poněvadž například pan Cramer nebyl zřejmě schopen vypátrat revolver a pro práci tohoto druhu neexistuje na světě lepší člověk. Jako čestný předseda výboru jste měl přirozeně volný pohyb v prostoru výstavy v kteroukoli denní hodinu; myslím, že jste pro naaranžování toho primitivního nástroje zvolil ráno, ještě než se výstava otevřela publiku. Nepředstírám, že bych dovedl číst ve vaší hlavě, takže nevím, kdy nebo proč jste se rozhodl použít vlastní vycházkovou hůl jako vražednou návnadu na nějakého nic netušícího kolemjdoucího. Uvážíme-li, že …“

Otevřely se dveře a na prahu se objevil Theoďore Horstmann.

„Telefon pro pana Hewitta,“ řekl podrážděně.

Theodore nesl vždy nelibě, když ho v práci něco vyrušilo, ať už to bylo cokoli. „Pete Arando nebo tak nějak.“

Hewitt vstal.

Cramer otevřel ústa, ale Wolfe ho předešel a ostře řekl: „Počkat! Zůstaňte zde, pane Hewitte! Archie – ne, myslím, že tvůj hlas by rozpoznal. Váš taky, pane Cramere. Pane Dille! Vy byste to mohl dokázat, jestliže budete mluvit potichu. Povoďte ho za nos, nechte ho mluvit co nejvíc –“

Hewitt řekl: „Ten hovor je pro mě,“ a pohnul se směrem ke dveřím. Zastoupil jsem mu cestu.

„Nevím, zda bych mohl –“

Dill povstal a nejistě se rozhlížel.

„Samozřejmě, že můžete,“ ujistil ho Wolfe. „Jen do toho. Telefon je tam na lavici. Theodore, zatraceně, pusť ho, pojď dovnitř a zavři dveře.“

Theodore uposlechl rozkazu. Jakmile Dill prošel dveřmi, Theodore je přibouchl, stál a pohoršené nás pozoroval. Hewitt si zase sedl, opřel se lokty o kolena a rukama si zakryl tvář. Anna měla tvář natočenou tak, aby ho neviděla. Tím se dostala čelem k Fredu Updegraffovi, jenž seděl hned za ní a tehdy jsem si poprvé uvědomil, že ji drží za ruku. Sotva tak důvěrně jako v taxíku, ale její ruku měl.

„Zatím, co tu čekáme,“ řekl Wolfe, „bych mohl stejně dobře dokončit úvahy o té holi. Pan Hewitt se mohl rozhodnout pro její použití na základě teorie, že sama skutečnost, že hůl patří jemu, odvrátí od něho podezření. Bylo to tak, pane Hewitte? Proč ale jste v tom případě ustupoval při mé hrozbě, že rozhlásím, že ta hůl patří vám? Věřím, že mohu zodpovědět i tohle. Protože jste nedůvěřoval mé bystrosti! Protože jste se bál, že by vzbudilo moje podezření, kdybyste se nechoval shodně s typem prominentního bohatého občana, který střeží svou pověst i před pouhým stínem skandálu? Když se tyhle věci rozvíjejí, je to pořád horší a horší.“

Wolfe se zadíval na Hewitta a jako by lítostivě potřásl hlavou.

„Nemám ale pražádnou touhu vás mučit. Theodore, zkus dveře.“

„Není třeba,“ odpověděl Theodore, stojící zády ke dveřím. „Slyšel jsem zástrčku. Spodní skřípe.“

Vstal jsem. Ne že bych něco zamýšlel nebo chtěl dělat, ale začalo se mi kvapem vyjasňovat a nevydržel jsem sedět. Cramer ano, ale jeho oči, upřené na Wolfa, tvořily jen takové úzké štěrbinky.

„Přesto to zkus,“ řekl tiše Wolfe.

Theodore se otočil, nadzdvihl západku a zatlačil, potom se znovu otočil. „Zavřeno.“

„Opravdu,“ Wolfovi se zachvěl hlas. Otočil hlavu. „Nuže, slečno Lasherová, co si o tom myslíte?“ Přelétl očima tváře. „Ptám se slečny Lasherové, poněvadž ona po celou dobu věděla, že lžu. Věděla, že to nemohl být pan Hewitt, kdo položil hůl tam před dveře v chodbě, protože viděla, že to udělal pan Dill. Pane Hewitte, gratuluji vám k nádhernému hereckému výkonu – to jsou silné dveře, pane Cramere, ty nevyrazíte –“

Cramer už byl u nich, zvedl západku a ramenem útočil na výplň. Otočil se, v obličeji celý rudý, a vyhrkl: „Bože, to jsem mohl vědět…“ Skočil napříč místností a uchopil těžkou bednu.

„Archie!“ ostře vykřikl Wolfe.

V celém svém dlouhém a rozmanitém společenství s inspektorem Cramerem jsem neměl jedinou příležitost na něm zapracovat osobně. Teď tady konečně byla. Ovinul jsem se kolem něho jako celofán kolem kartáčku na zuby a stiskl. Svíjel se takových pět vteřin a právě přestal, když Fred Updegraff vyskočil a v hrůze vydechl:

„Plyn! Proboha …“

„Klid,!“ zavelel Wolfe. „Vím, co dělám! Není žádný důvod k panice. Pane Cramere, řeknu vám, proč se ty dveře nesmí otevřít. Budete poslouchat, když vás Archie pustí? Ne? Tak ho tedy, Archie, drž… Jsme ve vykuřovací místnosti, kde se používá plynu, který zadusí člověka ve dvou minutách. Potrubí jde z nádrže v místnosti s květináči a ventil je tam. Dnes dopoledne jsem uzavřel potrubí v této místnosti a odstranil zátku z vývodu v místnosti s květináči. Jestli pan Dill otevřel ve vedlejší místnosti ventil, je teď mrtev nebo brzy bude. A uděláte-li ve dveřích díru, neručím za následky. Možná že bychom se dostali ven dostatečně rychle,.Ale možná že ne.“

„Vy zpropadený tlusťochu,“ vyprskl bezmocně Cramer. To bylo poprvé a naposledy, kdy jsem ho slyšel klít v přítomnosti dam.

Odvinul jsem se z něho a ustoupil. Otřásl se a vyštěkl na Wolfa:

„To tady chcete jen tak sedět? To tady budeme jen tak sedět? Není tady – nemůžeme někoho přivolat –“

„Pokusím se,“ řekl Wolfe klidně. Zvedl ocelovou vidlici a v pravidelných intervalech jí udeřil pětkrát o podlahu.

Lewis Hewitt zamumlal, věřte či nevěřte, zřejmě k Theodorovi: „Na koleji jsem byl členem dramatického klubu.“

KAPITOLA 10

„Dobrá, koupím vám medaili,“ řekl inspektor Cramer s krajní nechutí.

Uběhlo pět hodin. Bylo půl sedmé večer a my tři byli v kanceláři. Seděl jsem u svého psacího stolu, Cramer v červeném koženém křesle a Wolfe se usadil za svým stolem a dotýkal se špičkami prstů vrcholu svého zažívacího okruhu. Kolem očí vypadal poněkud pomačkaně, měl je téměř otevřené.“

Cramer prskal dál: „Dill byl vrah, je mrtvý a zabil jste ho vy. Vymanévroval jste ho předstíraným telefonním hovorem do místnosti s květináči, on skočil na návnadu, zamkl dveře do vykuřovací místnosti a otevřel ventil. A proč potom nešel prostě domů? Jak jste mohl vědět, že to neudělá?“

„Fuj,“ řekl Wolfe líně. Zabručel. „Aniž by počkal ty čtyři minuty a ujistil se, zda ten plyn účinkoval? A nechal zamčené dveře a otevřený ventil? Pan Dill byl hlupák, ale takhle velký ne. Po několika minutách by zavřel ventil, otevřel dveře a podržel si nos dostatečně dlouho, aby se na nás mohl podívat a ubezpečit se, že je s námi konec. Pak by zmizel, přičemž by nechal dveře zavřené, ale nikoli zamčené, aby to budilo zdání nehody. A pravděpodobně by nechal ventil trochu unikat.“ Wolfe znovu zabručel. „Ne, ne. Tohle nebylo to slabé místo. Bylo skoro stoprocentně jisté, že pan Dill neopustí tábořiště, aniž by se na nás dovnitř mrkl.“

„Byl jste si tím naprosto jistý?“

„Byl.“

„Připouštíte to.“

„Ano.“

„Tedy jste ho zavraždil.“

„Vážený pane,“ Wolfe podrážděně zakroužil prstem. „Nevadí mi, jestli mě takhle cejchujete soukromě, abyste si ulevil. Jestliže to říkáte úředně, mluvíte žvásty. Pokud se týká mých příprav, mohl bych být naprosto upřímný i před porotou. Mohl bych připustit, že jsem ucpal vývod ve vykuřovací místnosti a otevřel vývod v místnosti s kořenáči, aby se plynem zaplnila právě ona, kdyby pan Dill uzamkl dveře a otevřel ventil. Mohl bych přiznat, že jsem se předem domluvil s Hewittem na jeho účasti ve hře a že jsem na něho apeloval v zájmu spravedlnosti. Rád vystupuje na veřejnosti; vždycky chtěl být hercem. Svolil dokonce k tomu, abych se zmínil o jeho vycházkové holi a přednesl o něm tu divokou povídačku – která byla samozřejmě pravdivá, i když neplatila na něho, ale na pana Dilla.

Mohl bych připustit, že jsem se domluvil s Theodorem. Pracuje pro mě a poslouchá moje příkazy. Mohl bych připustit, že jsem umístil v dolní místnosti Fritze a že mé tři údery na podlahu byly pro něho signálem, aby zařídil telefonní hovor pro pana Hewitta, a pět úderů později, aby vystoupil po schodišti a spustil ventilátory v místnosti s kořenáči, což se dá udělat z haly. Mohl bych připustit, že jsem záměrně pozdržel o tři minuty druhý signál Fritzovi poté, co jsem zjistil, že dveře jsou zamčené; že ještě předtím jsem vypustil malé množství plynu do obou místností, aby si nos pana Dilla přivykl na jeho pach a nepoplašil se náhlým zápachem v kořenárně po otevření ventilu; že všechno bylo zařízeno tak, aby v případě, že pan Dill otevře ventil s úmyslem zavraždit nás všech osm, zemřel sám. Tohle všechno bych mohl připustit před porotou.“

Wolfe si povzdechl. „Ale skutečností zůstává, že pan Dill otevřel ten ventil z vlastní vůle s úmyslem zahubit osm lidí, včetně vás. Žádná porota by proti mně nic nenašla, dokonce ani poškození vaší vlastní osoby.“

„Do pekel s mojí osobou,“ zaúpěl Cramer. „Proč nepošlete státu New York účet za popravu vraha, franko vaše kořenárna? To je jediná věc, na kterou jste zapomněl. Přece si to nenecháte

ujít!“

Wolfe se spokojeně uchechtl. „Jsem zvědavý, jestli bych to dostal. Za pokus to stojí. Soukromě vám mohu říct, pane Cramere, že zde bylo několik důvodů, proč by nebylo dobré, aby se pan Dill dostal před soud. Za prvé, mohlo by být obtížné ho usvědčit. Za druhé, úloha, kterou v tomto případě hrála hůl pana Hewitta, by se dostala na veřejnost a tomu jsem chtěl zabránit. Za třetí, Archie by byl přiveden do rozpaků, protože zatáhl za spoušť a toho muže zabil. Za čtvrté, slečna Lasherová by spáchala sebevraždu nebo by se o ni pokusila. Není příliš chytrá, ale je tvrdohlavá jako čert. Utvrdila se v tom, že kdyby připustila, že ze své skrýše v chodbě něco viděla, ať už to bylo cokoli, musela by to veřejně dosvědčit, její vztah k panu Gouldovi by se dostal na světlo a její rodina by byla zneuctěna.“

„To by se objevilo v každém případě.“

„Zajisté, jakmile byste ji chytli. Když ji Archie přivedl do místnosti, kde jste seděl také vy, byla už na umření. Takhle to bylo nejlepší. Pan Dill věděl, že je na sesypání, a hrozba konfrontace s tím člověkem z garáže ho zlomila. Byla to skutečně delikátní situace. Mezi jiným zde bylo nebezpečí, že při mém přednesu slečna Lasherová vyhrkne, že to byl Dill, a ne Hewitt, kdo položil tu hůl ke dveřím. Tím by se všechno zkazilo.“

„Byla to snad Hewittova hůl?“

„Ano. Jak jsem vám už řekl, to je fakt, který není určen ke zveřejnění.“

„Kde ji Dill sebral?“

„Nevím. Hewitt ji někam založil a Dill ji bezpochyby vyslídil a rozhodl se ji použít. Mimochodem, další bod, který není určen ke zveřejnění, je prohlášení slečny Lasherové. Nezapomeňte, že jste to slíbil. Dlužím jí to. Kdyby při balení svršků pana Goulda nevzala taky tu garážovou kartu, nikam bych se nedostal.“

„A ještě něco,“ přidal jsem se k Wolfovi. „Veřejné provětrávání té malinké nesnáze, do níž se dostal nebohý otec slečny Tracyové, by vám určitě plat nezvýšilo.“

„Nic na světě mi nemůže zajistit zvýšení platu,“ prohlásil Cramer procítěně. „A otec slečny Tracyové …“ mávl rukou.

Wolfovy oči se zastavily na mně. „Myslel jsem, že s ní už nejsi zasnoubený.“

„Nejsem. Ale ve vzpomínkách jsem sentimentální. Páni, jak ta bude Fredem znechucena. Pi – voňky!! A jen tak mimochodem, když už tak mluvím, co bylo to Annino velké tajemství?“

„Nic velkého.“ Wolfe mrkl na hodinky, uviděl,že do večeře je ještě skoro hodina a ušklíbl se.

„Slečna Tracyová uznala dnes ráno správnost mých dohadů. Pan Gould byl stejně tak křivý jako bezcitný. Řekl jí, že pokud si ho nevezme, donutí pana Dilla, aby dal zavřít jejího otce a ujistil ji,že je to v jeho moci. Mluvil také o velké sumě peněz. Takže přirozeně, když byl zavražděn, měla slečna Tracyová podezření, že je v tom zapleten pan Dill, ale odmítala svoje podezření prozradit ze strachu z následků pro svého otce.“

Wolfe složil špičky prstů opět na sobě. „Vzhledem k charakteru pana Goulda je překvapující že žil tak dlouho. Vychloubal se slečně Lasherové, že se hodlá oženit s jinou dívkou. To bylo hloupé a sadistické. Řekl slečně Tracyové, že ví něco na pana Dilla. To bylo velice neuvážené. Dokonce infikoval výstavu Rucker a Dill kurumskou nákazou, nepochybně proto, aby pro svůj velký tah zdramatizoval tlak, který vyvíjel na Dilla – alespoň to předpokládám. To bylo hloupé a teatrální. Dill byl ovšem stejně hloupý, když se pokoušel najmout mě k vyšetření kurumské nákazy na jeho výstavce. Musela ho vyvést z rovnováhy připravená blížící se vražda, poněvadž bravura nebyla zrovna jeho charakteristickým rysem. Domnívám se, že měl mlhavou představu o tom, že když mě předem najme k pátrání, odvrátí tak od sebe podezření. Skutečně to nebyl typ vraha. Neměl na to nervy.“

„Zato vy ano.“ Cramer vstal. „Musím běžet. Jedné věci nerozumím. Dill jede až do Pensylvánie přemluvit nějakého chlapíka, aby otrávil nějaké keře. Vím, že jste mluvil o výstřednostech v pěstitelské žárlivosti, je to tak u všech? Měl tuhle vlastnost Dill?“

Wolfe potřásl hlavou. „Tehdy jsem měl na mysli skutečně Hewitta. Dill chtěl chránit svoje investice a příjem. Vyhlídka na to, že se na trhu objeví nová Rhodalea ohrozila existenci jeho největšího oddělení.“ Znenadání se posadil zpříma a promluvil novým tónem. „Ale když mluvíme o zahradnické závisti – měl jsem klienta, to víte. Vybral jsem si honorář předem. Rád bych vám teď něco ukázal, Archie, přineseš je, prosím tě, dolů?“

Po tom všem zmatku a napětí při pozorování Wolfa, jak prochází dalším ze svých malých experimentů, jsem byl unavený, ale protože řekl prosím, šel jsem nahoru do skleníků, sebral všechny tři orchideje, přinesl je dolů a položil jednu vedle druhé na Wolfův psací stůl. Wolfe vstal a naklonil se nad nimi, celý rozzářený.

„Jsou jedinečné," řekl nábožně, jako by byl v kostele. „Nesrovnatelné!"

„Jsou hezké," řekl Cramer už na odchodu. „Ačkoli poněkud fádní. Nemají žádnou barvu. Mám raději pelargónie."

Tak to byl první z těch dvou případů. O tom, jak Nero Wolfe získal černé orchideje. A co myslíte, že s nimi udělal? Nemluvím o rostlinách; vypáčit z něho ty bylinky, k tomu by bylo zapotřebí páky, kterou chtěl Archimedes pohnout zemskou osou (právě minulý týden mu Cuyler Ditson nabízel za ně tolik, že by se za to dalo pořídit protiletadlové dělo); mám na mysli svazek květů. Osobně jsem je viděl na rohu rakve s kartičkou, na niž naškrábal iniciály „N. W." To bylo všechno.

Připojuji sem ten případ jenom proto, že se dotýká orchidejí. Jak už jsem říkal, vystupují v něm zcela jiní lidé. A když si myslíte, jestli jste už dočetli, že záhada byla rozřešena, pak jediné, co musím říct, je, že nepoznáte tajemství, ani když na ně narazíte.

A. G.

SCHŮZKA SE SMRTÍ

KAPITOLA 1

Nebylo to poprvé, co jsem viděl Bess Huddlestonovou.

Pár let předtím zavolala jednoho odpoledne do kanceláře a chtěla mluvit s Neronem Wolfem, a když ho dostala na drát, klidně ho požádala, aby k ní hned přijel – tam nahoru do Riverdalu. Přirozeně s ní brzo skoncoval. Za prvé: nikdy nevycházel z domu, leda tak k příteli nebo dobrému kuchaři; za druhé: jeho ješitnost krutě ranilo, že vůbec existuje nějaký muž či žena, kteří to nevědí. O hodinu později, nebo tak nějak, se tehdy objevila v kanceláři – v pokoji, který používal jako kancelář ve svém starém domě poblíž řeky na Západní 35. ulici – a bylo to rušných patnáct minut. V životě jsem ho neviděl víc rozzuřeného. Nabídka se mi zdála docela přitažlivá. Dva tácy za to, aby šel na mejdan, který zařizovala pro paní NĚJAKOU, a dělal detektiva ve hře na vraždu. Všeho všudy čtyři nebo pět hodin práce vsedě, piva co hrdlo ráčí – za dva tisíce dolarů. Nabídla dokonce pro mne pět stovek navíc, když přijdu a zařídím, aby se Wolfe nemusel pohnout. Jak ten se cítil potupen! Skoro byste mohli myslet, že je Napoleon a ona že na něm chce, aby přišel a šikoval cínové vojáčky v dětské školce.

Když odešla, oplakával jsem jeho rozhodnutí. Řekl jsem mu, že koneckonců je stejně slavná jako on, že je nejúspěšnějším pořadatelem večírků pro horní vrstvy, jakého kdy New York měl, a že kombinace takových dvou umělců jako jsou ona a on by bylo něco, na co se nezapomíná, nemluvě o tom, co jsem si mohl s těmi pěti stovkami polibků užít za legraci, ale špatná nálada mu vydržela.

To bylo před dvěma roky. Teď, v horkém srpnovém dopoledni, bez klimatizace v domě, protože Wolfe mechanizaci nedůvěřuje, zavolala kolem poledne a žádala, aby Wolfe přišel k ní do Riverdalu – ihned. Kývl na mě, abych se jí zbavil a zavěsil. Ale o něco později, když odešel do kuchyně prodiskutovat s Fritzem nějaký problém týkající se oběda, vyhledal jsem její číslo a zavolal jí. Už skoro měsíc, od chvíle, kdy jsme skončili s Manheimským případem, panovala v kanceláři nuda jako v márnici a byl bych uvítal i stopování kluka z prádelny, podezřelého z krádeže sodovky, takže jsem jí sdělil, že bych jí chtěl připomenout, pokud by uvažovala o cestě do 35. ulice, že Wolfe je u svých orchidejí za každých okolností od devíti ráno do jedenácti dopoledne a odpoledne od čtyř do šesti, ale v kteroukoli jinou dobu že ji s radostí uvítá.

Musím říct, že se moc radostně nechoval, když jsem ji ve tři odpoledne uváděl k Wolfovi. Ani se jí neomluvil, že na uvítanou nevstává z křesla, i když připouštím, že žádná rozumná bytost by takové úsilí ani nečekala po jediném pohledu na jeho rozměry.

„Vy," zamumlal nedůtklivě, „jste ta ženská, co mě jednou zkoušela uplatit, abych dělal šaška."

Plácla sebou do červeného koženého křesla, které jsem jí přistrčil, z velkého zeleného vaku vydolovala kapesník a přejela si jím čelo, zátylek a hrdlo. Byla z těch lidí, kteří si nejsou podobni na fotkách v novinách, protože nejvýraznější v jejím obličeji byly oči, a ty způsobovaly, že při pohledu na ně jste zapomínali na všechno ostatní. Byly černé a bystré a měli jste pocit, že se na vás dívají i tehdy, když to nebylo možné, a dělaly ji mnohem mladší než těch sedmačtyřicet či osmačtyřicet, jak jí ve skutečnosti asi bylo.

„Můj bože," řekla, „myslila bych, že se budete v tomhle vedru potit víc. Spěchám, protože musím za starostou kvůli branné slavnosti, chce totiž, abych ji řídila, a tak nemám čas se s vámi přít, ale ty vaše řečičky o tom, že jsem vás zkoušela uplatit jsou úplně pošetilé. Dokonale hloupé. S vámi jako detektivem by to byl nádherný večírek, ale musela jsem obstarat policajta, inspektora, a ten uměl jenom bručet. Takhle." Zabručela.

.Jestli jste, madam, přišla …"

Ne. Tentokrát vás nechci získat pro večírek, i když bych si to přála. Někdo se mě pokouší zničit."

.Zničit? Fyzicky, finančně …"

„Prostě zničit. Vy víte, co dělám. Zařizuji…"

„Vaše činnost je mi známa," řekl úsečně Wolfe.

„Dobrá. Moji klienti jsou bohatí lidé a důležití lidé, alespoň si myslí, že jsou důležití. Aniž bych to rozebírala, jsou důležití pro mne. A co myslíte, jaký účinek by – počkejte, ukážu vám to"

Otevřela vak a začala se v něm rychle přehrabovat.

Kousek papíru se snesl na podlahu, vykročil jsem, abych jí ho vrátil, ale jenom na něj vrhla pohled a řekla: „Neobtěžujte se, to patří do koše," tak jsem ním naložil podle jejího přání a vrátil se do křesla.

Bess Huddlestonová podala Wolfovi obálku. „Podívejte se. Co si o tom myslíte?"

Wolfe prohlédl obálku, zezadu i zepředu, vytáhl tlí list, rozložil jej, přelétl očima a předal mně.

„Je to důvěrné," řekla Bess Huddlestonová.

„Pan Goodwin také," odpověděl suše Wolfe. Prozkoumal jsem doličné předměty. Obálka, orazítkovaná, s poštovní známkou a rozříznutá, měla strojem psanou adresu:

Pí. JERVIS HORROCKOVÁ
VÝCHODNÍ 74. ULICE, 902
NEW YORK

Na lístku, také strojem, stálo:

Proč doktor Brady předepsal Vaší dceři nesprávný lék? Byla to ignorance nebo něco jiného? Zeptejte se Bess Huddlestonové. Mohla by mluvit, kdyby chtěla. Řekla mi to.

Bez podpisu. Předal jsem lístek i obálku zpět Wolfovi.

Bess Huddlestonová si utřela kapesníkem čelo a krk.

„Existuje ještě jeden dopis," řekla, pohlížejíc přitom na Wolfa, ale tak, že jsem měl pocit, že se dívá na mě, „ale nemám jej. Jak vidíte, tenhle má poštovní razítko z úterý 12. srpna, před šesti dny. Ten druhý byl odeslán o den dřív, v pondělí 11. srpna, přesně před týdnem. Byl psaný na stroji stejně jako tenhle. Viděla jsem jej. Byl odeslán velmi bohatému muži a stálo v něm – budu citovat: ‚Kde a s kým tráví Vaše žena svá odpoledne? Kdybyste to věděl, překvapilo by vás to. Mým svědkem je Bess Huddlestonová. Ptejte se jí.'

Ten muž mi dopis ukázal. Jeho žena je jednou z mých nejlepších …"

„Promiňte!" Wolfe na ni přísně namířil prstem. „Konzultujete se nebo mě najímáte?"

„Najímám vás. Chci vědět, kdo poslal tyhle věci."

„Je to mizerná práce. Často skoro nemožná. Musel bych moc toužit po penězích, abych se do toho pustil."

„Jasně." Bess Huddlestonová netrpělivě pokývla hlavou. „Umím si také napočítat. Předpokládám, že budu klopit. Ale kde budu, když se to nezastaví, a to rychle?"

„Dobrá. Archie, blok."

Vytáhl jsem blok a začal pilně pracovat. Zatímco ona drmolila, Wolfe si zazvonil pro pivo, a pak se zvrátil dozadu a zavřel oči. Jedno však napůl otevřel, a to právě když mluvila o papírech a psacím stroji. Řekla, že papír a obálky u obou anonymních dopisů byly stejné jako druh, který používá pro osobní korespondenci dívka, jež u ní pracuje jako asistentka, Janeta Nicholsová; jak dopisy,tak obálky byly psány na stroji, který patří přímo Bess Huddlestonové a na kterém píše ještě další dívka, Maryella Timmsová, její sekretářka. Bess Huddlestonová dopisy nesrovnávala zvětšovacím sklem, ale vypadalo to na její stroj. Obě dívky bydlily s ní v jejím domě v Riverdalu a v pokoji Janety Nicholsové byla těch papírů celá krabice. Jestliže ne obě – tedy jedna z dívek? Wolfe zamumlal:

„Archie, fakta."

„Služebnictvo? Tím je zbytečné se zabývat," řekla Bess Huddlestonová; žádný u ní nevydrží tak dlouho, aby u něho mohla vzniknout nějaká zášť. Přešel jsem to se souhlasným pokývnutím, neboť jsem četl v novinách a časopisech o aligátorech a jiných obtížných živlech. Bydlí v domě ještě někdo jiný? Ano, synovec, Laurence Huddleston, je také na její výplatní listině jako její asistent, podle ní však není na žádný způsob podezřelý. Všechno? Ano. Nějaká osoba, důvěrná s osazenstvem domu tak. že by měla přístup k psacímu stroji a papírnictví Janety Nicholsové? Jistě, tu možnost má mnoho lidí. Wolfe nezdvořile zabručel. Zeptal jsem se na jiný fakt, co ty narážky v anonymních dopisech? Špatný lék a ta sporná odpoledne? Černé oči Bess Huddlestonové se do mě vpily. O těch věcech nic neví. A stejně jsou nepodstatné. Podstatné je, že nějaký zlomyslník se ji snaží zničit rozšiřováním narážek na to, že vyžvanila kompromitující tajemství, a to, jsou-li ta tajemství pravdivá či nikoli, s tím nemá co dělat.

Prima, souhlasil jsem, zapomeňme, kde manželka Bohatce tráví svá odpoledne, možná hraje

kuličky, ale čistě pro formu, měla paní Jervis Horrocková dceru, byla nemocná a léčil ji doktor Brady? Ano, řekla Bess Huddlestonová netrpělivě, dcera paní Horrockové zemřela před měsícem a on byl jejím doktorem. Na co zemřela? Na tetanus. Jak k tetanu přišla? Škrábla se na paži hřebíkem ve stáji jízdárny.

Wolfe zamumlal: „Neexistuje špatný lék…“

„Bylo to hrozné,“ přerušila jej Bess Huddlestonová, „ale nemá to s tím nic společného. Přijdu pozdě na schůzku se starostou. Je to úplně prosté. Někdo mě chce zruinovat a vymyslel si tuhle špinavost, to je všechno. Musí to skončit, a jestli jste tak chytrý, jak se o vás říká, tak to zastavíte. Měla bych vám samozřejmě říct, že vím, kdo to udělal.“

Naklonil jsem k ní hlavu. Wolfovy oči se otevřely dokořán.

„Cože, vy to víte?“

„Ano, myslím, že vím, vlastně – vím to určitě.“

„Proč mě tedy s tím obtěžujete, madam?“

„Protože to nemůžu dokázat. A ona to popírá.“

„Vskutku,“ Wolfe na ni upřel kousavé oči. „Nejste tak chytrá jak vypadáte. Pokud jste ji obvinila bez důkazu.“

„Řekla jsem snad, že jsem ji obvinila? Nikoli. Mluvila jsem o tom s ní a stejně tak s Maryellou a se svým synovcem, s doktorem Bradym a bratrem. Ptala jsem se jich. Viděla jsem však, že na to nestačím. Proto jsem přišla k vám.“

„Vylučovací metodou – viníkem je slečna Nicholsová.“

„Ano.“

Wolfe se zakabonil. „Nemáte přece žádný důkaz. Co tedy máte?“

„Pocit.“

„Fuj. Na čem je založený …?“

„Znám ji…“

„Tak.“ Wolfe se pořád mračil a špulil rty. „Pomocí věštby? Odhadujete lidi podle tvaru lebky? Jaký specifický rys její povahy jste vypozorovala? Podtrhává lidem židle?“

„Nevytahujte se,“ odsekla Bess Huddlestonová mračíc se na něho. „Víte moc dobře, jak to myslím. Říkám, že ji znám, to je vše. Oči, hlas, její zvyky …“

„Rozumím. Nemáte ji prostě ráda. K tomu, aby použila na anonymní dopisy vlastní papíry, musí být buď pozoruhodně tupá, nebo výjimečně bystrá. Přemýšlela jste o tom?“

„Jistě. Je bystrá.“

„A i když víte, že to udělala, přesto ji zaměstnáváte a ponecháváte v domě?“

„Samozřejmě. Skončilo by to snad, kdybych ji vyhodila?“

„Ne. Avšak říkáte, že ji považujete za viníka, poněvadž ji znáte. To znamená, že už před týdnem, před měsícem, před rokem to byl takový člověk, který byl něčeho podobného schopen. Proč jste se jí nezbavila?“

„Protože jsem...“ Bess Huddlestonová zaváhala. „Má to nějaký smysl?“ zeptala se.

„Pro mne velký, madam. Najala jste mne, abych vypátral autora těch dopisů. Právě to dělám. Uvažuji o možnosti, že jste si je poslala sama.“

Blýskla po něm očima. „Já? Nesmysl!“

„Pak mi tedy odpovězte,“ stál Wolfe neochvějně na svém. „Když jste věděla, co je slečna Nicholsová zač, proč jste ji nevyrazila?“

„Potřebovala jsem ji. Je nejlepším asistentem, jakého jsem kdy měla. Její nápady jsou prostě… trpaslík Stryker a společnost obrů … její myšlenka… to je důvěrné … jeden z mých největších úspěchů …“

„Rozumím. Jak dlouho pro vás pracuje?“

„Tři roky.“

„Platíte jí přiměřeně?“

„Ano. Dříve ne, ale teď ano. Deset tisíc za rok.“

„Proč vás tedy chce zničit? Je to jenom nenávist? Nebo proti vám něco má?“

„Ona, ona si myslí, že se jí stala křivda.“

„V čem?“

„V něčem …“ Bess Huddlestonová potřásla hlavou. „To není vůbec důležité. Soukromá

záležitost. Nijak by vám to nepomohlo. Chci vám zaplatit za zjištění, kdo poslal ty dopisy, a za obstarání důkazů.“

„Myslíte tím, že zaplatíte za obvinění slečny Nicholsové.“

„Vůbec ne. Kohokoli, kdo to udělal.“

„Bez ohledu na osobu?“

„Zajisté.“

„Ale jste si jistá, že je to slečna Nicholsová.“

„Nejsem si jistá, mluvila jsem o pocitu.“ Bess Huddlestonová se zvedla a sebrala z Wolfova psacího stolu svůj příruční vak. „Musím jít. Můžete ke mně dnes v noci přijít?“

„Nikoli. Pan …“

„Kdy přijdete?“

„Nepřijdu. Zajde tam pan Goodwin …“ Wolfe umlkl. „Ne. Poněvadž jste o tom mluvila se všemi, rád bych je viděl. Nejdřív ty mladé ženy. Pošlete je sem. Od šesti hodin jsem volný. Je to odporná práce, a chci ji mít za sebou.“

„Můj bože,“ řekla Bess Huddlestonová a hltala ho očima, „s vámi by byl báječný večírek! Prodala bych to Crowthersovým za čtyři tisíce – jenomže těch večírků už moc dělat nebudu, jestli ty dopisy nezarazíme. Zatelefonuji děvčatům …“

„Tady je telefon,“ řekl jsem.

Zavolala, dala instrukce té, kterou nazývala Maryellou, a odklusala.

Když jsem ji doprovodil ke dveřím a vrátil se do kanceláře, Wolfe nebyl v křesle. Na tom nebylo nic znepokojujícího, protože byly za minutu čtyři a tudíž čas, kdy odchází nahoru k orchidejím, ale to, proč mi zdřevěněly nohy, byla podívaná na něho, shrbeného, vlastně úplně sehnutého nad odpadkovým košem, ruce až po loket v koši.

Napřímil se.

„Nezranil ses?“ zkoumal jsem úzkostlivě. Aniž by si toho všímal, přešel blíž k oknu, aby si prohlédl předmět, který držel mezi palcem a ukazováčkem. Přistoupil jsem k němu a zašilhal na to, co mi předal. Byla to momentka dívčího obličeje, na můj vkus nezajímavého, zastřižená do tvaru šestihranu a velká jako půldolar.

„To chceš pro své album?“ zeptal jsem se.

Ignoroval i tohle. „Nic na světě,“ a pronikavě na mě zíral, jako kdybych mu poslal anonymní dopis, „není tak nezničitelné jako lidská důstojnost. Tahle žena vydělává peníze tím, že hlupákům zabíjí čas. Těmi mi platí za to, že se hrabu v bahně. Polovina mého podílu jde na daně, které jsou použity na výrobu bomb a ty pak k rozmetání lidí na kousky. A přece mám svou důstojnost. Zeptej se Fritze, mého kuchaře. Zeptej se Theodora, mého zahradníka. Ptej se sebe, mé …“

„Pravé ruky.“

„Ne.“

„Předsedy vlády.“

„Ne.“

„Partnera.“

„Ne!“

„Spoluviníka, přisluhovače, ministra války, námezdníka, kamaráda…“ Už byl na cestě k výtahu. Hodil jsem fotku na psací stůl a šel do kuchyně na sklenku mléka.

KAPITOLA 2

„Jdete pozdě,“ řekl jsem káravě dívkám, když jsem je uváděl do kanceláře.,

„Pan Wolfe předpokládal, že tady budete v šest hodin, kdy sestupuje ze skleníků, a teď je dvacet minut po šesté. Je v kuchyni a zahájil výrobu hašé z hovězího masa.“

Posadily se a já si je prohlížel.

„Chcete tím říct, že právě jí hovězí hašé?“ zeptala se Maryella Timmsová.

„Nikoli. To přijde později. Právě ho mísí.“

„Je to moje vina,“ řekla Janeta Nicholsová. „Dostala jsem se domů až po páté, byla jsem v jezdeckých šatech a musela jsem se převléci. Je mi líto.“

Na jezdkyni moc nevypadala. Ne že by byla špatně stavěná, měla docela přijatelné drobné tělo

a dobré boky, ale tvář spíš tak do podzemní dráhy než k uzdě koně. Čekal jsem přirozeně něco neobvyklého, poněvadž podle Bess Huddlestonové měla být pisatelkou anonymů a vymyslela si trpaslíka Strykera a společnost obrů, ale po pravdě řečeno byl jsem rozčarován. Připomínala tak trochu učitelku, nebo možná přesněji řečeno, vypadala jako učitelka, která ještě nemá ony učitelské charakteristické rysy.

Na druhé straně mě Maryella Timmsová na žádný způsob nezklamala, naopak, byla vzrušující. Vlasy jí začínaly vysoko nad šikmým obočím, takže její čelo se zdálo dokonce vyšší a širší, než ve skutečnosti bylo, a dělalo ji vznešenou a oduševnělou. Oči však měla rozpačité, a to k ní nešlo. Jestliže jste vznešený a oduševnělý, nesmíte být na rozpacích. Není proč, pokud k tomu neexistuje skutečný důvod. A ta její výslovnost! *Chovĕví chafé*. Občanská válka mě moc nevzrušuje a koneckonců stojím na straně vítězů, ale tyhle jižanské krásky – jsou na můj vkus příliš vyzývavé. Narodil jsem se a vyrostl na ‚*fevevu*'.

„Podívám se, jestli ho odlákám," řekl jsem a šel jsem přes halu do kuchyně.

Vyhlídka na získání Wolfa, aby se pustil do případu, byla slibná, protože ještě nestrčil do hašé ruce. Směs, či spíše počátek směsi, ležela v míse na dlouhém stole, u něho stál na jedné straně Fritz a na druhé Wolfe a debatovali. Podívali se na mě přesně tak, jak by se na mě dívali, kdybych vtrhl na zasedání vlády v Bílém domě.

„Už jsou tady," oznámil jsem. „Janeta a Maryella."

Z výrazu na tváři, když otvíral ústa, bych se s každým vsadil, že mi chce nařídit, abych jim doporučil přijít opět zítra, ale už to nevyslovil. Slyšel jsem za sebou otevřít dveře a kolem mne se nesl hlas:

„*Flyfela fem, ve chfete dělat chovĕví chafé*."

To je naposled, co se to pokouším reprodukovat.

Majitelka hlasu proplula kolem mne, rovnou k Wolfovi. Naklonila se a nakoukla do mísy.

„Promiňte," řekla způsobem, který bych stejně neuměl reprodukovat, „ale hovězí hašé je jedna z mých specialit. Dáváte než čisté maso?"

„Jak vidíte," zabručel Wolfe.

„Je to umleté moc najemno."

Wolfe se na ni zaškaredil. Viděl jsem, že se zmítá v rozporných pocitech. Žena v jeho kuchyni, to byla potupa. Žena kritizující jeho nebo Fritzovo kuchařské umění, to už byla urážka. Ale hovězí hašé byl jeden z jeho nejobtížnějších problémů ještě nikdy nikým nevyřešený. Zmírnit chuť hovězího a přitom zachovat jeho jedinečnou vlastnost, odstranit to prokleté vysýchání a neudělat to přitom mastné – teorie a pokusy už trvaly celé roky. Škaredil se, ale neporučil, aby odešla.

„To je slečna Timmsová," řekl jsem. „Pan Wolfe, pan Brenner. Slečna Nicholsová je v –"

„Umleté příliš najemno – proč?" vyžadoval útočně Wolfe. „Není to choulostivé čerstvé maso, které by ztratilo šťávu –"

„No, jen se uklidněte," Maryellina ruka se octla na Wolfově paži. „Nic se tím nezkazilo, ale je lepší, když je to víc nahrubo. Je tam příliš mnoho brambor na tohle maso. Ale jestli nemáte vnitřnosti, nemůžete …"

„Vnitřnosti!" zařval Wolfe.

Maryella přikývla. „Čerstvé vepřové vnitřnosti. V tom je celé tajemství. Lehce osmažené na olivovém oleji s cibulkou –"

„Nebesa!" Wolfe vyjeveně zíral na Fritze. „V životě jsem to neslyšel. Nikdy mě to nenapadlo. Fritzi? Nuže?"

Fritz zamyšleně vraštil čelo. „Mohlo by to jít," připouštěl. „Zkusíme to. Jako experiment."

Wolfe se ke mně otočil v náhlém rozhodnutí. „Archie, skoč ke Kretzmeyerovi a zeptej se, jestli má vepřové vnitřnosti. Dvě libry."

„Měli byste mi raději pomoci," řekla Maryella. „Je to kapánek ošidné …"

A proto jsem se tak dobře seznámil hned první den s Janetou. Napadlo mě, že při cestě na trh můžu mít stejně dobře společnost, ale Maryella se lepila na Wolfa, a pokud jde o Wolfa, ten proti tomu po dobu experimentu nic nenamítal, takže jsem s sebou vzal Janetu. V době, kdy jsme se vraceli, jsem už byl přesvědčen, že je nevinná, protože věřím, že by takovou špinavost jako anonymní dopisy nemohl udělat nikdo jiný než evidentní hyena. Také připouštím, že v sobě neměla žádnou jiskru, a při rozhovoru vypadala poněkud duchem nepřítomná, což však za těchto

okolností nebylo divné, když věděla, proč je v kanceláři Nero Wolfa, a to pravděpodobně věděla.

Dopravil jsem vnitřnosti „hašovým“ umělcům do kuchyně a připojil se k Janetě v kanceláři. Na zpáteční cestě jsem jí vyprávěl o křížení orchidejí, a když jsem přistoupil k psacímu stolu, abych jí ukázal pěstitelské kartičky, všiml jsem si, že něco chybí. Tak jsem jí dal kartičky k prohlížení, omluvil se, vrátil do kuchyně a zeptal se Wolfa, jestli byl někdo za mé nepřítomnosti v kanceláři. Stál vedle Maryelly, pozoroval Fritze, jak rovná vnitřnosti na prkénko a jenom zavrčel.

„Odešel někdo z vás z kuchyně?“ trval jsem na svém.

„Ne,“ řekl krátce. „Proč?“

„Někdo mi snědl lízátko,“ řekl jsem, zanechal ho s jeho komplici a vrátil se do kanceláře. Janeta seděla s kartičkami na klíně a probírala se jimi.

Zastavil jsem se před ní a přívětivě požádal:

„Co jste s ní udělala?“

Vzhlédla. Takhle, s hlavou nachýlenou, vypadala docela hezky.

„Co jsem – s čím?“

„S tou fotkou, co jste sebrala na mém psacím stole. Je to váš jediný obrázek, který mám. Kam jste ji dala?“

„Nikam jsem…“ Sevřela rty. „Nikam!“ řekla vzdorně.

Posadil jsem se a pokyvoval hlavou. „Poslyšte,“ řekl jsem sladce. „Nelžete mi. Jsme kamarádi. Bok po boku jsme nakupovali vnitřnosti z divokého kance. Přímo v jeho brlohu. Ta fotka je mé vlastnictví. Chci ji. Řekněme, že se snesla do vaší kabelky. Mrkněme se.“

„Není tam.“ S novou známkou jiskry v hlase a čerstvým nádechem barvy na tvářích už nebyla tak neosobní. Kabelku měla vedle sebe na židli a levou rukou ji pevně svírala.

„Podívám se tedy sám.“ Sel jsem k ní.

„Ne!“ řekla. „Tam není.“ Položila si dlaň na žaludek. „Je tady.“

Zarazil jsem se, protože jsem nejdřív myslel, že ji spolkla. Vrátil jsem se do křesla a řekl jí:

„Oukej. Hned ji vrátíte. Jsou tři možnosti. Buďto ji vyhrabete sama, nebo to udělám já, a nebo zavolám Maryellu a podržím vás, až ji bude hledat. To první je nejvhodnější. Otočím se zády.“

„Prosím.“ Držela stále ruku na žaludku. „Prosím! Je moje!“

„Na fotografii jste vy, ale není vaše.“

„Dala vám ji slečna Huddlestonová?“

Neviděl jsem žádný důvod proč zapírat. „Řekněme, že ano.“

„A řekla vám… ona… ona si myslí, že jsem jí poslala ty hrozné dopisy! Vím to!“

„To,“ řekl jsem pevně, „je jiná záležitost a tu má na starosti šéf. Já mám na starosti obrázek. Není pravděpodobně vůbec důležitý, jen jako fotka dívky, jež vymyslela trpaslíka Strykera a obří společnost. Požádáte-li o ni Wolfa, asi vám ji dá. Možná že vám ji slečna Huddlestonová dokonce ukradla; nevím. Neříkala, jak k ní přišla. Ale vím bezpečně, že jste ji šlohla z mého stolu a chci ji zpátky. Vy si můžete opatřit jinou, já ne. Mám zavolat Maryellu?“ Otočil jsem hlavu a nasadil výraz člověka, který se chystá vykřiknout.

„Ne!“ řekla, vstala ze svého křesla, otočila se ke mně zády a šátrala po svých zaoblinách. Když mi tu momentku předala, nacpal jsem ji pod těžítko na Wolfově psacím stole a šel posbírat pěstitelské kartičky z podlahy, kam jí popadaly z klína.

„Podívejte se, co jste udělala,“ řekl jsem jí, „jsou všechny pomíchané. Teď mi je pomozte dát znovu do pořádku…“

Na minutku to vypadalo, že propukne v slzy, ale nestalo se tak. Strávili jsme společně hodinu, ne snad přímo vesele, ale docela přátelsky. Vyvaroval jsem se otázek na dopis, protože jsem nevěděl, jak Wolfe zamýšlí postupovat.

Když se k tomu konečně dostal, žádný postup jsem neviděl. Bylo po deváté hodině, když jsme se shromáždili v kanceláři poté, co jsme spotřebovali haše a přílohu. Haše bylo oukej. Bylo až moc dobré. Wolfe si dal třikrát, a když konverzoval s Maryellou, byl nejenom společenský, ale přímo uctivý. Na začátku vznikla nepříjemná situace, když Janeta odmítla haše, a Fritz měl pro ni nakrájet trochu šunky a Maryella nedůtklivě řekla:

„Nechceš jíst, protože jsem to vařila já.“

Janeta protestovala, že ne, že to tak není, prostě nemá hovězí haše ráda.

Později v kanceláři už bylo jasné, že mezi sekretářkou a asistentkou aranžérky večírků žádná

láska nekvete. Ne, že by jedna druhou obviňovala z psaní jedovatých dopisů; nebylo to žádné otevřené nepřátelství, ale těch několik pohledů, které jsem zachytil, když jsem vzhlédl od poznámkového bloku, a tón hlasu při vzájemném oslovení znamenaly tolik, že kdyby někdo přiložil sirku, mohlo by dojít k docela slušnému výbuchu.

Pokud jsem mohl posoudit, nezískal Wolfe nic kromě sbírky nedůležitých faktů. Řečeno mírně, obě dívky byly diskrétní. Bess Huddlestonová byla podle nich velmi uspokojivý zaměstnavatel. Připustily, že její proslulé výstřednosti působí někdy potíže, ale nemají obavy, že by je vyhodila. Janeta pro ni pracuje tři roky a Maryella dva, ale nemají tu nejmenší představu, kdo by mohl posílat ty strašné dopisy. Bess Huddlestonová nemá žádné nepřátele,' o nichž by věděly … ach, pochopitelně že se některých lidí dotkla, ale to přece nic neznamená. Do Janetina papírnictví se během posledních měsíců mohlo dostat množství lidí, ale nemají představu kdo, a tak dále a tak dále. Ano, znaly Helenu, dceru paní Jervis Horrockové; byla blízkou přítelkyní Maryelly. Její smrt pro ně znamenala šok. Ano, doktora Alana Bradyho znají docela dobře. Je v módě a je úspěšný, na svůj věk má pozoruhodnou pověst. Často vyjížděl s některou z nich nebo s Bess Huddlestonovou. Jezdecká škola? Nikoli, Bess Huddlestonová držela koně ve svých stájích v Riverdalu a doktor Brady přicházel ze zdravotního střediska, hned jak odpoledne skončil – má to všeho všudy deset minut jízdy.

Bess Huddlestonová nikdy nebyla vdaná. Její bratr Daniel byl něco jako chemik, ale do společnosti nebyl, to vůbec ne. V domě se ukáže tak jednou za týden; a její synovec Larry, to je mladý muž, který tam žije a pobírá plat za pomoc tetě v její činnosti. Další známí, příbuzní a opravdoví důvěrní přátelé už tam nejsou až na to, že Bess Huddlestonová má stovky známých obou pohlaví ze všech věkových skupin …

Tak to šlo skoro dvě hodiny.

Poté, co jsem je vyprovodil k jejich vozu – všiml jsem si, že řídí Maryella – jsem se vrátil do kanceláře, stál a pozoroval Wolfa, jak vyprazdňuje sklenici piva a nalévá si další.

„Tu fotku obžalované," řekl jsem, „máš pod těžítkem, jestli ji chceš. Ona jo. Chci tím říct, že ona ji chtěla. Za mé nepřítomnosti ji ukradla a schovala na místě příliš intimním, než abych se o něm mohl před tebou zmínit. Dostal jsem ji zpátky – tolik nezáleží na tom jak. Čekal jsem, že ti o ni řekne, ale neudělala to. A jestli si myslíš, že tenhle případ vyřešíš tím …"

„Případ ať vezme čert." Wolfe zakvílel přímo do piva, jež polykal. „To jsem mohl vědět. Zítra tam zajdi a omrkni to kolem. Myslím služebnictvo. Prověř ten psací stroj. A synovec – promluv si s ním a sám rozhodni, musím-li ho vidět; když ano, tak ho přiveď. A přiveď sem doktora Bradyho. Nejlepší by bylo asi po obědě."

„Jistě," řekl jsem sarkasticky.

„Kolem druhé hodiny. Teď si, prosím tě, vezmi blok, nadiktuju ti dopis. Odešli ho ještě dnes v noci, doporučeně. Profesor Martingale, Harvard. Drahý Josefe. Udělal jsem pozoruhodný objev, čárka, lépe řečeno, čárka, byl mi sdělen. Určitě si pamatuješ na naši diskusi minulou zimu o přidání vepřových vnitřností do …"

KAPITOLA 3

Od incidentu, který se stal, když mě Wolfe v únoru 1935 vyslal za nějakým úkolem, se automaticky ptám sám sebe, kdykoli opouštím kancelář za obchodní nádeničinou, mám či nemám si brát pistoli? Beru ji zřídkakdy, ale kdybych to byl udělal v to úterý odpoledne, přísahám, že bych věděl, co s ní. Toho zatraceného orangutana bych byl zastřelil na fleku tak jistě, jako že se jmenuji Archie a ne Archibald.

Dříve trvala jízda z 35. ulice do Riverdalu dobře tři čtvrtě hodiny, ale teď se západní dálnicí a Hudsonovým mostem bohatě stačilo dvacet minut. Nikdy předtím jsem huddlestonské sídlo neviděl, ale poněvadž čtu noviny a časopisy, vůbec mě ten vyšňořený plot nepřekvapil. Zaparkoval jsem sporťák na rozšířeném místě cesty, která běžela paralelně s plotem, otevřel jsem vrata, vešel a dal se pěšinkou přes trávník k domu. Kolem dokola byly stromy a keře a napravo bazén ve tvaru vejce.

Asi na dvacet kroků od domu jsem náhle zarazil. Nevím, kde se tam vzal, ale stál na pěšině, ohromný a černý, zuby se mu blýskaly v úšklebku, jestli se tomu tak dá říkat. Stál jsem a díval se

na něho. Nehýbal se. Řekl jsem si: Nesmysl, a kousek jsem popošel, ale jak jsem se přiblížil, z prsou mu vyšel hrozný zvuk a já se zase zastavil. Oukej, napadlo mi, jestli je to tvá soukromá pěšinka, proč to tedy neřekneš, a zahnul jsem napravo k jiné cestičce na druhé straně bazénu. Ve skutečnosti jsem se neotočil, ale postupoval jaksi bokem, protože jsem byl zvědavý, co hodlá udělat. Sledoval mě na všech čtyřech. Tak se stalo, že jsem měl hlavu pořád otočenou, abych na něho dobře viděl, až jsem při couvání narazil do klády na kraji bazénu a rozplácl se jak široký tak dlouhý a málem spadl do vody. A když jsem znovu vyskočil na nohy, kláda se začala plazit v celé své délce ke mně. Byl to jeden z aligátorů. Orangutan seděl na zemi a smál se. Nemyslím tím, že by se smál nahlas, ale smál se podle výrazu ve tváři. To byla ta chvíle, kdy bych byl střílel. Obkroužil jsem bazén a dostal se na druhou pěšinu a zamířil k domu, ale opičák už tam stál rozkročený na pěšině deset yardů přede mnou a opětně vydával zvuk. Tak jsem se zastavil.

Mužský hlas nečekaně řekl: „Chce si s vámi hrát na honěnou.“

Byl jsem příliš zaměstnán, abych si toho muže všiml, a stejně teprve teď vystoupil z křoví na konci terasy. Letmým pohledem jsem zjistil, že má na sobě zelenou košili a plandavé kalhoty cihlové barvy, že je starý přibližně jako já nebo o málo mladší, a zdálo se, že zaujal pohrdavý postoj.

„Chce si hrát na honěnou,“ opakoval.

„Já nechci,“ řekl jsem.

„Jestli ho pohněváte, kousne vás,“ řekl on. „Vyrazte podle něho po trávníku a uhněte, když se vás bude chtít dotknout. Uhněte třikrát a pak se nechte chytit a obdivně mu řekněte ‚Pane’. To je všechno. Jmenuje se Pán.“

„Mohl bych se otočit a jít domů.“

„O to bych se nepokoušel. Nesl by to nelibě.“

„Mohl bych mu jednu vrazit.“

„To byste mohl, ale jestli ho zraníte a moje teta vás někde chytne... domnívám se, že jste Archie Goodwin? Jsem Larry Huddleston. Neposlal jsem ty dopisy, nevím, kdo to udělal, ani kdo by to mohl udělat. Teta přijde dolů později, hádá se nahoře se svým bratříčkem Danielem. Nemohu vás pozvat, dokud neprojdete kolem Pána.“

„To se musí každý, kdo sem jde, honit s tím proklatým přerostlým orangutanem?“

„Není to orangutan, je to šimpanz. Nehraje si často s cizinci. Asi se mu líbíte.“

Musel jsem to podstoupit. Vkročil jsem na trávník, třikrát jsem uhnul, řekl Pane! tím nejobdivnějším hlasem, jakého jsem byl schopen, a byl jsem propuštěn.

Pán malinko zakňučel, rozběhl se ke stromu a vyskočil na větev. Podíval jsem se na hřbet ruky, byla tam krev. Synovec se zeptal bez valného zájmu:

„Kousl vás?“

„Ne, upadl jsem a asi jsem se škrábl. Je to jen odřenina.“

„No jo, viděl jsem vás zakopnout o Mose. Dám vám na to trochu jódu.“

Řekl jsem, že to nestojí za to, ale on mě odvedl terasou do domu, do velikého obýváku dvakrát tak dlouhého jako širokého, s ohromnými okny a ohromným krbem i s dostatkem křesel, divanů a polštářů, že by se tam mohl konat docela slušný mejdan. Když otevřel dvířka u kredence vedle krbu, objevila se na polici úhledná řada sterilované gázy, obinadel, leukoplasti a hojivých mastí.

Když jsem oděrku natíral jódem, prohodil jsem jen tak, aby řeč nestála: „Máte to tu pěkně po ruce.“

Přikývl. „To kvůli Pánovi. Nikdy nekousne hluboko, ale často někomu strhne kůži. Potom také někdy Logo a Lulu malinko hryznou.“

„Logo a Lulu?“

„Medvědi.“

‚Ach, jasně, medvědi.“ Podíval jsem se kolem, odložil lahvičku s jódem na polici a on zavřel dvířka

„Kde jsou teď?“

„Někde podřimují. Vždycky si odpoledne schrupnou. Objeví se později. Půjdeme na terasu, ne? Co budete chtít, skotskou whisky nebo bourbon?“

Bylo to příjemné místo, ta terasa na stinné straní domu, s velkými nepravidelnými dlaždicemi oddělenými stužkami trávy. Seděl jsem tam s ním hodinu, ale všechno, co jsem z něho vytáhl,

byly tři sklenice s pitím. Moc mi neseděl. Mluvil jako herec; v kapsičce na prsou košile měl zelený kapesník stejné barvy s košilí; během hodiny se zmínil o společenském žebříčku třikrát; nosil hodinky šestiúhelníkového tvaru, přičemž neexistuje omluva pro hodinky, mají-li jiný tvar než kruhový. Připadl mi taktak bystrý pro nejprostší požadavky života, ale připouštím, že ve společnosti mohl oslňovat. Musím říct, že nic neprozradil. Ty dopisy ho strašně rozhořčovaly, ale dozvěděl jsem se od něho jen to, že ví, jak se používá psací stroj, že Maryella šla do města něco vyřídit a že Janeta se projíždí na koni s doktorem Bradym. Zdálo se, že jeho názor na doktora Bradyho je poněkud cynický, ale žádnou sarkastickou narážku jsem nepostřehl.

Když udeřila pátá a teta ještě dolů nesešla, šel se poptat a v minutce byl zpátky s tím, že mám jít nahoru. Vedl mě po schodišti, ukázal na dveře a zaklepal. Vstoupil jsem a shledal, že jsem v kanceláři, nikdo tam však nebyl. Byl tam pěkný nepořádek. Na židli se kupily telefonní seznamy. Kolíbky s pijákem nebyly použity ode dne prohlášení nezávislosti. Psací stroj nepřikrytý. Zrovna jsem se na to mračil, když byly slyšet kroky a dovnitř vklusala Bess Huddlestonová s jakýmsi vyzáblým chlapíkem v závěsu. Oči měl stejně černé jako ona, ale všechno ostatní na něm bylo scvrklé a vybledlé. Při chůzi kolem prohodila:

„Promiňte, že jsem vás nechala čekat. Dobrý den. Můj bratr, pan Goldwyn.“

„Goodwin,“ řekl jsem pevně a překvapil mě jeho pevný stisk, když jsem mu potřásl rukou. Sestřička už seděla u psacího stolu a vytahovala zásuvku. Vyndala šekovou knížku, z podstavce vzala pero, vyplnila šek, pokusila se jej vysušit a udělala kaňku, a pak jej předala bratru Danielovi. Vrhnul na něj jediný pohled a řekl:

„Ne.“

„Ano,“ vyštěkla.

„Povídám, Bess, to nebude stačit.“

„Bude muset, Dane. Alespoň na tento týden. Je to všechno, co tu je. Už jsem ti říkala tisíckrát…“

Zarazila se, podívala se na mne, pak na něho.

„Dobrá,“ řekl a vecpal šek do kapsy, sedl si na židli, potřásl hlavou a díval se zamyšleně.

„Nuže,“ Bess se obrátila ke mně, „co s tím je?“

„Není se čím chlubit,“ řekl jsem jí. „Na tom dopise i obálce je plno otisků prstů, ale poněvadž jste o tom debatovala jak se svým bratrem a synovcem, tak s děvčaty a doktorem Bradym, předpokládám, že to měli v ruce všichni. Je to tak?“

„Ano.“

Pokrčil jsem rameny. „Maryella předvedla panu Wolfovi, jak se dělá hovězí hašé. Tajemství tkví ve vepřových vnitřnostech. Kromě toho nemám k hlášení nic. Až na to, že Janeta ví, že si myslíte, že to psala ona. Taky chtěla tu fotku.“

„Jakou fotku?“

„Její momentku, co jste mi doporučila hodit do koše na odpadky. Všimla si jí. Jsou proti vrácení nějaké námitky?“

„Samozřejmě že ne.“

„Je tady něco, co byste nám k tomu chtěla říct? Co by nám mohlo pomoct?“

„Ne, ten obrázek nemá s tím nic společného. Myslím, že vám nijak nepomůže.“

„Požádali jsme doktora Bradyho, aby zavolal do naší kanceláře dnes ve dvě hodiny, byl však příliš zaměstnán.“

Bess Huddlestonová popošla k oknu, vykoukla a šla zpátky.

„K tomu, aby přišel a vyjel si na koni z mé stáje, zaměstnán příliš nebyl,“ řekla trpce. „Měli by být brzy zpátky – myslím, že jsem je slyšela ve stáji…“

„Chodí k vám?“

.Ano. Na koktajly.“

..Dobrá. Pan Wolfe mi řekl, že je tady jakási vzdálená naděje, že by mohly být otisky prstů na tom druhém dopise. Na tom, co dostal ten pan Někdo.

,,Není k dispozici.“

,,Nemohla byste jej sehnat?“

„Myslím, že ne.“

„Předal jej policii?“

„Nebesa, ne!“

„Oukej. Zahrál jsem si na honěnou s Pánem a mluvil s vaším synovcem. Teď bych rád viděl, kde máJaneta své papírnictví, a pro srovnání si něco napsal na psacím stroji. Je to tenhle?“

„Ano. Ale pojďte nejdřív do Janetina pokoje. Povedu vás.“

Následoval jsem ji. Janeta měla pokoj na druhém konci domu ve stejném podlaží, jedno schodiště vzhůru. Byl to rozkošný malý pokoj, úhledný a jemný. Ale to papírnictví byl vyložený neúspěch. Nebylo v krabici. Bylo v zásuvce psacího stolu bez zámku, kde stačilo vytáhnout zásuvku za kovový kroužek, na němž by se asi otisk nenašel, sáhnout a vzít si cokoli podle chuti, papír i obálky. Bess Huddlestonová mě opustila, a když jsem si to všechno prohlédl, ačkoli nebylo nic k vidění, vrátil jsem se do kanceláře. Daniel seděl na židli, tak jak jsme ho zanechali. Napsal jsem na stroji několik řádek, přičemž jsem použil Janetin papír, a právě jsem jej strkal do kapsy, když Daniel promluvil: „Vy jste detektiv.“

Kývl jsem hlavou. „Alespoň mi tak říkají.“

„Pátráte po tom, kdo poslal anonymní dopisy.“

„Správně.“ Luskl jsem prsty. „Přesně tak.“

„Každý, kdo posílá dopisy jako jsou tyhle, zasluhuje, aby byl ponořen až po bradu do desetiprocentního roztoku kyseliny fluorovodíkové.“

„Proč, bolelo by to?“

Daniel se otřásl. „To tedy ano. Zůstal jsem zde, protože jsem si myslel, že byste se mě třeba chtěl na něco zeptat.“

„Moc děkuji. Co se vás mám zeptat?“

„V tom je ta potíž.“ Zdál se být stísněný. „Není tady nic, co bych vám mohl říct. Přál bych si, aby bylo. Nemám pro vás žádné informace a dokonce ani podezření. Ale rád bych vám poskytl jednu informaci. Bez jakýchkoli předsudků. Dvě informace.“

Sedl jsem si a zatvářil se, jako by ve mně vzbudil zájem. „Ta první?“ řekl jsem vnímavě. „Můžete ty informace předat panu Wolfovi?“

„Můžu a taky předám!“

Daniel mě měřil očima, kroutě rty. „Právě jste sestře vyjmenoval pět lidí. Jejího synovce Larryho – je také mým synovcem, slečnu Nicholsovou a slečnu Timmsovou, doktora Bradyho a mne. Stojí za uvážení, že čtyři z nás bychom byli poškozeni vším, co by poškodilo mou sestru. Jsem její bratr a mám k ní hluboký a silný cit. Ty mladé dámy jsou u ní zaměstnány a jsou dobře placeny. Larry je placen také dobře. Upřímně řečeno – jsem jeho strýc – až moc dobře. Kdyby nebylo jeho tety, vydělával by si tak čtyři dolary za den jako pomocná síla na uhelné bárce. Nenapadá mě žádné jiné zaměstnání, které by jeho síly a schopnosti nenapínalo nad hranici únosnosti. Ale fakt je, že jeho blahobyt naprosto závisí na ní. Dá se tedy předpokládat – dávám to jen jako informaci – že my čtyři bychom mohli být vlastně vyloučeni z podezření.“

„Oukej,“ řekl jsem. „Zůstává jeden.“

„ …Jeden?“

„Jistě, doktor Brady. Z pěti, o nichž jste se zmínil, jste vyloučil čtyři. To ukazuje přímo na něho.“

„Ale to ne.“ Daniel vypadal stísněně. „Vy jste nepochopil. Vím toho o doktoru Bradym velmi málo, přesto se však moje druhá informace týká právě jeho. Trvám na tom, že je to pouhá informace. Četl jste dopis adresovaný paní Horrockové? Pak jste si pravděpodobně uvědomil, že i když útočí na doktora Bradyho, je tak zjevně absurdní, že by mu určitě nemohl ublížit. Dcera paní Horrockové zemřela na otravu tetanem. Jakmile jed zasáhne nervové centrum, nepomůže už žádný lék. Antitoxin tomu předejte, ale nikdy, nebo jen zřídkakdy může vyléčit. Takže útok na doktora Bradyho ve skutečnosti žádným útokem nebyl.“

„Zajímavé,“ připustil jsem. „Vy jste doktor?“

„Nikoli, pane. Jsem výzkumný chemik. Veškeré standardní lékařské zákroky však …“

„Zajisté. Vyhledám si to v knížkách. Co myslíte, jaký důvod by mohl mít doktor Brady, aby vaší sestře zkazil kariéru.?“

„Pokud vím, žádný. Naprosto žádný.“

„Takže nepřipadá v úvahu. Když jsou z toho všichni venku, zůstává potom jen vaše sestra.“

„Má sestra?“

Přikývl jsem. „Musela si ty dopisy poslat sama.“

Tohle ho úplně rozzuřilo. Ve skutečnosti vybuchl hlavně proto, že to byla příliš vážná záležitost, než aby se mohla zesměšňovat, a musel jsem se moc snažit, abych ho uklidnil. Když jsem kolem něho laškoval dalších deset minut a o té nepříjemné záležitosti nic nového už nezjistil, rozhodl jsem se jit jinam. Vyprovodil mě dolů po schodišti a ven na terasu, kde byly slyšet hlasy.

Jestli takhle vypadaly veselé večírky pořádané Bess Huddlestonovou, budu si je raději zařizovat sám, i když uznávám, že to není spravedlivé, protože nic neorganizovala. Ležela v kryté houpačce, šaty odhalené větrem až ke kolenům, vystavujíc na odiv pár nahých nohou, kterých bylo skoro škoda na chození, na nich červené pantoflíčky s vysokým podpatkem. Nemám rád nohy bez punčoch, bez ohledu na to, čí ty nohy jsou. Dva černí medvědi střední velikosti seděli na dlaždicích opřeni zády o rám houpačky, olizovali cukrkandlové tyčinky a mručeli jeden na druhého. Maryella Timmsová seděla na opěradle židle, přičemž její ruka jako by náhodou spočívala na rameni Larryho Huddlestona, sedícího na židli s nedbalou elegancí na způsob Johna Barrymora. Janeta Nicholsová v jezdeckých šatech odpočívala na jiné židli, s tváří rozpálenou a zardělou a vypadala spíš lip než hůř, jak tomu bývá u většiny lidí. Na druhém konci houpačky stál šlachovitě vyhlížející chlapík s mužnou tváří.

Když nás Bess Huddlestonová představovala, doktora Bradyho a mne, vykročil jsem mu naproti na půl cesty, abych si s ním potřásl rukou, ale udělal jsem sotva dva a půl kroku, když znenadání medvědi vystartovali ke mně, jako bych byl potravou jejich snů. Uskočil jsem stranou, a oni se přehnali kolem mě, ale když jsem otočil hlavu, abych byl čelem k nim, vystřelil zezadu jako netopýr z pekla další ohromný černý stín. Uskočil jsem znovu. Ze dvou míst se ozval smích, z třetího pak hlas Bess Huddlestonové:

„Nešli po vás, pane Goldene, ucítili přicházet Pána a mají z něho strach. Škádlí je.“

Medvědi zmizeli z dohledu. Orangutan skočil na houpačku a zpátky. Řekl jsem divoce: „Jmenuji se Goolenwangel.“

Dr. Brady mi už tiskl ruku. Se smíchem řekl:

„Nevšímejte si jí, pane Goodwine. Je to jen póza. Předstírá, že si nemůže zapamatovat jméno nikoho, kdo není na společenském žebříčku, poněvadž celá její kariéra je založena na snobismu.“

„Sám jste snob,“ zasupěla Bess Huddlestonová.

Jste k tomu zrozený a věříte na to. U mne je to obchod. Ale pro spásu boží nenechte – Pane, ty ďáble, neopovažuj se mne lechtat na noze!“

Pán se do toho dal rázně. Už jí sundal červené střevíce a odložil je na dlaždice vpravo. Začal lechtat chodidlo její pravé nohy. Vyjekla a kopla ho, Polechtal druhou nohu, ona znovu zavřískla a kopla. Tohle ho zřejmě uspokojilo, protože odskočil, jeho další herecký výkon však byl neúmyslný. Muž v kabátu stolníka, přibližující se s podnosem plným sklenic a lahví, došel právě k houpačce, když do něj Pán vrazil, a to pořádně. Muž zaječel, ztratil rovnováhu a umělecké výtvory z podnosu spadly na zem. Dr. Brady zachytil v letu lednu láhev a já druhou, ale všechno ostatní se roztříštilo na kamenech. Pán prolétl dvacet stop vzduchem, přistál na židli, usadil se a pochechtá –

val, a ten muž se třásl po celém těle.

„Haskeli, proboha,“ řekla Bess Huddlestonová, nedávejte výpověď teď, když čekáme na večeři hosty. Jděte do svého pokoje, napijte se a lehněte si.My to tady uklidíme.“

„Jmenuji se Hoskins,“ oznámil prázdným tónem muž.

„Budiž. Samozřejmě Hoskins. Jděte a něčeho se upijte.“

Muž odešel a my jsme se dali do práce. Když Pánovi došlo, o co běží, což bylo okamžitě, přikolébal se a musí se mu přiznat, že to byl nejrychlejší sběratel střepů, jakého jsem kdy viděl. Janeta odešla a vrátila se s nářadím, mezi jiným s dvěma košťaty, ovšem potíž byla v tom, že se střepy nedaly zametat kvůli trávníku mezi dlaždicemi. Larry odešel pro novou zásobu pití a problém kousků skla v travnatých pruzích vyřešila nakonec Maryella tím, že přinesla vysavač. Bess Huddlestonová zůstala na houpačce. Dr. Brady střepy odnesl a konečně jsme se vrátili do normálního stavu, každý měl pití včetně Pána, ovšem jeho nápoj byl nealkoholický, jinak bych nezůstal. Co by ten ptáček dělal s dvojitým martini pod kožichem, by se snad dalo pozorovat jenom z letadla.

„Zdá se, že dnes je den rozbíjení,“ řekla Bess Huddlestonová a usrkla whisky. „Někdo rozbil mou láhev koupelové soli a klidně to tak nechal.“

„Pán?“ zeptala se Maryella.

„Nemyslím. Nikdy dovnitř nechodí. Služebnictva jsem se neodvážila zeptat.“

Ale v sídle Huddlestonů zřejmě neexistovalo něco takového, jako družná čtvrthodinka, ať už byl Pán opilý nebo střízlivý; další zmatek však nevznikl jeho vinou, snad jenom nepřímo. Společenská atmosféra stejně nebyla nijak bezvadná, protože jsem měl dojem, že jsou ve vzduchu cítit jisté temné vášně, utajované jen s pramalým úspěchem. Nejsem nijak zvlášť citlivý na nuance, ale nemusel jsem být zrovna Nero Wolfe, abych viděl, že Maryella pracuje na Larrym Huddlestonovi, že tahle podívaná způsobuje nepokoj lícních svalů doktoru Bradymu, že Janeta je v rozpacích a pokouší se předstírat, že nevidí, co se děje, a že Daniel žije duchem nepřítomen, poněvadž se nad něčím trápí. Bess Hudlestonová měla nastražené uši, aby slyšela, co povídám doktoru Bradymu, ale jenom jsem si s ním smlouval, kdy zavolá do kanceláře. Ten večer nemohl, ale zítra snad … má tak nabitý program…

Zmatek nastal, když Bess Huddlestonová prohlásila, že raději půjde a zjistí, bude-li nějaká večeře nebo vůbec někdo, kdo by ji podal. Posadila se zpříma a navlékla si střevíce. Tedy, nazula jeden, a když narazila nohu do druhého, vyjekla a vyškubla nohu ven.

„Zatraceně!“ řekla. „Kus skla ve střevíci! Mám rozříznutý prst!“

Pán se k ní přiřítil a ostatní se shromáždili kolem. Brady, jako doktor, si vzal celou záležitost na starost. Nebylo to nic velkého, mělký nedlouhý šrám pod palcem, rána však trochu krvácela a Pán začal kňučet a nebyl k zastavení. Bratr Daniel přinesl z obývacího pokoje prostředky k nejnutnějšímu ošetření, Brady ránu zajódoval a potom zručně obvázal gázou. „Všechno je v pořádku, Pane,“ řekla konejšivě Bess Huddlestonová. „To nesmíš, hej!“

Pán ukradl skleničku s jódem, odzátkoval a pečlivě, kapku po kapce, vyléval její obsah na jeden z pruhů trávníku. Bradymu ani Maryelle ji nevydal, ale dal ji, když ji předtím zazátkoval, své velitelce a ta ji předala bratrovi.

To už bylo šest pryč, nikdo mě na večeři nepozval a stejně jsem měl pro jeden den zoologie až po krk, a tak jsem dal sbohem a odešel. Když jsem se dostal se svým sporťákem na dálnici a byl zase zpátky mezi svými bližními, dlouze a hluboce jsem se nadechl starého dobrého pachu benzínu ve vzduchu.

V kanceláři mi řekl Wolfe, který dělal nějaké značky na nedávno koupené ohromné mapě Evropy, že mou zprávu vyslechne později, takže po rovnání typu písma na mém papíře s typem v dopise Horrockové a po zjištění, že byly psány na stejném stroji, jsem se šel nahoru do svého pokoje vysprchovat a převléknout. Po večeři mě Wolfe vyzval v kanceláři, abych mu podal kompletní zprávu a nic nevynechával, což znamenalo, že na případu ještě vůbec nezačal pracovat a nemá žádný názor. Řekl jsem mu, že dávám přednost psané zprávě, protože když ji přednáším ústně, svádí mě jeho grimasy z cesty a rozčilují, ale on, sotva se opřel, zavřel oči a řekl, abych spustil.

Když jsem skončil, samozřejmě s obvyklým přerušováním, byla skoro půlnoc. Provádí-li kompletní přehled, nepřipadají mu hloupé ani otázky jako: „Ten živočich vyléval jód na trávu pravou nebo levou prackou?“ Kdyby byl schopen pohybu a chodil na příslušná místa sám, ušetřil bych si spoustu mluvení, ale koneckonců za tohle jsem placen. Částečně.

Vstal, natáhl se a zívl.

„Nuže,“ zeptal jsem se útočně, „už to máš pohromadě? Včetně důkazu?“

„Jsem ospalý,“ řekl a odcházel. Ve dveřích se otočil. „Udělal jsi obvyklé množství chyb, pochopitelně, ale pravděpodobně jediná závažná je, že jsi opomněl prošetřit tu záležitost s rozbitou lahví v koupelně slečny Huddlestonové.“

„Pří,“ řekl jsem. „Jestli je tohle ukázka toho nejlepšího, co umíš! Nebyla to láhev anonymních dopisů, ale koupelová sůl.“

„Přesto se mi to zdá nesmyslné. Dokonce nepravděpodobné. Rozbít láhev a jednoduše odejít, nechat ji neuklizenou? To by nikdo jen tak neudělal.“

„Ty neznáš toho orangutana. Já ano.“

„Jaký orangutan? Šimpanz. Mohl to udělat, to ano. Právě proto jsi to měl prošetřit. Jestli to neudělal on, je to podezřelé. A velmi nepřirozené. Pokud přijde doktor Brady do osmi hodin čtyřiceti devíti minut, promluvím si s ním, ještě než odejdu nahoru do skleníků. Dobrou noc.“

KAPITOLA 4

To bylo v úterý v noci 19. srpna. V pátek 22. dostala Bess Huddlestonová tetanus. V pondělí 25. zemřela.Abych ukázal, jak všechno, od války až po piknik, záleží na počasí, jak poznamenal Wolfe, když později debatoval o tomto případu s přítelem, kdyby bylo v Riverdalu mezi 19. a 26. silně sprchlo, nebylo by možné dokázat, že šlo o vraždu, o chycení vraha ani nemluvě. Ne že by Wolfe ukázal příliš velikou – no, dobrá.

Ve středu 20. srpna se dostavil do kanceláře doktor Brady na interview s Wolfem a den nato přišel bratr Daniel a synovec Larry. Všechno, co jsme při tom zjistili, bylo, že muži se mezi sebou neměli rádi. Mezitím jsem podle Wolfových instrukcí oníjel svými tykadly Janetu a lákal ji do svého smrtícího objetí. Opravdu to nebyl nepříjemný kšeft, protože ve středu odpoledne jsem ji vzal na košíkovou a příjemně se překvapil při zjištění, že rozezná příslušný koš od košíku na prádlo. V pátek večer jsme šli do Flaminga, kde jsem shledal, ze umí tancovat skoro tak dobře jako Lily Rowanová. Nijak zvlášť se netulila a byla poněkud tuhá, ale šla s hudbou a vždycky věděla, co budeme dělat. V sobotu ráno jsem o ní podal Wolfovi následující zprávu:

1.Jestli v sobě přemílá nějakou křivdu na Bess Huddlestonovou, chtělo by to někoho chytřejšího, než jsem já, aby zjistil, oč jde.

2.V podstatě není na ní nic špatného, až na to, ze by raději žila na venkově než ve městě.

3,Nemá žádné určité podezření, kdo poslal anonymní dopisy nebo motiv pro ně.

Wolfe řekl: „Zkus teď pro změnu slečnu Timmsovou.

Ani jsem se nepokoušel usmlouvat schůzku s Maryellou na sobotu nebo neděli, protože mi Janeta řekla, že jedou všichni na víkend do Saratogy. Pondělí ráno, uvažoval jsem, není zrovna vhodný čas k zahájení flirtu, takže jsem čekal s telefonem až do odpoledne, dostal na drát Maryellu a dozvěděl se novinky. Šel jsem nahoru do skleníků, kde Wolfe v tričku – což byla podívaná pro bohy – uřezával vrcholky z řady vandasí k dalšímu množení, a řekl mu:

„Bess Huddlestonová je mrtvá.“

„Nech mě být,“ řekl nevrle. „Dělám, co mohu. Zakrátko někdo pravděpodobně dostane další dopis a potom –“

„Nikoli, pane. Už nebudou žádné dopisy. Uvádím fakta. V pátek večer vznikl v té ráně na palci tetanus a přibližně před hodinou zemřela. Maryellin hlas byl pohnutím přiškrcený, když mi to oznamovala.“

Wolfe se na mě zaškaredil. „Tetanus?“

„Ano.’

„Utíká nám honorář pět tisíc dolarů.“

„Kdybys aspoň něco dělal, místo …“

„Nemělo to cenu a ty to víš. Čekal jsem na další dopis. Celý případ založ, včetně dopisu pro paní Horrockovou – na její žádost jí jej zašleme. Jsem rád, že jsem se toho zbavil.“

Já ne. Dole v kanceláři, když jsem prohlížel složku obsahující dopis Horrockové, Janetinu fotku, pár mých zpráv a nějaké poznámky diktované Wolfem, mi bylo, jako kdybych opouštěl baseball za nerozhodného stavu při čtvrtém střídání na pálce. Ale zdálo se, že se s tím nedá nic dělat, a už určitě nemělo cenu zlobit Wolfa. Zavolal jsem Janetě, mohu-li v něčem pomoci, a ona mi slabým unaveným hlasem řekla, že pokud ví, tak ne.

Podle oznámení v Times příštího dne se měl pohřeb konat ve středu odpoledne v belfordské pamětní kapli na 73. ulici a dalo se samozřejmě čekat, že poslední „večírek“ Bess Huddlestonové přitáhne davy lidí, i když byl srpen. Určitě by ho nazvala „Schůzka se smrtí“. Rozhodl jsem se jít také. Jak se znám, nejen ze zvědavosti, nebo abych zase spatřil Janetu. Není mým zvykem navštěvovat pamětní kaple, abych se díval na dívky, třebaže jsou dobré tanečnice. Říkejte tomu třeba předtucha. Nezpozoroval jsem nic zločinného, to ne, jenom něco absolutně neuvěřitelného. Pochodoval jsem kolem rakve v zástupu lidí, protože jsem z dálky něco spatřil a nemohl tomu uvěřit. Ale když jsem se dostal blíž, ležely tam. Osm černých orchidejí, které nemohly pocházet z žádného jiného místa na světě, a kartička s iniciálami, naškrábanými tak, jak to dělá, N. W.

Když jsem se vrátil domů a Nero v šest hodin sešel ze skleníků, vůbec jsem se o tom nezmínil.

Nepovažoval jsem to za vhodné. Potřeboval jsem o tom trošku přemýšlet.

Ten večer, ve středu večer po pohřbu, se ozval domovní zvonek, šel jsem tedy otevřít a koho jsem to nespatřil, jako svého starého kolegu, inspektora Cramera z oddělení pro vyšetřování vražd. Pozdravil jsem ho s předstíraným nadšením a uvedl do kanceláře, kde Wolfe tvořil další značky na mapě Evropy. Vzájemně se pozdravili, Cramer se usadil v černé kožené klubovce, vyndal kapesník a setřel si pot, vložil do úst doutník a stiskl jej mezi zuby.

„Šedivějí vám vlasy," poznamenal jsem. „Vypadáte, jako byste málo cvičil. Člověk, který pracuje mozkem jako vy –"

„Bůhvíproč ho u sebe držíte," řekl Wolfovi.

Wolfe zabručel: „Zachránil mi jednou život."

„Jednou!" vykřikl jsem rozhořčeně. „Začínáš …"

„Přestaň, Archie. Co byste rád, inspektore?"

„Mohl byste mi říct, co jste dělal pro Bess Huddlestonovou?"

„Opravdu?" Wolfe vytáhl obočí. „Vám? Odděleni pro vyšetřování vražd? Proč to chcete vědět?"

„Protože dole na velitelství otravuje nějaký chlapík. Její bratr. Říká, že byla zavražděna."

„To říká?"

„Ano."

„Má nějaký důkaz?"

„Vůbec žádný."

„Proč mě s tím tedy otravujete? A sebe taky?"

„Poněvadž ho nemůžeme utišit. Byl dokonce za policejním ředitelem. A i když nemá žádný důkaz, má argument. Ten bych vám rád sdělil."

Wolfe se opřel a povzdechl. „Spusťte."

„Nuže. Objevil se u nás minulou sobotu, před čtyřmi dny. Ona dostala ten tetanus den předtím. Nemusím vám povídat o té ráně na jejím palci, protože byl Goodwin u toho –"

„Slyšel jsem o tom."

„To si myslím. Její bratr Daniel řekl, že nemohla z toho říznutí dostat tetanus. Řekl, že jí do střevíce spadl čistý kus skla, když se na terase převrhl tác se sklenicemi. Viděl to. A střevíc prý byl domácí, skoro nový a čistý. A že se neprocházela bosá. Prohlásil, že je nemožné, aby v tom řezu byly nějaké zárodky tetanu, aspoň ne tolik, aby zaúčinkovaly tak silně a rychle. V sobotu v noci jsem tam poslal jednoho člověka, ale doktor mu nedovolil, aby ji spatřil a on pochopitelně neměl žádný důvod …"

„Doktor Brady?"

„Ano. Ale ten její bratr byl u nás pořád, a když zemřela, tak jsem tam včera ráno poslal dva muže. aby to vyřídili. Chci se vás zeptat, Goodwine, jak vypadal ten kus skla? Ten kus v jejím střevíci, o který se řízla?"

„Věděl jsem, že jste ve skutečnosti přišel za mnou," řekl jsem bodře. „Byl to střep z jedné z těch tlustých sklenic na whisky. Rozbilo se jich několik."

Cramer souhlasně přikývl. „To říkají všichni. Poslal jsem střevíce do laboratoře, žádné zárodky tetanu v nich nejsou. Je tu ještě další možnost, jód a obvaz. Všechen materiál jsme poslali do laboratoře, gáza byla sterilní a jód v pořádku, takže přirozeně ani zde žádné zárodky nebyly. Tyto okolnosti …"

„Mohl to být už jiný obvaz," zamumlal Wolfe.

„Ne. Když Bradyho přivolali tam nahoru v pátek v noci, zjistil, že je to tentýž obvaz, který dal původně."

„Poslouchejte," zasáhl jsem. „Už vím. Bože! Orangutan. Lechtal ji na nohou. Vetřel jí zárodky"

Cramer potřásl hlavou. „I na tohle jsme přišli. Jeden z nich k tomu dal podnět – ten synovec. Možné to je. Připadá mi to přitažené za vlasy, ale samozřejmě možnost tu je. A teď co říká doktor Brady."

„Promiňte," ozval se Wolfe. „Mluvil jste s těmi lidmi. Slečna Huddlestonová jim před smrtí nic neřekla? Nikomu?"

„Moc ne. Víte, jak účinkuje tetanus?"

„Mlhavě."

„ Podobně jako strychnin, jenom je o to horší,že neexistují periody uvolnění a že to trvá déle. Když se tam Brady dostal v tu páteční noc, měla už čelist strnulou. Podával jí na uvolnění avertin a to dělal až do konce. V sobotu v noci, když tam byl můj člověk, byla už celá zkroucená. V neděli řekla Bradymu skrz zuby, že se chce rozloučit, a on je tam vzal jednoho po druhém. Mám jejich výpovědi. Nic důležitého, nic co byste čekal. Pochopitelně řekla každému jenom pár slov – byla už na tom špatně. Bratr se jí pokoušel říct, že její blížící smrt není nehoda, že je to vražda, ale Brady a ošetřovatelka mu to nedovolili.“

„ Ona sama to podezření neměla?“

Nedala je najevo. Víte, jaká byla.“ Cramer přesunul doutník do druhého kousku úst. „Jak tvrdí Brady, už tři setiny gránu toxinu jsou smrtelné, bacily a spory jsou víceméně všude, ale samozřejmě zvláště v sousedství koní. Půda na dvoře stájí je jimi úplně prosáklá. Ptal jsem se Bradyho, jestli nemohl infikovat zranění nebo obvaz vlastními prsty, když jej přikládal, neboť byl předtím na projížďce, ale řekl mi, že si umyl ruce, a stejně tak i ta Nicholsová. Řekl, že je vysoce nepravděpodobné,že by na tom kusu skla nebo jejím střevíci či na jejím palci nebo pracce orangutana byly bacily tetanu, alespoň tolik, aby způsobily tak prudký a zhoubný záchvat, také ale řekl, že stejně nepravděpodobné je, když přejedou člověka, který přechází na zelenou, a přesto se to někdy stává. Hluboce lituje, že se nevrátil v úterý nebo ve středu večer a nedal jí injekci antitoxinu, ale nijak si nedává vinu, protože by to prý neudělal žádný doktor na světě. Když v pátek večer už jed zachvátil nervová centra, bylo na antitoxin pozdě, přesto se o to pokusil. Všechno, co Brady vypovídal, ověřoval vyšetřující soudce a je to v naprostém pořádku.“

„Nelíbí se mi to jeho přirovnání,“ prohlásil Wolfe. „U člověka, který přechází křižovatku, je nanejvýš pravděpodobné, že ho přejedou. To je důvod, proč to sám nikdy nedělám. Tím však nechci brát v pochybnost doktora Bradyho. Ptám se vás znovu, pane Cramere, proč mě s tím vším obtěžujete a sebe také?“

„Odpověď na tuhle otázku jsem právě přišel zjistit sem.“

„Vybral jste si špatné místo. Vyzkoušejte svůj mozek.“

„Tam je všechno v pořádku,“ ujišťoval Cramer. „Mně to stačí. Byla to náhoda. Ale nestačí to jejímu zatracenému bratru. A než s tím skoncuji a vyhodím ho, myslel jsem, že bych si měl s vámi promluvit. Jestliže se kolem ní pohyboval někdo s myšlenkou na vraždu, mohl byste to vědět. Věděl byste to. Protože jste pro ni právě začal pracovat. Vás nezajímají nějaké titěrné zlodějny. Proto bych rád věděl, co to bylo za práci.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Wolfe. „Z těch lidí vám nikdo nic neřekl?“

„Ne.“

„Nikdo?“

„Ne.“

„Jak tedy víte, že mě najala?“

„Její bratr mi řekl, že tam byl Goodwin, a proto jsem se ho začal vyptávat. Ale zdá se, že neví o jakou práci šlo.“

„Já taky ne.“

Cramer vytáhl doutník z úst a řekl prudce: „No tak! Co vám to vadí? Pro jednou rozvažte! Chci to už mít za sebou, to je všechno. Mám jinou práci! Chci vědět jenom…“

„Prosím!“ řekl Wolfe. „Říkáte, že náhodná smrt vám vyhovuje. Nemáte ani náznak důkazu, že se stal zločin. Slečna Huddlestonová mě najala na důvěrnou práci. Její smrt mě nijak neuvolňuje, jenom mě zbavuje práce. Mohl byste mě předvolat k soudu, žádný však není. Chcete trochu piva?“

„Ne.“ Cramer se na něho upřeně zadíval. „Bože, vy umíte být ale počestný, když chcete! Odpovíte mi na jasnou otázku? Myslíte, že byla zavražděna?“

,,Ne“

,,Tedy to považujete za čistou náhodu?“

,,Ne“.“

,,Co si tedy k čertu myslíte?“

,,Vůbec nic. Alespoň v tomhle případě. Nevím o tom naprosto nic. Nezajímá mě to. Umřela žena, jako umřou všechny, ať tedy odpočívá v pokoji. Já přišel o honorář.Proč se mě nezeptáte takhle: Kdybyste věděl to co já, kdybych vám řekl všechno o práci, pro kterou mě najala, měl

byste pocit že její smrt vyžaduje další vyšetřování?“

„Oukej.Ptám se tak.“

„Odpověď zní ne. Neboť jste nezjistil žádnou zvláštní podezřelou okolnost. Chcete trochu piva?“ Ano, chci,“ zavrčel Cramer.

Zkonzumoval jednu láhev, nezískal už žádné další informace a zmizel.

Vyprovodil jsem ho ke dveřím, vrátil se do kanceláře a poznamenal:

„Zdá se, že se naše kučeravá hlavička věkem vylije. Měl samozřejmě tu výhodu, že mohl studoval, moje metody. Rozprostřel své sítě skoro tak dobře, jako bych to dělal já.“

„Fuj.“ Wolfe odstrčil stranou tác, aby udělal místo pro mapu. „Ne že bych s tebou nesouhlasil. Skoro tak dobře jako ty, to ano. Buď však nemá dost zdravého rozumu, aby zjistil všechno, co se to odpoledne přihodilo, nebo ztratil jedinečnou příležítost odhalit zločin, pokud se nějaký stal. Minulý týden nepršelo, nebo ano? Ne.“

Vytřeštil jsem oči. „Nepovídej! Co všechno jsem měl vytušit?“

Nechal to však být, zaměstnával se mapou a ignoroval moje otázky. Byla to jedna z těch mnoha chvil, kdy bych ho s potěšením srazil z Empire State Building, pokud by vůbec existoval způsob, jak ho tam dostat. Bylo pochopitelně možné, že mě jen vodí za nos, ale o tom jsem pochyboval. Znám už jeho hlasové modulace.

To mi zkazilo noc. Místo abych ve třiceti vteřinách usnul, trvalo mi třicet minut, než jsem pochopil, co tím k čertu myslel a navíc mě dvakrát v noci vzbudil příšerný sen. Poprvé protože na mě střechou padaly místo dešťových kapek zárodky tetanu, a podruhé jsem byl ztracen v poušti, kde pro změnu nepršelo sto let. Příští den ráno, sotva Wolfe v devět odešel nahoru do skleníků, jsem se zatvrdil. Seděl jsem u psacího stolu a v duchu procházel společnost v Riverdalu, vteřinu za vteřinou, tak, jak jsem podával zprávu Wolfovi. A přišel jsem na to. Trefil bych se dřív, kdybych nebyl vyrušován telefony a tak dále, ale v každém případě to tady konečně bylo.

Až na jednu věc. Abych si ji ujasnil, zavolal jsem doktoru Vollmerovi, který má byt v ordinaci v domě v naší ulici, a dozvěděl jsem se, že tetanus, nositel smrti, má stejně životů jako kočka – jednou jako toxin, pak jako bacil, jiný jako spora. Bacil nebo spora se dostane do vás a produkuje toxin, který pak dělá tu špinavou práci tak, že cestuje nikoli krví, ale nervy. Bacily i spory jsou anaerobní, ale mohou žít na povrchu země nebo v prachu celé roky, a taky obvykle žijí, zvlášť spory.

A co teď? Prostě zapomenout? Wolfe to pustil z hlavy, ale Wolfe nebyl člověk, zatímco já byl a jsem. Kromě toho by to byla čistá práce a Wolfe by dostal pěknou lekci. Bylo už skoro jedenáct, chtěl jsem vypadnout dřív, než sejde dolů, a proto jsem mu brnknul, že jdu něco zařídit, šel jsem do garáže na Desáté avenue a vytáhl sporťák. Při jízdě městem jsem zastavil u železářství poblíž 42. ulice, koupil kuchyňský nůž s dlouhou čepelí, úzkou zahradnickou lopatku a čtyři papírové sáčky. Potom jsem šel do bufetu na rohu ulice a vytočil číslo na Huddlestonovy.

Odpověděl mi hlas Maryelly, které jsem se zeptal, zda bych mohl mluvit se slečnou Nicholsovou. Ve chvilce byla na drátě. Řekl jsem jí, že mě napadlo, že třeba brzo odejde a že bych měl rád její adresu.

„To je od vás hezké, že voláte,“ řekla. „To je překvapení. Přirozeně jsem myslela –minulý týden, víte – myslela jsem, že o mne máte zájem jenom jako detektiv.“

„Nedělejte si ze mne legraci,“ řekl jsem jí. „Nikoho, kdo tancuje tak jako vy, nemůže takovýhle telefon překvapit. Ne že bych předpokládal, že zrovna teď tančíte.“

„Teď ne. To tedy ne.“

„Odejdete pryč brzo?“

„Tenhle týden ještě ne. Snažíme se pomáhat panu Huddlestonovi vyřídit všechny věci.“

„Pošlete mi svou adresu, až půjdete?“

„No – ano. Určitě. Když o to stojíte.“

„To tedy stojím. Jak by vypadalo, kdybych tam k vám nahoru zajel? Jen tak, na skok.“

„Kdy. Teď?“

„Hned teď. Mohu tam být v dvaceti minutách, rád bych vás viděl.“

„No …“ ticho. „Šlo by to, když se chcete obtěžovat.“

Ujistil jsem ji, že to pro mě vůbec není obtížné,zavěsil jsem a nasedl do sporťáku a vyjel k vjezdu na západní dálnici 46. ulice.

Připouštím, že jsem si to načasoval hrozně. Kdybych dorazil řekněme mezi půl jednou a jednou, mohli být zrovna v domě na obědě a mohl jsem říct, že jsem už po jídle a čekat na Janetu na terase, což by byla perfektní příležitost. Ovšem, jak kázalo, udělalo by to ze mne pěkného opičáka, takže bylo vlastně dobře, že jsem to pokazil. Nechal jsem vůz za plotem a s nožem v jedné kapse kalhot, s lopatkou v druhé a se složenými papírovými sáčky v kapse kabátu jsem přišel přes trávník k Larrymu, zasmušile hledícímu na bazén. Když mne uslyšel přicházet, přemístil ten zasmušilý pohled z bazénu na mne.

„Haló," řekl jsem přívětivě. „Copak, žádní aligátoři?"

„Ne. Jsou pryč."

„A Pán? A medvědi?"

„Taky. Co tu do pekel děláte?"

Asi by bylo rozumné ho uchlácholit, ale opravdu mě rozčiloval. Tónem i pohledem. Tak jsem řekl: „Přišel jsem si zahrát na honěnou s Pánem," a pohnul jsem se směrem k domu. Janeta však zrovna přecházela trávník. Vypadala hezčí, než jak jsem si ji pamatoval, či spíše ani ne tak hezčí, jako zajímavější. Změnila si účes, nebo něco takového. Pozdravila mě, nechala si potřást rukou a potom řekla Larrymu:

„Maryella říká, že bude potřebovat tvou pomoc s Corlisovými účty. Některé jsou staršího data, ještě než jsem přišla, a jak se zdá, nemá důvěru v moji paměť."

Larry pokývl hlavou a jak šel dostal se přede mne. „Co chcete?" zeptal se.

„Nic zvláštního," odpověděl jsem. „Svobodu projevu, svobodu vyznání, svobodu –"

„Jestli máte nějakou pohledávku, pošlete ji poštou. Dostanete z ní tak tři procenta."

Potlačil jsem svou nechuť a potřásl hlavou. „Žádný účet. Přišel jsem. za slečnou Nicholsovou…"

„To zrovna. Přišel jste čmuchat…"

Ale Janeta už měla ruku na jeho rameni. „Larry, prosím tě. Pan Goodwin mi zavolal a chtěl mě vidět. No tak, prosím."

S chutí bych mu jednu vrazil a docela mě rozčilovalo, když jsem viděl její ruku na jeho a způsob, jakým k němu vzhlíží, ale když se otočil a namířil k domu, držel jsem se na uzdě a nechal ho být.

„Co ho žere?" zeptal jsem se Janety.

„Nu," řekla, „jste přece jenom detektiv. A umřela mu teta. Hrozné! Bylo to strašné …"

„Jistě. Jestli chcete tohle nazývat lítostí! A co ten vtip o třech procentech?"

„Ach…" zaváhala. „Koneckonců to není nic tajného. Pozůstalost slečny Huddlestonové je komplikovaná. Všichni si mysleli, jak je bohatá, ale utrácela peníze stejně rychle, jako je získávala."

„Ještě rychleji, jestliže mají věřitelé dostat tři procenta."

Vykročil jsem směrem k terase a ona se držela za mnou. „V tom případě má bratr i synovec smůlu.Omlouvám se Larrymu. Pravděpodobně ho přece jenom zmohla lítost."

„To je ošklivé, říkat to takhle," protestovala Janeta.

„Beru to tedy zpět." Mávl jsem nad tím rukou.„Pojďme se bavit o něčem jiném."

Domníval jsem se, že bude nejlepší, když s ní budu sedět na terase, a představoval jsem si, že mne nechá na několik minut o samotě, což bylo to, co jsem potřeboval, ale horké polední slunce příliš pálilo a ona vešla do domu, já za ní. Nabídla mi místo vedle sebe na gauči, ale s tím nářadím v bočních kapsách jsem považoval za bezpečnější usadit se v křesle naproti. Povídali jsme si. Samozřejmě by bylo zdaleka nejjednodušší říct jí, co chci udělat, a potom se do toho dát; naprosto popírám, že by mi v tom zabraňovalo jakékoli podezření vůči ní, ať už jako možné pisatelce dopisů či jako vražedkyni. Neřekl jsem jí nic z přirozené touhy nezranit její city tím, že bych jí dal znát, že skutečný důvod mé návštěvy byl jiný, než jenom ji vidět. Kdyby se měly věci dál rozvíjet, docela taktické být s ní zadobře. Tak jsem to hrál dál. Právě jsem uvažoval, že je na čase dát se do práce a vymýšlel jsem pro ni nějakou pochůzku, když v tom jsem spatřil oknem něco, co způsobilo, že jsem strnul.

Na terase stál Daniel Huddleston s balíkem a složenými novinami pod paží, s dlouhým nožem

V jedné a s lopatkou v druhé ruce.

Vstal jsem, abych lépe viděl.

„Co je?“ zeptala se Janeta a taky se zdvihla. Zasyčel jsem na ni, aby byla tiše, a pošeptal jí do ucha: „První lekce o práci detektiva. Žádný hluk.“

Bratr Daniel se zastavil skoro uprostřed terasy před houpačkou, poklekl na dlaždici, položil vedle sebe balík, složené noviny a lopatku a ponořil nůž do pruhu trávníku na okraji dlaždice. Žádné tajnosti s tím nedělal; nevrhal přes rameno kradmé pohledy, pracoval však rychle. Lopatkou podebral velký kus trávníku, asi šest palců dlouhý a tři palce hluboký a zaroloval jej do novin. Totéž opakoval ještě nalevo a napravo od první díry, přičemž každý kus zabalil zvlášť.

„Co to, proboha, dělá?“ šeptala Janeta. Stiskl jsem jí paži. Pomalu končil. Otevřel balík, který si s sebou přinesl, vytáhl tři pruhy trávníku stejné velikosti a tvaru, jako byly ty, které právě vykopal, srovnal je do vzniklé strouhy, nohou je upěchoval, až byly v rovině s dlaždicemi, udělal z vyjmutých tří kusů, nože a lopatky jeden balík a odcházel jako by za určitým cílem.

Vzal jsem Janetu za ruku a vroucně se na ni zahleděl. „Poslouchejte, děvče,“ řekl jsem, „mou jedinou vadou je zvědavost. Jinak jsem perfektní. To si pamatujte. Stejně musíte teď jít na oběd.“

Řekla ještě něco, ale to už jsem se hnal ke dveřím. Opatrně jsem se vynořil na terase, proklouzl na kraj křoví, udělal si v něm otvor a pozoroval. Daniel kráčel na čtyřicet kroků ode mne přes trávník, nikoli směrem k mému vozu, ale jinou cestou, doprava. Rozhodl jsem se, že mu dám dalších dvacet kroků náskok, než opustím křoví, a udělal jsem dobře, protože náhle se nade mnou ozval hlas:

„Hej, strýčku Dane! Kam jdeš?“

Daniel ztuhl a otočil se. Zkroutil jsem krk a skrze listí jsem zahlédl hlavu Larryho, vyklánějícího se z hořeního okna, a vedle něho hlavu Maryelly.

Larry vykřikl: „Potřebujeme tě!“

„Později!“ zařval Daniel. „Už bude oběd!“ zavolala Maryella. „Později!“ Daniel se otočil a byl pryč. „To je tedy divadlo,“ řekla Maryella.

„Blázen,“ prohlásil Larry.

Hlavy zapadly. Ale protože se oba mohli ještě pořád dívat, proplížil jsem se rychle podél zdi domu na roh a odtud širokým obloukem kolem trvalek a podobných překážek, až jsem se dostal do směru, kterým se dal Daniel. Nebyl v dohledu. Tahle část pozemku byla pro mě nová a neuměl jsem nic lepšího, než při první příležitosti narazit uprostřed houští do plotu.

Kvůli hluku jsem si nemohl klestit cestu násilím, proto jsem vykličkoval, pádil po okraji houštiny, a brzo narazil na pěšinu. Po Danielovi nebylo ni vidu ani slechu. Pěšina mě zavedla k řadě kamenných stupňů na příkrém svahu, šel jsem tedy vzhůru. Když jsem se dostal na vrchol, uviděl jsem ho. Nějakých sto stop přede mnou byly v plotě vrata. Právě je zavíral a pouštěl se uličkou mezi řadami malých stromů. Balíček měl v podpaží.Ten mě zajímal víc než celý Daniel. Co kdyby jej hodil do kanálu? Přiblížil jsem se raději víc, než bych to dělal při normálním sledování, prošel vraty následoval ho uličkou. Na jejím konci, dost blízko se zastavil a ponořil mezi stromy.

Na krajnici dlážděné silnice zůstal stát. Podle toho, jak zde projížděly vozy, to zřejmě byla hlavní silnice; celá věc se vyřešila, když přesně před Danielem trhaně zastavil dvoupatrový autobus, on a něj vyšplhal a ujel.

Uháněl jsem na roh. Byla to Marble avenue, autobus byl příliš daleko, abych mohl přečíst jeho číslo a v obou směrech v dohledu ani jedno taxi. Riverdale už je takový. Vkročil jsem na silnici do dráhy prvnímu vozu a zdvihl velitelsky dlaň. K mé smůle byl zrovna ten vůz obsazen dvěma ženami, které mohly být vzorem vesnických nanynek, ale neměl jsem čas pečlivě vybírat. Skočil jsem na zadní sedadlo, zamával řidičce před nosem detektivní licencí a řekl čile:

„Policejní záležitost. Dupněte na to a držte se toho autobusu před námi.“

Ta, která řídila, vydala ze sebe dětský výkřik. Druhá řekla:

„Na policistu moc nevypadáte. Vystupte. Jestli nevystoupíte, zavezeme vás na policejní stanici.“

„Jak myslíte, madam. Zatím co tu sedíme a bavíme se, uniká nejnebezpečnější gangster z New Yorku. Je v tom autobuse.“

. „Ó, zastřelí nás.“

„Ne, není ozbrojen.“

„Jak tedy může být nebezpečný?“

„Pro spásu boží,“ sáhl jsem po klice, „zastavím vůz, který řídí muž!“

Auto vyrazilo. „Nezastavíte," řekla divoce řidička. „Řídím stejně dobře jako kterýkoli muž. Říká to můj manžel."

Měla pravdu. Ještě jsme nepřejeli jeden blok a už tam měla padesátku a předjížděla skutečně dobře, takže netrvalo dlouho a dohonili jsme autobus. Když na rohu zastavil, řekl jsem jí, aby zajela vedle, což vzorně provedla, a s rukou na tváři jsem pátral po Danielovi – byl tam.

„Sleduji ho," řekl jsem těm dámám. „Myslím, že míří na schůzku se zkorumpovaným politikem. Jestli chcete, můžete mne vysadit hned, jak uvidíte taxi, ale taxi samozřejmě je vždycky podezřelé, zatímco nikdo nebude podezírat vůz jako je tenhle, s dvěma hezkými a vkusně oblečenými ženami."

Řidička se zatvářila přísně. „V tom případě," prohlásila, „je to naše povinnost."

A u ďábla, plazila se za autobusem dobré tři čtvrtě hodiny k dálnici v Riversidu, po celé její délce na Brodway a pořád dolů městem. Usoudil jsem, že bych měl alespoň obstarat zábavu, čehož jsem se zhostil pohádkami o svých zkušenostech s gangstery, únosci dětí, a tak dále. Když autobus přejel 42. ulici a Daniel byl stále v něm, s nechutí jsem usoudil, že míří na policejní ředitelství, a tak hluboce jsem uvažoval, jak bych ho zastavil, než se tam dostane, že jsem málem přehlédl, když seskakoval na chodník 34. ulice. Poděkoval jsem dámám slovy a vřelým úsměvem, vyskočil jsem a kličkoval posledním davem nakupujících a téměř ho ztratil. Stihl jsem ho až na 34. ulici, jak míří na západ.

Na osmé avenue zahnul dolů do města. Držel jsem se dvacet yardů za ním.

U 35. ulice zatočil opět doprava.

Tady jsem už něco tušil. Přirozeně. Šel pořád rovně jak vystřelená kulka.

Když na Deváté avenue držel stále západní směr, bylo už všechno jasné. Skončil jsem. Začal si prohlížet čísla domů, přišel k domovnímu přístřešku a stoupal po schodech vzhůru. Přátelé, říkám vám, mně nikdo neunikne. Dostal jsem svého muže. Držel jsem se ho přes celý New York jako buldok přesně ke dveřím Nerona Wolfa.

KAPITOLA 5

Poslední dva bloky jsem horečně přemýšlel. Uvážil jsem a zamítl tři různé manévry, jak docílit, aby se Wolfe něčeho nedopídil. Všechny se zdály dobré, ale věděl jsem zpropadeně dobře, že tak dobrý zas není žádný z nich. Zjistil by to, ať udělám cokoli. Takže jsem vyběhl po schodech za Danielem, pozdravil, otevřel svým klíčem a vzal ho do kanceláře.

Wolfe se na nás od psacího stolu zamračil. „Jak se máte, pane Huddlestone? Archie! Kdes byl?"

„Je mi jasné," řekl jsem, „blíží se čas oběda, tak to udělám stručně. Nejdřív se podívej na tohle." Vyndal jsem z kapes nůž, lopatku a papírové sáčky a položil to všechno na stůl. Daniel vykulil oči a cosi mumlal.

„Co to provádíš za kejkle?" zeptal se Wolfe,

„Žádné kejkle," prohlásil jsem důrazně. „To je nářadí. Minulou noc pořád ještě nepršelo. Jel jsem tedy do Riverdalu pro kus trávníku, na který ten orangutan vylil jód. Bratr Daniel dostal stejný nápad. Jenomže jej provedl o chvilku dřív. Má trávník s sebou zabalený v novinovém papíře. Myslel jsem, že by to mohl hodit do řeky, proto jsem ho sledoval, a on mě zavedl až sem. Vypadám tedy jako hlupák, alespoň však nejsem němý! Teď se můžeš smát."

Nesmál se. Podíval se na Daniela. „V tom balíku je skutečně trávník, pane Huddlestone?"

„Ano,"– řekl Daniel. „Chci…"

„Proč jste přišel za mnou? Chemik jste vy, ne já."

„Protože to chci mít úředně. Chci –"

„Vezměte to na policii."

„Ne." Danielův hlas i pohled byly rozhodné. „Jsem jim nepříjemný. Možná, že jsem opravdu nepříjemný. Kdybych však provedl analýzu sám, bez někoho –"

„Nedělejte ji sám. Máte přece kolegy, přátele, nebo ne?"

„Žádného, komu bych to mohl svěřit."

„Jste si jist, že jsou to ty kusy, kde byl vylit jód?"

„Naprosto. Několik kapek bylo i na hraně dlaždic. Pro srovnání jsem vzal i kusy po obou

stranách toho místa.“

„Přirozeně. Kdo k tomu dal podnět?“

„Nikdo. Napadlo mě to dnes ráno a okamžitě jsem –“

„Jistě. Gratuluji. Zajděte s tím do Fisherových laboratoří. Znáte je, že ano?“

„Zajisté.“ Daniel se zarděl. „Nešťastnou náhodou zrovna teď nemám po ruce peníze. Je to u nich drahé.“

„Vystavte úvěr. Na sestřin majetek. Jste přece její nejbližší příbuzný?“

„Žádný majetek neexistuje. Pasíva značně převýšily aktiva.“

Wolfe vypadal otráveně. „To je neopatrnost, nemít peníze. Kozel to vem, vy byste měl mít peníze! Chápejte, pane Huddlestone, v tomhle nechci mít prsty. Nemám na tom zájem. A mám hotový oběd. Měl bych vám dát sbohem. Zdá se však, že umíte používat svého mozku, a to je dnes tak vzácný jev, že je škoda jej promarnit. Archie, zavolej panu Weinbachovi z Fischerových laboratoří. Řekni mu, aby čekal pana Huddlestona a pustil se do analýz, které bude vyžadovat; náklady nesu já. Účet můžete vyrovnat, jak vám bude libo, pane.“

Daniel zaváhal. „Mám takový zlozvyk – jsem strašně liknavý při splácení účtů –“

„Tenhle zaplatíte. Dohlédnu na to. Co je to argyrol?“

„Argyrol? No – sloučenina stříbra a proteinu.“

„Zanechává stejné skvrny jako jód.“

„ Mohly by něm žít bacily tetanu?“

Daniel uvažoval. „Myslím, že ano. Je daleko slabší –“

Wolfe netrpělivě pokývl hlavou. „Ať to pan Weinbach vyzkouší.“ Zdvihl se. „Oběd čeká.“

Když jsem skončil telefonní hovor a vyvedl Daniela s jeho balíkem, přidal jsem se k Wolfovi v jídelně. Jelikož u jídla nejsou povoleny žádné pracovní debaty, počkal jsem si, až jsme byli opět v kanceláři a poznamenal:

„Měl bych ti říct, že Janeta viděla, jak rýpe trávník, a Maryella a synovec …“

„Není důvod, proč bys mi to měl říkat. Nemám zájem.“ Ukázal na nůž a lopatku, ležící ještě na jeho stole. „Kde jsi sebral tyhle věci?“

„Koupil.“

„Prosím tě, odkliď je někam. Ať se neobjeví na seznamu výdajů!“

„Dám je tedy k sobě do pokoje.“

„Udělej to. Určitě. A teď ti nadiktuji dopis pro pana Hoehna.“

Jeho tón říkal naprosto jasně – tohle je konec se slečnou Huddlestonovou a jejími záležitostmi pro tuhle kancelář, pro tebe i pro mne.

Bezpochyby by byl, nebýt jeho ješitnosti. Nebo to možná ani ješitnost nebyla; je docela možné, že bratr Daniel směl narušit znovu jeho soukromí jen z toho důvodu, že Wolfe v něm chtěl probudit silný pocit nutnosti splatit účet Fischerovým laboratořím. Ať je to jak chce, když se Daniel znenadání objevil o několik hodin později, chvilku před sedmou večer, byl Fritz instruován, aby ho přivedl do kanceláře. Podle výrazu jeho očí a držení brady jsem na první pohled věděl, že něco má. Kráčel těžce k Wolfovu psacímu stolu a oznámil: „Má sestra byla zavražděna.“

Vydoloval z kapsy obálku, vyňal list papíru, rozbalil jej – to všechno jaksi tápavě, protože se mu třásly ruce. Maličko zakolísal, opřel se rukou o hranu stolu, rozhlédl se po židli a sedl si.

„Myslím, že jsem rozčilením trochu zeslábl,“ řekl omluvně. „A taky jsem měl k snídani jenom jablko a od té doby jsem ještě nic nejedl.“

Pravděpodobně našel jediný způsob pod sluncem, jak zadržet Wolfa, aby mu neřekl, že má jít na policii, a mně, abych ho odpálil. Jediný člověk, který si může v tomhle domě být jistý, že ho nevyhodí, je člověk s prázdným žaludkem. Wolfe na něj zíral upřeně, ne soucitně, ale rozhořčeně a mačkal tlačítko. Když se objevil Fritz, zeptal se:

„Jak jste daleko s polévkou?“

„Hotová, pane, až na houby.“

„Přineste polévku, sušenky, sýr a horký čaj.“

Daniel se snažil protestovat, ale Wolfe ho ani neposlouchal. Těžce vydechl, pohodlně se opřel a zavřel oči, neboť pohled na člověka, který za dvacet čtyři hodiny nesnědl nic než jedno jablko, byl pro něho zřejmě příliš trapný. Než se dostavil Fritz s podnosem, prostřel jsem už připravený stůl a

Daniel zhltnul pár sušenek, pak do sebe hodil lžíci polévky a polkl.

Zmocnil jsem se zprávy Fisherovy laboratoře, kterou vytáhl z obálky, a zkoumal ji. Po několika dalších lžících se Daniel ozval:

„Věděl jsem to. Byl jsem si naprosto jistý. Tady nemohlo …“

„ Jezte!“ poroučel Wolfe přísně.

„Jím. Už jsem v pořádku. S tím argyrolem jste měl pravdu. To byl výborný odhad. Argyrol a nic jiného.“ Vidlička přepravila do Danielových úst ohromný kus sýra, ale on pokračoval. „Ani stopa po jódu. A milióny bacilů tetanu, stovky miliónů. Weinbach říkal, že něco takového ještě neviděl. Všechny bacily soustředěné na jednom kusu trávníku, na trávě a povrchu země. Na obou dalších kusech není ani stopy po argyrolu nebo tetanu Weinbach povídal…“

Domovní zvonek se rozřinčel, ale zůstal jsem sedět a nechal to na Fritzovi, protože nebyl důvod čekat nějaký nevítaný vpád. Jak se však ukázalo, byl to přesně ten typ vpádu, který Wolfe snášel hůř, než cokoli jiného. Agenta pojišťovny nebo ženskou, která chce dát stopovat svého manžela, ty všechny odbudu jako komára, ale tohle tak jednoduché nebylo. Z haly doléhal Fritzův hlas, jeho rozhořčené protesty, potom se rozlétly dveře a dovnitř vrazil inspektor Cramer. Když říkám vrazil, tak to také tak myslím. Jeho první pohled padl na mě, takže trochu povadl. Potom poznal Daniela, triumfálně zachrochtal, zeširoka se rozkročil a zaskřípal:

„Pojďte se mnou, vy!“ A ke mně: „Vy taky, přítelíčku! Rychle!“

Zazubil jsem se na něho. „Kdybyste si našel čas k prohlédnutí zajímavého dokumentu, který se jmenuje ústava Spojených …“

„Ticho, Archie,“ vyštěkl Wolfe. „Pane Cramere, co vám probůh je?“

„Nic,“ řekl Cramer sarkasticky. „Mně? Vůbec nic.“ Ještě nikdy jsem ho neviděl podrážděnějšího a kyselejšího. „Poslyšte!“ řekl. Přikročil ke stolu a klepl na něj těžkým prstem, což znělo, jako by do stolu praštil kladivem. „Co jste mi to povídal minulou noc, právě u tohoto stolu? Co jste to říkal?“

Wolfe se s nechutí ušklíbl. „Váš tón a chování, pane Cramere …“

„Říkal jste, připomínám vám to pro případ, že jste zapomněl, že vás nezajímá smrt Bess Huddlestonové. Nic jste neviděl! Nic vás nezajímalo!“ Cramer dál poklepával prstem o stůl. „Nuže, dnes odpoledne dostal kdosi z mé kanceláře nápad – čas od času taky nějaký dostanem! Poslal jsem tam nahoru jednoho muže a mladý Huddleston mu ukázal místo, kde ta opice vylila trochu jódu, a když ten člověk chtěl vzít kousek trávníku na analýzu, zjistil, že je trávník pryč! To místo bylo pečlivě zaplněno jiným trávníkem, tráva však nesouhlasila. Vyptával se a zjistil, že ten trávník sebral Daniel Huddleston. A Goodwin tam byl taky a odešel s ním!“

„Nikoli s ním,“ opravil jsem ho důrazně. „Za ním.“

Cramer mě ignoroval. „Šli jsme za Huddlestonem a nemohli ho najít. Tak jsem chtěl vidět vás. Vás a Goodwina. A co najdu? U boha! Najdu Huddlestona! Jak tu sedí a jí! To je tedy ten největší podraz, jaký jste kdy udělal! Odstranění důkazu, zničení…“

„Nesmysl,“ ozval se chladně a stroze Wolfe. „Přestaňte hulákat. Jestli chcete vědět důvod návštěvy pana Huddlestona –“

„Ne od vás! Dozvím se jej od něho! A od Goodwina! A odděleně! Beru je s sebou do města.“

„Ne,“ řekl Wolfe. „Z mé kanceláře ne.“

Situace začala být docela zajímavá. Před dvaceti minutami Wolfovi zabraňoval vyhnat Daniela na policii jen prázdný žaludek Daniela a vůbec by neztratil chuť k jídlu, kdybych přitom dělal Danielovi společníka, ale tohle už byla jiná! Aby mu policajt vytáhl z domu člověka, ať už kohokoli, se soudním příkazem či zatykačem nebo bez něho proti jeho vůli, to byla nesnesitelná urážka Wolfovy pýchy, marnivosti a jeho chápání. Jak se dalo čekat, reagoval výbuchem, který se blížil zuřivosti. Napřímil se v křesle.

„Pane Cramere,“ řekl, „posaďte se.“

„Ani nápad.“ Cramer to tak skutečně myslel. „Nedám vám příležitost, abyste mě zatáhl do jedné z vašich zpropadených –“

„Archie, ukaž panu Cramerovi tu zprávu z Fisherovy laboratoře.“

Vrazil jsem mu ji pod nos. Nejdřív ji chtěl odstrčit, ale žádný policajt, dokonce ani inspektor, se neodváží odmítnout přečíst papír. Tak po něm chňapl a škaredil se na něj. Daniel se chystal něco říct, ale Wolfe ho zarazil, a Daniel se vrátil k sýru i poslední sušence, osladil si čaj a začal

usrkávat.

„No a co?“ zavrčel Cramer. „Jak mám vědět –“

„Někdy mám pochybnosti, jestli vůbec něco víte,“ řekl Wolfe krátce. „Neměl jsem a nemám zájem na smrti Bess Huddlestonové, přestože vy, pan Huddleston i Archie mě s tím pořád otravujete. Nemám klienta. Můj klient zemřel. A vás uráží i to, že zde najdete pana Huddlestona při jídle. Proč by k čertu neměl jíst, když má hlad? Když se tu objevil v jednu hodinu s trávníkem, řekl jsem mu, aby jej zanesl na policii. Řekl, že je policii nepříjemný. Nevím, proč se sem vrátil s laboratorní zprávou; vím jen, že měl hlad. Jestli jste nabručený proto, že nemáte důkaz, že ten pruh trávníku zkoušený v laboratoři je opravdu ten, na který šimpanz vylil trochu domnělého jódu, pak vám nemůžu pomoci. Proč jste si ten trávník nevzal sám hned, jak vás pan Huddleston navštívil poprvé před pěti dny? Bylo to přece nasnadě.“

.Nevěděl jsem, že ten šimpanz vylil…“

„Měl jste to vědět. Při správných otázkách byste to zjistil. Buď jste měl vyšetřovat řádně, nebo vůbec ne. Nuže, pane, zde je ta zpráva. Nechte si ji. Dostanete účet z Fisherových laboratoří. Poznamenej si to, Archie. V lahvičkách nebyl jód, byl tam argyrol plný bacilů tetanu. Neobyčejně odporná záležitost. Je to nejnepříjemnější, nejsnazší a nejprostší způsob vraždy, o jakém jsem kdy slyšel. Věřím, pane, že vraha dopadnete. Měl byste, poněvadž máte co dělat pouze s pěti lidmi – pěti, kteří tam byli, když nepočítám Archieho …“

„Počkejte,“ zaprotestoval Daniel. „Nemáte pravdu. Lahvička se tam mohla dostat kdykoli –“

Wolfe potřásl hlavou. „Ne. Jenom to odpoledne. Mohli bychom se přít, zda je věrohodné, že ta lahvička byla v příborníku delší dobu, aby ji použil jen tak kdokoli, to však není třeba. Ve čtyři hodiny odpoledne obsahovala lahvička v příborníku dobrý jód.“

Cramer zavrčel. Daniel žádal vysvětlení. „Jak to můžete tvrdit?“

„V tu dobu totiž byla použita. Pro Archieho. Zakopl o aligátora a poškrábal si ruku.“

„Bože,“ řekl Cramer a posadil se. Daniel se na mě podíval a já přikývl na souhlas.

Daniel se obrátil na Wolfa, bradu spuštěnou, v obličeji celý šedivý. „Potom to nemohl být…“ koktal.

„Kdo?“ zeptal se Cramer.

„Nemohl to být nikdo…“ Daniel zavrtěl slabě hlavou, jako by. se pokoušel něco odehnat. Náhle divoce vykřikl: „Tomu nemohu věřit! Někdo z nich? Ta dvě děvčata, nebo Larry či Brady?“

„Nebo vy, pane,“ řekl Wolfe suše. „Byl jste při tom. A vaše snaha, aby policie na případu začala pracovat, může taky znamenat, že jste rafinovanější, než vypadáte. Ušetřte si rozhořčení. Uklidněte se. Jinak váš zažívací proces udělá z polévky a sýra ošklivý guláš. Takže, pane Cramere, řeknu vám toto: Byla to pohotová improvizace na místě. Ne že by nebyla předem uvážena, všechno bylo pečlivě připraveno, lahvička s jódem byla vyprázdněna a vypláchnuta, naplněna argyrolem s armádou zárodků tetanu.“

Wolfe stiskl pevně rty. „Je to velice odporné. Něco takového mohla vymyslet jenom nanejvýš zvrácená osoba, nemluvě o samotném provedení. Předpokládám, že měla být vytvořena situace, vyžadující použití jódu; ve skutečnosti existuje důvod věřit, že taková situace vytvořena byla nebo se připravovala. Nehoda na terase však poskytla dobrou příležitost, než aby byla pominuta. Z technického hlediska to bylo vymyšleno a zvládnuto brilantně. Bylo třeba udělat pouze dvě věci: Hodit kus skla do střevíce slečny Huddlestonové,což bylo docela jednoduché vzhledem k tlačenici při sbírání střepů, a nahradit lahvičku v příborníku falešným jódem. Absolutně bez rizika. Kdyby slečna Huddlestonová sklo vytřásla ze střevíce před tím, kdyby se z jakéhokoli důvodu neřízla, mohly se lahvičky opět přehodit a nic nebylo ztraceno.Je zde samozřejmě nejasný bod: Jestli měla lahvička v příborníku jinou nálepku –“

,, Všechny byly stejné,“ zaduněl Cramer.

,,Všechny?“

,,Ano. V domě bylo sedm lahviček jódu, když počítám i kuchyň, všechny stejné – velikostí, tvarem i nálepkou.“

,,Nakupovali ve velkém,“ vysvětloval jsem, ,,kvůli Pánovi a medvědům.“

,,Tohle,“ řekl Wolfe, „je přesně to, co jsem čekal,že budete vědět, pane Cramere. Sedm. Nikoli osm. Sedm. A samozřejmě jste je dal všechny analysovat a ve všech byl normální jód.“

,, To byl. A nemusíte být k čertu sarkastický!Aspoň se vyjasnil ten váš sporný bod, či ne? A

mohl bych uvést ještě další. Vrah musel opustit terasu a vejít do domu, aby přehodil lahvičku v okamžiku, kdy se rozbily sklenice a předtím než se slečna Huddlestonová řízla.“

Wolfe potřásl zamítavě hlavou. „To nám nic neříká. Za tu chvíli vešli do domu všichni. Slečna Nicholsová šla pro košťata. Synovec přinesl nový podnos s pitím. Slečna Timmsová obstarala vysavač.Doktor Brady odnášel střepy.“

Cramer se rozhořčením celý naježil. „A to o tom nevíte! Ježíši! Vás to nezajímá!“

„Já ne,“ vložil se do hovoru Daniel. „Já terasu v té době neopustil.“

„Podle toho, co vím,“ souhlasil Wolfe, „máte pravdu. Ale na vašem místě bych se tím nechlubil. Vy jste šel pro jód. A doktor Brady použil právě tu lahvičku, kterou jste přinesl. Už vám zase spadla brada. Pane Huddlestone, kolísáte s udivující rychlostí mezi rozhořčením a hněvem. Upřímně řečeno pochybuji, že by vás bylo možno podezřívat z vraždy vaší sestry. Jestli jste to udělal, překonává vaše mimická obratnost mou veškerou zkušenost. Zůstanete-li na večeři, dojdu k nějakému závěru dříve, než bude jídlo hotovo. Budou marinované koroptve. *En escabeche*!“ Oči se mu rozzářily. „Koroptve na nás čekají.“ Odsunul židli a zdvihl se. „Pane Cramere, zdá se tedy pravděpodobné, že se počet omezuje na čtyři, což vám zjednodušuje úkol. Zajisté mě omluvíte …“

„Jo,“ řekl Cramer, „rád.“ Byl už také na nohou. „Budete se však z koroptví těšit sám. Huddleston a Goodwin půjdou se mnou.“ Obemknul nás pohledem.“Pojďme.“

Wolfe se zatvářil pohoršené. „Už jsem vám pomohl dost. Chcete-li je za každou cenu dnes večer vidět, mohou přijít k vám do kanceláře – řekněme v deset hodin?“

„Ne. Půjdou teď hned.“

Wolfovi vystoupla brada. Otevřel ústa a zase je zavřel. Byl to nadmíru zajímavý pohled, obzvláště pro mne, neboť jsem věděl, jak je těžké, takřka nemožné ho ohromit, ale lhal bych, kdybych tvrdil, že mě to těšilo; neseděla mi osoba, které se to povedlo. Tak jsem pronesl nahlas:

„Zůstávám na koroptve. Jestli se ukážu nebo neukážu v deset, to záleží…“

„Jděte k čertu,“ zarachotil Cramer. „Vyřídím to s vámi později. Půjdeme, pane Huddlestone.“

Wolfe postoupil o krok a hlas se mu vzteky skoro třásl. „Pan Huddleston je můj host, kterého jsem pozval!“

„Pozvání jsem zrušil. Pojďte, pane Huddlesto –

Wolfe se obrátil na Daniela. Přes nesnesitelnou provokaci se silou vůle ovládal. „Pane Huddlestone pozval jsem vás ke stolu. Nejste pod žádným nátlakem, ať už právním či morálním, který by vás nutil jít s tímhle člověkem. Nafukuje se a vyhrožuje. Pan Goodwin vás později zaveze...“

Ale Daniel řekl pevně: „Myslím, že půjdu, pane Wolfe. Po tolika dnech marných pokusů, aby se policie rozkývala …“

Koroptev byla tiptop a snědl jsem bezmála to co Wolfe. Jinak to byla jedna z nejnudnějších večeří, jakou jsem pod Wolfovou střechou zažil. Až ke kávě nepromluvil ani slovo.

KAPITOLA 6

Popsal jsem tuhle scénu podrobně, protože kdyby k ní nedošlo, pochybuji, že by vrah Bess Huddlestonové byl vůbec dopaden. Někdo z Cramerovy party by to možná vyšťoural, ale v životě by nesehnali dost důkazů k odsouzení vraha. A Wolfe bez klienta a bez závazku už celou věc hodil za hlavu; vlastně hodil by, nebýt toho, že mu Cramer unesl hosta přímo před nosem. Rozzuřil ho tak, že si musel ten večer vzít dvakrát svoje sedativum. Dvakrát. První dávku hned po večeři, kdy mě poslal k sobě do pokoje pro láhev. Druhou pak dlouho po půlnoci, když jsem se dostal domů z návštěvy u inspektora Cramera. Tiše jsem se proplížil po schodech do svého pokoje, ale právě jsem se začal svlékat, když na stole zabzučel domácí telefon. Zdvihl jsem jej, vyslechl příkazy, sestoupil a vešel do Wolfova pokoje. Měl rozsvíceno a v posteli nebyl, když jsem však pokračoval dál, našel jsem ho v koupelně, jak si bere další dávku svého léku s úšklebkem, který by vyhnal z ringu i Joe Louise. Stejně tvořil podívanou pro bohy, jak tam seděl ověšený deseti yardy žlutého hedvábí, které miloval.

„Nuže?“ zeptal se naléhavě.

„Nic. Běžná rutina. Otázky a podepsaná výpověď.“

„To mi zaplatí!“ Zatvářil se jako navztekaný gotický chrlič vody a vrátil sedativum do skříňky.

„Tenhle lék jsem naposledy potřeboval na jaře při tom příšerném experimentu s úhoři. To mi zaplatí! Časně ráno půjdeš do Riverdalu. Vem si na paškál stájníka a zjisti…“

„Pochybuji, že tam bude. Koně jsou pryč. Věřitelé dostali všeho všudy dvě procenta.“

„Najdi ho. Ať je kdekoli. Chci vědět, jestli někdo v poslední době neodnášel nějaký materiál z okolí stájí. Cokoli. Ideální by byl malý papírový sáček naplněný hnojem. Vyptej se ho. Kdyby se cukal, tak ho přiveď. A taky – je tam sluha?“

Přikývl jsem. „Je. Asi doufá, že dostane zaplaceno, proto ještě zůstává.“

„Zeptej se ho na tu rozbitou láhev v koupelně Bess Huddlestonové. Zjisti všechno, co ví. Do všech podrobností –“

„Mám se ptát i ostatních? Maryelly, Janety, Larryho –“

„Ne. Nikomu jinému než sluhům se o tom nezmiňuj. Až se budeš vracet, zavolej. A nech na psacím stole telefonní čísla – do Riverdalu, na pana Huddlestona, doktora Bradyho – to je asi všechno. To mi zaplatí! Dobrou noc.“

Takže jsme měli případ. Bez klienta, bez zálohy a bez naděje na honorář, pořád to však bylo lepší než vysedávat na zadku a poslouchat rádio.

Spal jsem šest hodin a ráno příštího dne jsem už byl před šestou v Riverdalu. Ani jsem se telefonicky neohlašoval, stejně jsem si musel jít pro vůz, který jsem minulý den nechal na silnici. Hoskins mi řekl hned u dveří, že stájník je už pryč a že jeho adresu má nejspíš Maryella. Dal bych raději přednost Janetě nebo i Larrymu, ale Hoskins naznačil, že si rádi pospí, a Maryella právě snídala, tak jsem tu adresu dostal od ní. Naštěstí se jednalo pouze o Brooklyn. Ať už máte proti Brooklynu cokoli – mám taky své námitky – má jednu velkou výhodu. Je blízko.

Jakmile jsem našel stájníka, měl jsem nejjednodušší úkol, jaký si pamatuji. Stájník se jmenoval Tim Lavery a šrám na tváři z něho na první pohled dělal mrzouta, ale jenom pokud se nezašklebil. Začal jsem s ním opatrně a předstíral jsem zájem něco jiného, ale brzy jsem viděl, že před ním musím dělat žádné tajnosti, a řekl mu to přímo.

„Jasně,“ prohlásil, „asi před měsícem, možná o něco dřív, plnil doktor Brady krabici od cukroví hnojem. Pomáhal jsem mu. Říkal, že to potřebuje pro nějaké zkoušky. Jedna pacientka mu zemřela na tetanus – zapomněl jsem její jméno –“ Tvářil jsem se, jako by na tom nic zvláštního nebylo. „Odkud bral hnůj? Přímo ve stájích?“

„Ne, z hromady. Zaryl jsem přímo doprostřed hromady.“

„Kdo s ním ten den byl? Některá z dívek?“ Tim zavrtěl hlavou. „Byl při tom sám. Vrátili se z projížďky – nevím už s kým byl – a šli do mu. Potom přišel s krabicí a řekl, co chce.“

„Pamatujete si den? Datum?“

V nejlepším případě mohl jen určit poslední týden v červenci. Zjistil jsem ještě všechny další podrobností, ujistil se, že v případě potřeby bude i kdykoli k dispozici, a na odchodu jsem se pak zastavil u první telefonní budky a zavolal Wolfovi. Ozva1 se ze skleníku, takže byl duchem nepřítomen a nejevil žádné nadšení, které by stejně neprojevil a jenom mne informoval, že můj objev nemění nic na zbytku úkolu.

Dorazil jsem do Riverdalu chvilku po desáté a štěstí se mě pořád drželo. Místo abych zastavil u bočních vrat, pokračoval jsem po cestě, až mě další otevřená vrata zavedla na pěšinu, vedoucí k zadním dveřím. Hoskins v kuchyni konverzoval s jakousi smutně vypadající ženou v šatech pokojské. Chovali se rezervovaně, ne však nepřátelsky;Hoskins mě dokonce pozval na kávu, což jsem přijal. Abych se vyhnul nevítanému setkání, nechal jsem si nejdřív vyjmenovat osoby v domě. Bylo mi řečeno, že Larry i Maryella odešli, Daniel se ještě neukázal. Že v sídle nejsou přítomni žádní policajti a že Janeta právě v posteli snídá. Nic mi tedy nepřekáželo, ale tušil jsem, že každou chvíli se může na scéně objevit delegace z Cramerovy kanceláře, takže jsem neztrácel čas a pustil se do práce.

Oba si to dobře pamatovali. To úterý odpoledne Hoskinse krátce po přesnídávce zavolali do pokoje Bess Huddlestonové a požádali ho, aby se podíval do koupelny. Na podlaze, ve vaně, všude kolem bylo rozbité sklo, zbytky z velké láhve na koupelovou sůl, která normálně stála na vysoké polici nad vanou. Slečna Huddlestonová to neudělala. Stejně tak Hoskins. Přivolaná pokojská prohlásila, že to taky neudělala, a s Hoskinsem potom tu spoušť uklidili. Zeptal jsem se pokojské, jestli v tom mohl mít prsty orangutan. „Možné to je,“ řekla, „u té bestie je možné všechno, ale orangutan nahoru nesměl a ten den ho uvnitř nikdo nezahlédl.“

Ptal jsem se na všelicos, dokonce i na to, jak vypadaly střepy z láhve, na což odpověděli, že byly silné, těžké a smetanově žluté. Potom jsem požádal Hoskinse, aby mi dovolil podívat se na koupelnu. Pokojská zamumlala něco o podnose se snídaní u slečny Nicholsové a vyšla společně s námi. Pokoj Bess Hudlestonové připomínal spíše muzeum než ložnici; stěny byly pokryty zarámovanými fotografiemi a dopisy s autogramy a všechen prostor byl přeplněn nejrůznějšími věcmi, od panáka v eskymáckém kroji po řadu čínských luceren, mne však zajímala především koupelna. Zářila pestrostí barev, něco na způsob „Maskování za druhé světové války“ nebo „Ďáblova duha“! Dostával jsem z toho závrať, ale přesto jsem stačil zaregistrovat i takový detail, jako bylo umístění police, na které stála ta láhev koupelové soli. Už tam byla nová, téměř plná láhev a zrovna jsem po ni sahal, když jsem sebou náhle škubl, nastavil jsem ucho a popošel ke dveřím. Hoskins stál zády ke mně uprostřed místnosti a celý jeho postoj prozrazoval naprostý nezájem.

„Kdo to vykřikl?“ zeptal jsem se.

„ Dole,“ řekl, aniž by otočil hlavu,.,je jen slečna Nicholsová…“

Nebyl to výkřik drásající uši, ve skutečnosti jsem ten výkřik stěží zaslechl a už se neopakoval, ale výkřik je výkřik. Prošel jsem otevřenými dveřmi kolem Hoskinse do haly.

„Poslední dveře napravo,“ řekl za mnou Hoskins.

Byl jsem už předtím v Janetině pokoji, takže jsem to věděl. Dveře byly zavřené. Otevřel jsem a vstoupil. Nikoho jsem neviděl, ale další dveře, tentokrát otevřené, mi ukázaly roh koupelny. Když jsem se tím směrem pohnul, ozval se zevnitř hlas pokojské: Kdo je to?“

„Archie Goodwin. Co …“

Ve dveřích do koupelny se objevila rozčilená pokojská. „Dovnitř nemůžete! Slečna Nicholsová není oblečená!“

„Oukej.“ Z šetrnosti jsem se zastavil. „Slyšel jsem však výkřik. Potřebujete něco, Janeto?“

„Ach, ne!“ neoděná a neviditelná Janeta se ozvala hlasem tak slabým, že jsem ji sotva slyšel, „Jsem v pořádku!“ Hlas se jí navíc třásl. „Co se stalo?“

„Nic vážného,“ řekla pokojská. „Říznutí na ruce. Škrábla se kouskem skla.“

„Cože?“ vytřeštil jsem oči. Nečekal jsem na odpověď, prošel kolem pokojské do koupelny. Janeta, doopravdy neoblečená, seděla celá mokrá na stoličce. Odbyl jsem a ignoroval protesty pokojské, rudé jako řípa, jejíž cudnost dostala ohromný šok, stáhl jsem z věšáku ručník a podal jej Janetě.

„Hoďte to na sebe,“ řekl jsem. „Morálka bude uchráněna. Ke všem ďasům, jak se to mohlo stát?“

Zvedl jsem její levou paži. Téměř na palec dlouhý řez mezi zápěstím a loktem umazaný od krve a jódu vypadal horší, než pravděpodobně byl. Určitě to nebylo na omdlení, ale Janetina tvář na to vypadala. Vzal jsem jí z ruky lahvičku jódu a zazátkoval.

„Nikdy nekřičím,“ řekla Janeta a držela ručník až u brady. „Opravdu nikdy. Ale bylo to tak… říznout se sklem… tak brzo po slečně Huddlestonové…“ Polkla naprázdno. „Nevykřikla jsem, když jsem se řízla. Tak hloupá nejsem, opravdu. Teprve když jsem uviděla střep v kartáčku. Vypadal jako …“

„Tady je,“ ozvala se pokojská.

Vzal jsem jej. Byl to kus zubatého skla, smetanově žlutý, ne větší než nehet na palci.

„Jako by byl z té rozbité láhve, na kterou jste se ptal,“ řekla pokojská.

„Nechám si jej jako suvenýr,“ prohlásil jsem, schoval sklo do kapsy, kde už byla lahvička jódu, a sebral z podlahy kartáček. Byl mokrý.

„Vy jste tedy vlezla do vany, namydlila se, vzala kartáček a řízla se, uviděla mezi štětinami sklo a vykřikla. Souhlasí?“

Janeta přikývla. „Vím, bylo to hloupé …“

„Byla jsem v pokoji,“ navázala pokojská, „vběhla jsem a …“

„Oukej,“ přerušil jsem ji. „Sežeňte gázu a obvazy.“

„Jsou tady ve skříňce,“ řekla Janeta.

Pomocí spousty gázy, poněvadž rána stále krvácela, jsem nakonec odvedl čistou práci. Janeta by potřebovala spíš krev do tváře, celé bílé a vylekané, ačkoli se pokoušela i o úsměv, když mi děkovala.

Poklepal jsem jí na hezké baculaté rameno. „Nestojí to za řeč, děvče. Počkám dole u schodiště, než se oblečete. V tom ručníku se mi líbíte, ale považují za rozumné jít za doktorem pro dávku antitoxinu. Odvezu vás až …“

„Antitoxin?“ vydechla.

„Jistě.“ Znovu jsem jí poklepal na rameno. Čistě preventivně. Nemějte obavy. Počkám dole.“

Hoskinsovi, bloumajícímu v hale, se nadmíru ulevilo, když jsem mu řekl, že nemusí dělat nic víc, než sehnat papír na zabalení kartáčku na mytí. Počkal jsem, až jsem osaměl v obývacím pokoji, vytáhl z kapsy lahvičku s jódem, otevřel ji a přičichl. Mohlo v ní být cokoli, jenom ne jód. Dobře a pevně jsem lahvičku opět zazátkoval, přešel halou do umývárny a opláchl si ruce, potom jsem zjistil, kde je telefon, a vytočil Wolfovo číslo.

Ozval se sám, ze skleníků, jelikož ještě nebylo jedenáct. Zasvětil jsem ho do všeho. Když jsem končil, reagoval okamžitě a naléhavě:

„Hned ji vem pryč!“

„To mám v úmyslu …“

„Zpropadeně, okamžitě! Proč mi telefonuješ? Jestli přijde pan Cramer …“

„Jen klid,“ řekl jsem pevně. „Byla nahá. Žádného bílého koně nemám a ona zase nemá moc vlasů, aspoň ne tolik, aby ji zakryly. Zmizíme hned, jakmile se obleče. Chtěl jsem ti navrhnout, abys zavolal doktoru Vollmerovi a řekl mu, aby si připravil dávku antitoxinu. Budeme tam asi za půl hodiny. Mohl bych mu zavolat odsud …“

„Ne. Zavolám mu. Odejděte tak rychle, jak to jen bude možné.“

„Oukej.“

Šel jsem nahoru ke dveřím Janetina pokoje a zavolal na ni, že budu čekat u postranních vrat, potom jsem vyšel z domu, otočil auto a vrátil se s ním na dálnici. Právě jsem se rozhodoval, jaký bych měl zvolit postup, kdyby se objevil policejní vůz, když se blížila po pěšině ke mně. Nohama trochu pletla a do čilosti měla daleko, ale knoflíky měla zapnuté všechny. Pomohl jsem jí nastoupit a vypálil tak, že škvára jenom lítala.

Nezdálo se, že by měla chuť povídat. Vysvětlil jsem jí, že doktor Vollmer je náš starý přítel, který má dům i ordinaci ve stejném bloku s námi, a že ji proto vezu tam. Zkusil jsem jí položit pár zásadních otázek asi jako: Zda má představu, jak se mohl mezi štětiny kartáčku dostat kus skla, ale zřejmě neměla vůbec žádnou. Potřebovala, aby ji držel za ruku nějaký silný muž, já však řídil. Byla tak vylekaná, že měla v hlavě úplnou prázdnotu.

Doktoru Vollmerovi jsem nemusel nic vysvětlovat, protože s ním už mluvil Wolfe, a nezdrželi jsme se tak déle než dvacet minut. Pečlivě vyčistil ránu, dal na ni trochu vlastního jódu, vpíchl jí do paže antitoxin a potom mě vzal do vedlejší místnosti a požádal mě o tu lahvičku s jódem. Odzátkoval ji, přičichl, zamračil se, odlil trochu do skleněného flakónu, zazátkoval ji ještě pevněji než předtím já a vrátil mi ji.

„Bude v pořádku,“ řekl. „To je ale ďábelský trik! Řekněte panu Wolfovi, že mu zavolám co nejdříve.“

Eskortoval jsem Janetu zpátky k vozu. K Wolfovým dveřím to odtud bylo pár stovek stop. Posledních třicet jsem už ani nemohl jet, stála tam dvě zaparkovaná auta. Janeta se ani neptala, proč ji beru k Wolfovi. Zřejmě nechávala všechno na mně. Když jsem odemykal dveře, konejšivě jsem se na ni zašklebil a pokynul jí, aby vstoupila.

Neznal jsem majitele aut před domem, a tak místo abych ji vzal přímo do kanceláře, zavedl jsem ji do předního pokoje, jenže jeden z návštěvníků se tam zrovna rozvaloval v křesle, a když ho Janeta spatřila, unikl jí výkřik. Byl to Larry Huddleston. Pozdravil jsem ho, nabídl Janetě místo, a protože jsem nechtěl použít spojovacích dveří ke kanceláři, šel jsem okolo halou. Wolfe v kanceláři nebyl, zato tam byli další dva návštěvníci, doktor Brady a Daniel Huddleston, a soudě z jejich chování, nebyli si příliš nakloněni.

Ohó,pomyslel jsem si, budeme mít společnost! Šel jsem do kuchyně a tam našel Wolfa.Stál u dlouhého stolu a pozoroval Fritze, jak vtírá směs koření do plátků telecích jater, a za ním,blíže než kdy toleroval kterékoli ženě nebo dívce jakéhokoli věku, stála a dívala se Maryella, s rukou provlečenou mezi jeho paží a objemnou postavou.Wolfe mi věnoval rychlý pohled. „Už jsi zpátky,Archie? Zkoušíme napodobit chuť želvy. Nápad slečny Timmsové.“ Nahnul se nad játry, narovnal se a zhluboka vydechl. Otočil se ke mně:

„Co slečna Nicholsová?“

„Je v předním pokoji. Doktor Vollmer si odebral vzorek jódu a zavolá co nejdříve.“

„Dobrá. Fritzi, dejte to na nejstudenější místo a dveře přenechte na starost Archiemu. Archie, máme moc práce a nejsme nikomu k dispozici. Nikomu. Pojďme, slečno Timmsová.“ Mezi dveřmi se na něho nepřilepila jenom proto,že nebylo dost místa.

KAPITOLA 7

Dr. Brady ostře pronesl: „Čekám tady už přes hodinu. Jak dlouho to bude trvat? V jednu musím být ve své kanceláři.“

Stál jsem u svého psacího stolu, on seděl hned vedle na jedné z těch židlí s rovným opěradlem, Vedle něho Maryella v křesle s postranními opěradly, ve kterém si rád čtu, po její druhé straně Larry. Potom Daniel Huddleston; oblouk uzavírala Janeta v červeném křesle, s pokleslými rameny a vyhlížející, jako by nic nevnímala. Pokud o to, žádný z nich nevypadal zvlášť potěšeně,ani Maryella; vždycky se podívala na někoho nich, potom zpátky na Wolfa, kousla se zubama do rtů a odkašlala.

Wolfovy napůl zavřené oči byly namířeny na Bradyho.

„Obávám se, že se do své kanceláře dostanete o něco později, doktore. Lituji…“

„Co to však má být za představení? Do telefonu jste říkal…“

„Prosím,“ Wolfe ho ostře přerušil. „To jsem vám řekl, abych vás sem dostal.“ Rychle přehlédl celou společnost. „Situace je teď docela jiná, než jak jsem vám ji popisoval telefonicky, komukoli z vás. Říkal jsem, že se ví s konečnou platností, že slečna Huddlestonová byla zavražděna. Teď jsme o kousek dál. Já vím, kdo ji zavraždil.“

Dívali se na něho vyjeveně. Maryelliny zuby se pevněji zakously do rtů. Janeta sevřela opěradlo u svého křesla a zatajila dech. Daniel se naklonil kupředu, s bradou vystrčenou jako fotbalový záložník čekající na znamení. Brady ze sebe vydal neurčitý zvuk. Jediný, kdo pronesl něco srozumitelného, byl Larry. Hrubě řekl:

„Starého čerta víte.“

Wolfe přikývl. „Vím. To je jedna věc. Druhá je ta, že se někdo pokusil zavraždit slečnu Nicholsovou. Prosím! Nemusíte se plašit! Ten pokus byl zmařen.“

„Kdy?“ Brady vymáhal odpověď. „Jaký pokus?“

„Zavraždit Janetu!“ Maryella nedůvěřivě vykřikla.

Wolfe se na ně zamračil. „Bez přerušování to půjde rychleji. Budu co možná nejstručnější, ujišťuji vás, že nemám chuť tuhle nepříjemnou záležitost protahovat. Už proto, že přítomnost tak nepřitažlivé osoby shledávám v této místnosti méně než potěšující. Budu nazývat tu osobu X. Jak všichni víte, začal X snahou uškodit slečně Huddlestonové posíláním anonymních dopisů…“

„Nic takového!“ rozhořčeně vyhrkl Larry. „Nevíme, zda ty dopisy poslal někdo z nás. Vy to nevíte zrovna tak!“

„Uděláme to takhle, pane Huddlestone.“ Wolfe zamířil prstem. „Já přednesu zprávu. Vy si necháte pochybnosti. Nakonec bude vynesen rozsudek a vy s ním budete nebo nebudete souhlasit. X poslal dopisy. Potom – pro nedokonalost našeho jazyka jsem nucen alespoň dočasně vyloučit ženy - potom začal být nespokojený s výsledky nebo se něco stalo, nesejde na tom, co. V každém případě se X rozhodl k něčemu konkrétnějšímu a neodvratnějšímu. K vraždě. Techniku činu mu nesporně vnukla nedávná smrt slečny Horrockové na tetanus. Malé množství látky, získané ve stáji a ponořené do vody, poskytlo potřebnou emulzi. Tu přefiltroval a smíchal s argyrolem, směs nalil lahvičky od jódu a tu dal místo lahvičky jódu ve skříncе s léky v koupelně Bess Huddlestonové.Ale...“

„V její koupelně?“ Maryella opět nevěřila.

„Ano“, slečno Timmsová. Ale X nebyl typ, který by do nekonečna čekal, až se slečna Huddlestonová nahodou poraní. Urychlil náhodu, rozbil její lahev s koupelovou solí a vložil střepiny skla do kartáčku mezi štětiny. Toho kartáčku používala na Huddlestonová při koupání. Nesmírně jednoduché. Všichni by se domnívali, že ta střepina se tam dostala při rozbití láhve. Kdyby ji uviděla a odstranila, žádná škoda, může se zkoušet znovu.Kdyby ji nenašla, řízla by se, lahvička s jódem byla po ruce „..“

„Nesmysl!“ Larry vybuchl. „Nemůžete pře –

„Ne?“ vyštěkl Wolfe. „Archie, budeš tak laskav?“

Vyndal jsem ten kousek z kapsy, podal a on jim jej ukázal mezi palcem a ukazováčkem. „Tady je ten kus skla.“

Natáhli krky. Brady ze svého křesla zrovna vystřelil a dožadoval se vysvětlení: „Proboha, jak jste…“

„Posaďte se, doktore Brady. Jak jsem jej získal?K tomu se dostaneme. Tak tohle byly přípravy.

Ale náhoda zasáhla, aby vytvořila příznivější příležitost. Tentýž den odpoledne se na terase převrhl podnos se sklenicemi a střepiny se rozprskly na všechny strany. X vymyslel na místě brilantní improvizaci. Když pomáhal sbírat střepy, strčil jeden do střevíce Bess Huddlestonové, a když pak šel s nějakým úkolem do domu, ostatně všichni kvůli té příhodě vešli do domu, vyběhl tedy po schodišti nahoru, odstranil střepinu z kartáčku na mytí, sebral podvrženou lahvičku s jódem, odnesl ji dolů, uložil do příborníku v obývacím pokoji a zároveň odstranil tu původní. Čilé osobě to mohlo trvat půl minuty, nanejvýš minutu.“

Wolfe si povzdychl. „Jak víte, taky to tak vyšlo. Slečna Huddlestonová si při obouvání rozřízla palec, její bratr přinesl jód, doktor Brady jej použil a ona dostala tetanus a zemřela.“ Oči mu zalétly k Bradymu. „Mimochodem, doktore, tady se nabízí otázka. Má cenu poznamenat, že jste si zapomněl povšimnout nepřítomnosti charakteristického pachu jódu? Jen se tak ptám.“

Brady se tvářil pochmurně. „Pokud jde o mne,“ řekl kysele, „zbývá dokázat, že ta lahvička neobsahovala jód, a proto …“

„Nesmysl. Říkal jsem vám už do telefonu, že kus trávníku, kde ten šimpanz trošku vylil, byl analyzován. Argyrol, žádný jód, a přecpaný mikroby tetanu. Má to policie. Říkám vám, vám všem, že i když se vám může zdát tohle vyšetřování nepříjemné, bylo by mnohem nepříjemnější, kdyby je vedla policie. Tahle alternativa …“

Odvolal mne zvonek u dveří, neboť Fritz dostal pokyn, aby tuhle záležitost přenechal mně. Hbitě jsem vyšel, abych něco nezmeškal. Za těchhle okolností jsem pochopitelně udělal bezpečnostní opatření a odhrnul záclonu, abych se nejdřív podíval skrz sklo. Dobře, že jsem to udělal. Ještě nikdy jsem neviděl vchod úředněji zalidněný. Inspektor Cramer, poručík Roweliff a seržant Stebbins! Zavřel jsem dveře na řetízek, takže se daly otevřít na nějakých pět palců, odemkl, otočil knoflíkem u dveří, přitáhl k sobě a do vzniklé štěrbiny řekl: Už tady nebydlí.“

,,Poslouchejte, vy zatracený hejsku,“ pronesl nezdvořile Cramer. „Otevřte ty dveře!“

‚Nemůžu. Zlomil se pant.“

,,Povídám, otevřete! Víme, že jsou zde!“

,,Ale těch věcí, co nevíte! Jestli něco máte, ukažte to.Ne? Žádný zatykač? A všichni soudci jsou zrovna na obědě …“

,,U boha, jestli si myslíte …“

,,Nemyslím. Pan Wolfe myslí. Já jsem jen brutální sila. Jako teď …“

Prásknul jsem dveřmi, přesvědčil se, že zámek zapadl, šel do kuchyně, stoupl si na židli a odpojil zvonek, zamkl zadní dveře a řekl Fritzovi, aby to tak nechal. Pak jsem se vrátil do kanceláře. Wolfe přestal mluvit a podíval se na mne. Přikývl jsem a v chůzi napříč místností ke svému křeslu jsem řekl:

„Tři rozhněvaní muži. Vrátí se pravděpodobně s povolením.“

,,Kdo je to?“

,,Cramer, Roweliff, Stebbins.“

,,Ha!“ Wolfe vypadal potěšené. „Odpoj zvonek.“

„Hotovo.“

,, Zamkni zadní dveře.“

,, Hotovo.“

,,Dobrá.“ Oslovil přítomné: „Policejní inspektor, poručík a seržant oblehli tuhle budovu. Jelikož vyšetřují vraždu, a protože všechny zainteresované osoby jsem shromáždil sem a oni to vědí, rozčilují je moje zamčené dveře až na hranici trpělivosti. Dovolím jim vstoupit, až skončím, ne dřív. Jestliže si kdokoli z vás přeje teď odejít, pustí ho pan Goodwin na ulici. Chce někdo?“

Nikdo se nehýbal, nepromluvil a sotva dýchali. Wolfe pokývl hlavou. „Za tvé nepřítomnosti, Archie, prohlásil doktor Brady, že není pravděpobné, že by venku na té terase a za větru, který tam

byl, si on nebo kdokoli jiný všiml, že jód nemá svůj charakteristický pach. Je to tak správně, doktore?“

„Ano,“ řekl stroze dr. Brady.

„Velmi dobře. Souhlasím s vámi.“ Wolfe přehlédl skupinu. „Takže improvizace X byla úspěšná. Později samozřejmě vrátil na místo v příborníku jód a odstranil falešnou lahvičku. Z jeho hlediska to bylo takřka dokonalé. Skutečně by to bylo perfektní, nezranitelné žádným vyšetřováním, kdyby šimpanz nevylil trochu té směsi na trávu. Nevím, proč se o to X nepostaral, měl spoustu času, celé dny a noci. Možná že šimpanze neviděl nebo si neuvědomil nebezpečí. Ale my víme, že to byl hlupák. Určitě se měl zbavit falešného jódu a střepiny skla z kartáčku slečny Huddlestonové, když už ho nebylo třeba, ale neudělal to. On …“

„Jak víte, že to neudělal?“ ozval se Larry.

„Protože si to ponechal. Musel, protože všechno znovu použil. Včera umístil nepravou lahvičku s jódem do skříňky v koupelně slečny Nicholsové a střepinu do jejího kartáčku na mytí.“

Pozoroval jsem je všechny najednou, alespoň jsem se pokoušel, ale ať už to byl on nebo ona, byli na mé schopnosti příliš dobří. Ten jeden, který nebyl překvapený a vylekaný, to sehrál tak dobře, že jsem na tom nebyl o nic lépe než předtím. Wolfe je měl také v merku, seděl se založenýma rukama, brada mu klidně spočívala na kravatě, jenom jeho zúžené oči sledovaly přítomné.

„A,“ zahřměl, „vyšlo to. Dnes ráno se slečna Nicholsová koupala ve vaně, řízla se do ruky, vzala ze skříňky lahvičku a použila …“

„Dobrý bože!“ Brady byl venku z křesla. „Musí se tedy…“

Wolfe na něj napřáhl dlaň. „Uklidněte se, doktore. Protilátka už byla podána.“

„Kým?“

„Kvalifikovanou osobou. Prosím, posaďte se. Děkuji. Slečna Nicholsová nepotřebuje vaše odborné služby, ale já bych chtěl využít vašich odborných znalostí. Nejprve; Archie, máš ten kartáček?“

Ležel na mém pracovním stole, zabalený v papíru, který mi obstarala Hoskinsová. Rozbalil jsem papír a podával Wolfovi, ale ten místo, aby jej vzal,se zeptal:

,,Používáš kartáček na mytí? Ukaž nám, jak s ním manipuluješ. Na své ruce.“

Jak už jsem zvyklý na jeho bláznivé rozkazy, poslechl jsem. Začal jsem na zápěstí a rázně přejížděl k rameni a zpět.

,,To stačí, děkuji. Nepochybně vy všichni, jestliže používáte kartáček na mytí, s ním manipulujete podobným způsobem, to jest ne krouživým pohybem,ale po délce, nahoru a dolů. Takže šrám na ruce slečny Nicholsové, jak mi jej pan Goodwin popsal, se táhne po délce, někde mezi zápěstím a loktem. Je to tak správně, slečno Nicholsová?“

Janeta souhlasně přikývla, odkašlala a řekla potichu:

,,Ano“

,,A ta rána je asi na palec dlouhá. Snad o něco méně?“

,,Ano“

Wolfe se obrátil na Bradyho. „Teď vy, pane. Potřebuji váš odborný posudek, abychom vyslovili domněnku. Jak to, že slečna Nicholsová si prořízla ruku v délce skoro jednoho palce? Proč neucukla kartáčkem v okamžiku, kdy ucítila, že si rozřízla kůži?“

„Proč?“ Brady se na něho zamračil. „Prostě proto,že to necítila.“

,,Necítila?“

,,Ovšemže ne. Nevím, jakou domněnku chcete vyslovit, ale při přejíždění kartáčkem na kůži by říznutí ostrým sklem neucítila. Neucítila by vůbec nic. Nevěděla by, že se řízla, dokud by nespatřila krev.“

,,Opravdu?“ Wolfe se zdál být zklamaný. „Jste si tím jist? Dosvědčil byste to?“

„Ano, rozhodně.“

„A svědčil by tak i kterýkoli jiný doktor?“

„Zajisté.“

„Musíme to tedy tak brát. Tohle jsou tedy fakta. Skončil jsem. Teď je řada na vás, abyste mluvili. Vy všichni. Není to samozřejmě úplně v pořádku, abychom mluvili všichni pohromadě, ale po jednom by to trvalo příliš dlouho.“

Opřel se a spojil špičky prstů na svém velkolepém pupku.

„Slečno Timmsová, začneme s vámi. Mluvte, prosím."

Maryella neřekla nic. Zdálo se, že čelí jeho upřenému pohledu, ale nepromluvila. „Nuže, slečno Timmsová?"

„Nevím," pokusila se odstranit ze svého hlasu chrapot, „nevím, co chcete, abych řekla."

„Nesmysl," řekl ostře Wolfe. „Víte to docela dobře. Jste inteligentní žena. Žijete v tom dome dva roky. Je možné, aby v někom z vás narůstal špatný pocit nebo strach vybičovaný až k vraždě a vy si něčeho nebyla vědoma? Tomu nevěřím. Chci, abyste mi řekla věci, které bych z vás vytáhl, kdybych vás tu držel celé odpoledne a pálil na vás otázky."

Maryella potřásla hlavou.

„Nemohl byste ze mne vytáhnout něco, co ve mně není."

„Nebudete mluvit?"

„Nemohu mluvit." Maryella nevypadala nijak šťastně. „Nemám o čem."

Wolfe se podíval na druhou dívku. „Slečno Nicholsová. Nebudu to opakovat. Říkám vám totéž, co slečně Timmsové."

„Vím to." Janeta polkla naprázdno a slabým hlasem pokračovala, „nemohu vám nic říct, čestně."'

„Ani kdo se vás pokusil zabít? Nemáte představu, kdo se vás pokoušel dnes ráno zabít?"

„Ne, nemám. Proto se toho tak děsím. Nevím, kdo to byl."

Wolfe zabručel a obrátil se na Larryho. „Pane Huddlestone?"

,,Zatraceně, nic nevím," řekl hrubě Larry.

,,Nevíte.Doktor Brady?"

,,Zdá se mi," řekl Brady chladně, „že jste se na okamžik odmlčel. Říkal jste, že víte, kdo zavraždil slečnu Huddlestonovou. Jestliže …"

,,Dal jsem přednost tomuto způsobu, doktore. Máte něco, co byste mi pověděl?"

,,Ne"

.,,Nic co by mělo nějaký vztah k tomuto případu?"

,,Ne"

Wolfovy oči přešly na Daniela."Pane Huddlestone,vy jste už mluvil se mnou a na policii. Víte něco nového?"

,,Nemyslím," řekl pomalu Daniel. Vypadal bídněji než všichni ostatní. „Souhlasím s doktorem Bradym, že jestli…"

,,To doufám," vyštěkl Wolfe. Přelétl očima přítomné. ,,Upozorňuji vás, s jednou výjimkou samozřejmě, že to z vás policie vymámí a bude to bolestná zkušenost. Nebudou dělat žádný rozdíl mezi závažnými a nepodstatnými věcmi. Budou například přičítat důležitost skutečnosti, že slečna Timmsová sváděla Larryho Huddlestona…"

,,To není pravda!" vykřikla Maryella rozhořčeně.,,Kdo to …"

,,Ale ano, snažila jste se. Alespoň v úterý 19. srpna.Pan Goodwin je dobrý zpravodaj. Seděla jste na opěradle jeho křesla. Vrhala jste na něho zamilované pohledy..."

,,Ne! Nesnažila jsem se ho svádět!"

,,Milujete ho? Toužíte po něm? Líbí se vám?"

,,Určitě ne!"

,,Policie bude tedy dvojnásob podezíravá. Budou vás podezírat, že jste to na něho hrála kvůli penězům jeho tety. A když mluvíme o penězích, někteří z vás museli vědět, že bratr slečny Huddlestonové dostává od ní peníze a nebyl s tím, co dostával, spokojený. A přece jste odmítli mi říct…"

„Nebyl jsem nespokojený," vpadl mu do řeči Daniel. Tvář mu zrudla a hlas přeskočil na vyšší tóninu. „Nemáte právo dělat narážky …"

„Nedělám narážky." Wolfe byl ostře mrazivý. „Jenom předvádím, čeho se policie asi chytne. Jsou schopni se domnívat, že jste svou sestru vydíral …"

„Vydíral!" Daniel skoro zakňučel. „Dávala mi ty peníze na výzkum …"

„Výzkum!" vyhrkl s úšklebkem jeho synovec. „Výzkum! Elixír života! Račte si vybrat, pánové …"

Daniel vyskočil a na vteřinu jsem myslel, že se chce na Larryho vrhnout, ale zdálo se, že pouze

vstal, aby pronesl řeč.

„To," řekl a brada se mu třásla zlostí, „je pustá lež. Moje motivace a metody jsou přísně vědecké. Elixír života je romantická a nepřijatelná představa. Správný vědecký termín je univerzál. Sestra se mnou souhlasila a jako žena s fantazií a rozhledem po léta velkodušně financovala …"

„Univerzál!" Wolfe na něho nevěřícně zíral. „A já jsem prohlásil, že jste schopný používat svého mozku!"

„Ujišťuji vás, pane …"

„Nepokoušejte se. Sedněte si." Wolfe byl znechucen. „Je mi jedno, jestli jste vyhazoval sestřiny peníze, ale jsou zde určité věci, o kterých všichni víte, že mi lhostejné nejsou, a jste hloupí, když o nich nemluvíte." Namířil prstem na Bradyho. „Vy, doktore, byste se měl stydět. Je dětinské zatajovat fakta, která se dříve nebo později stejně odhalí. Řekl jste, že nevíte nic, co by nějak osvětlilo případ. A co ta krabice hnoje ze stáje, kterou jste si opatřil, abyste získal výtažek tetanových zárodků?"

Daniel vydal ze sebe neurčitý zvuk, natočil hlavu k Bradymu a utkvěl na něm strnulým pohledem. Brady se zarazil, ale ne tak, jak by se dalo čekat.Chvilku nehnuté pozoroval Wolfa a potom řekl tiše: „Uznávám, že jsem vám měl o tom říct."

,,To je vše, co k tomu máte? Proč jste o tom neřekl policii, když začala vyšetřovat?"

,,Protože jsem se domníval, že to s případem nijak nesouvisí. A to jsem si myslel až do dnešního rána, kdy jste mi volal. Nevěděl jsem, k jakému účelu by mohlo sloužit…"

,,Co jste s tím dělal?"

,,Vzal jsem si hnůj do kanceláře a prováděl s ním experimenty ještě s dvěma kolegy. Měli jsme nějaký spor. Potom jsme to zničili. Úplně všechno."

,,Věděl o tom někdo z přítomných?"

,, Brady se zamračil. „Ano, vzpomínám si, mluvil jsem o tom. Říkal jsem, jak by mohlo být nebezpečné říznutí, kdyby..."

,, Mně ne," řekl ponuře Daniel. „Kdybych věděl,že jste to udělal…"

Dívali se pronikavě jeden na druhého. Daniel něco zamumlal a posadil se.

Zazvonil telefon, otočil jsem se na židli a vzal jej. By1 to doktor Vollmer, a tak jsem kývl na Wolfa. Když zavěsil, oznámil:

,,Lahvička, ze které dnes ráno ošetřila slečna Nicholsová své zranění, obsahovala dost tetanových zárodků na to, aby při vhodném rozdělení vyhubily celé město." Zamračil se na Bradyho. „Dovedete si snad, doktore, představit, jak by o téhle epizodě uvažovala policie, zvláště když jste ji zamlče1? Znamenalo by to pro vás spoustu trápení, Mimochodem, jak dlouho jste se znal se slečnou Huddlestonovou?"

,,Nějakou dobu jen tak vzdáleně. Několik let."

,,A důvěrně?"

,,Naši známost bych nenazýval důvěrnou. Před několika měsíci jsem si zvykl chodit tam častěji."

,,Co ten zvyk způsobilo? Zamiloval jste se?"

,,Do koho?"

,,Do slečny Huddlestonové."

„Určitě ne." Brady vypadal nejen udiveně, ale dokonce uraženě. „Byla dost stará, aby byla mou matkou."

„Proč jste tam tedy začal tak náhle docházet?"

„Proč? Člověk přece vždycky někam chodí."

Wolfe potřásl hlavou. „Ne bez nějakého citového důvodu. Byla to hrabivost nebo šetrnost? Vyjížďky na koních zadarmo? Pochybuji, váš příjem je pravděpodobně postačující. Pouhá pohodlnost? Ne, měl jste to z cesty, to bylo spíše na obtíž. Můj dohad je, abych použil konvenčního eufemismu, že to byla láska. Zamiloval jste se do slečny Nicholsové?"

„Ne."

„Co tedy? Ujišťuji vás, doktore, že postupuji daleko taktněji, než by to dělala policie. Co to bylo?"

Na Bradyho tváři se objevil podivný výraz. Či spíše několik výrazů. Nejdříve popření, potom

váhání, rozpaky a konečně, ať se stane, co se stane. Po celou dobu byly jeho oči upřeny přímo na Wolfa. Náhle promluvil hlasitěji než dosud.

„Zamiloval jsem se do slečny Timmsové. Vášnivě."

„Ach!" Maryella úžasem vykřikla. „Nikdy jste…"

„Nepřerušujte, prosím," řekl nevrle Wolfe. „Zmínil jste se o této okolnosti slečně Timmsové?"

„Ne." Brady se držel docela dobře. „Bál jsem se. Byla tak – nepředpokládal jsem – je strašně koketní …"

„To není pravda! Vy víte moc dobře …"

„No tak!" Wolfe byl rozhodný. Přelétl všechny pohledem zprava doleva a zase zpátky. „Takže až na jednoho jste všichni věděli, že si doktor Brady opatřil ze stájí krabici hnoje a všichni jste mi tu informaci zatajili. Nepoučili jste se. Zkusme něco jiného. Ten den, kdy sem Bess Huddlestonová přišla, řekla, že slečna Nicholsová má pocit, že ona jí křivdí, a podezírala ji ze zasílání anonymních dopisů.Ptám se všech – včetně vás, slečno Nicholsová – o jakou křivdu šlo?" Nikdo ani nehlesl.

,,Budu se ptát jednotlivě. Slečno Nicholsová?"

Janeta potřásla hlavou. Její hlas byl sotva slyšitelný.

,,Nic.To nic nebylo."

,,Pan Huddleston?"

Daniel se okamžitě ozval: „Nemám představu."

,,Slečna Timmsová?"

,,Nevím," řekla Maryella a podle způsobu, jakým se na ni Wolfovy oči zadívaly jen na okamžik, jsem poznal,že ví, že lže.

,,Doktor Brady?"

,,Kdybych to věděl, řekl bych vám to," řekl Brady, ,,ale nevím."

,,Pan Huddleston?"

Larry už na něho čekal se strnulým úsměvem,který mu zkřivil koutek úst. „Řekl jsem vám už předtím, ozval se drsně, „že nic o tomhle zatra-případě nevím. To platí pořád."

,,Opravdu? Můžete mi na okamžik půjčit vaše hodinky, prosím?"

Larry vykulil oči.

,,Tu šestiúhelníkovou věcičku na vašem zápěstí,"řekl Wofe. „Mohl bych si ji prohlédnout?" Larryho tvář se začala proměňovat stejně jako Bradyho chvíli předtím. Nejdříve to byl zmatek,potom vzdor a potom se zdálo, že se něčím vnitřně baví. Zavrčel:

,, K čemu chcete moje hodinky?"

,,Chci se na ně podívat. Taková maličká laskavost od vás. Prozatím jste nám příliš nepomáhal."

Larry se rty zkřivenými úsměvem odepnul řemínek a vstal, aby posunul hodinky přes stůl k Wolfovi, jehož dlaň je ještě nepřikryla, když mi řekl:

,,Složku Huddlestonové, Archie."

Šel jsem, otevřel skříň, vyňal složku a přinesl ji. Wolfe ji vzal, s plesknutím rozevřel a řekl:

„Zůstaň tady, Archie. Jako záštita a svědek. Lepší by byli dva svědkové. Doktore Brady, byl byste tak laskav a postavil se vedle pana Goodwina a sledoval, co dělám? Děkuji."

Mezi mnou a Bradym upřel Wolfe oči na Larryho. „Jste velice hloupý mladý muž, pane Huddlestone. Neuvěřitelný zelenáč. Měl jste samolibou radost z toho, že čekám, že najdu v pouzdře vašich hodinek fotografii slečny Nicholsové a že se zklamu. Jste na omylu. Teď, doktore a Archie, prosím, sledujte. Tady je zadní plášť hodinek. Zde je fotografie slečny Nicholsové, seříznutá na šesti stranách a zřejmě odpovídající rozměrům. Otázka by mohla být definitivně vyřešena otevřením pouzdra, ale to neudělám, protože to bude provedeno později spolu s mikroskopickým porovnáním fotografie, aby bylo dokázáno, že tam byla. Archie!"

Zapracoval jsem jako tělesná stráž. Stejně jsem dlužil Larrymu pohlavek, když pro nic jiného, tak za špatné způsoby, ale ani jsem ho ve skutečnosti nepraštil, poněvadž jenom vystřelil z místa, pokusil se protlačit mezi Bradym a mnou a chňapnout po hodinkách. Tak jsem ho pouze uchopil za ruce a tlačil zpátky do křesla a čekal, co bude.

„Takže," pokračoval neochvějně Wolfe, „vložím hodinky a fotografie do zvláštních obálek a schovám je v sejfu. Tak. Jestli vás zajímá, pane Huddlestone, jak jsem získal tu fotografii, nechala

ji tady vaše teta. Domnívám se, že teď přišla chvíle, abyste nám pomohl. Začnu s otázkou, kterou si mohu ověřit. Kdy vám vaše teta tu fotografii vzala?“

Larry se pokusil ušklíbnout, ale moc dobře mu to nešlo.

„Nejspíš,“ řekl Wolfe, „je na čase vpustit policii. Předpokládám, že jim to půjde rychleji…“

„Vy tlustý bastarde!“ Ale ze zavrčení se stalo spíš zakňučení.

Wolfe se zašklebil. „Zkusím to ještě jednou,pane. Na ty otázky odpovíte, když ne mně, tedy někomu méně tlustému, zato neodbytnějšímu.Chcete abych se vyptával služebnictva, vašich přátel a známých? Už takhle je to dost zlé, to by věc jen zhoršilo. Kdy vám vaše teta vzala tu fotografii?“

Larrymu poskočila brada, ale neřekl nic.

Wolfe čekal deset vteřin, potom úsečně řekl: Vpusť je, Archie.“

Udělal jsem krok, než jsem však stačil vykročit Larry vyhrkl:

„Vy zpropadený chlape! Víte zatraceně dobře,kdy to bylo! Sebrala mi ji ten den, kdy sem šla za vámi.“

Wolfe přikývl. „To už je lepší. To ale nebylo poprvé,co měla námitky proti vaším vztahům k slečně Nicholsové. Nebo ano?“

„Ne.“

„Byla proti tomu z hlediska morálky?“

„Do pekel, ne. Měla námitky proti tomu, abychom se vzali. Poručila mi zrušit zasnoubení. To zasnoubení bylo tajné, něco však vytušila, a zeptala se Janety, ta jí to řekla, a ona mě pak donutila zasnoubení odvolat.“

„A přirozeně jste se rozzuřil.“ Wolfe měl hladký,hedvábný hlas. „Dychtil jste po pomstě …“

„Ne!“ Larry se naklonil kupředu, jenom stěží se ovládal „Tohle můžete klidně vynechat! Nic takového mi nepřišpendlíte! Nikdy jsem si ji doopravdy nechtěl vzít a co víc, nikdy jsem o tom ani neuvažoval! Mám přítele, který mi to dokáže!“

„Podívejme.“ Wolfe měl téměř zavřené oči. „Člověk jako vy má přítele? Asi ano. Když vás teta donutila zrušit zasnoubení, měl jste ten obrázek ještě v hodinkách?“

„Ano, Musel jsem. Myslím tím, že jsem musel také vycházet s Janetou, a to nebylo snadné, když žila přímo v domě. Bál jsem se jí. Vy ji neznáte. Otevřel jsem schválně před tetou pouzdro hodinek,aby tu zatracenou fotku vzala. Zdálo se mi, že Janeta tu fotku za něco považuje, a myslel jsem, že až se dozví, že je pryč …“

„Věděl jste, že anonymní dopisy poslala slečna Nicholsová?“

„Ne, nevěděl. Snad jsem ji podezíral, ale nevěděl jsem to jistě.“

„Tušil jste taky, když vaše teta…“

„Přestaňte. Zastavte to.“

Byla to Janeta.

Nezvýšila hlas. Nemusela. Ten tón stačil, aby zastavil všechno a všechny. Něco takového se může ozvat jenom ze starého opuštěného hrobu. Ani se nepohnula, jenom otevřela ústa. Oči soustředila na Wolfovu tvář s takovým výrazem, že jsem musel koukat jinam. Stejně to působilo na ostatní, protože všichni udělali totéž co já. Zírali jsme na Wolfa.

„Aha,“ řekl tiše. „Je toho na vás trochu moc, slečno Nicholsová?“

Ještě pořád na něho strnule hleděla.

„To jsem čekal,“ řekl. „Úplně jste se sesypala. Vůbec nic už ve vás není. Nejjednodušší bude, když vám nadiktuji přiznání, a vy je podepíšete. Kopii potom pošlu známému redaktoru Gazzet a ještě dnes večer to bude na přední straně. K tomu bych potřeboval jednu exkluzivní fotografii. Myslím, že pan Goodwin vás s radostí vyfotografuje. Určitě se vám to bude líbit.“

Oho, uvažoval jsem, nejenže chce z Cramera udělat opičáka, on mu chce doopravdy udělat monokl pod okem. Daniel něco zamumlal, stejně tak Brady, ale Wolfe je jedním gestem utišil.

„Pro vaše uspokojení bych vám měl říct, slečno Nicholsová, že vaše vina nebyla naprosto zřejmá. Začal jsem si uvědomovat teprve dnes ráno, i když jsem si samozřejmě všiml těch šestihranných hodinek pana Huddlestona, už když tady byl před devíti dny, a správně jsem se dohadoval, že v nich byla vaše fotografie. Ale vaše dnešní představení, to byla hloupost. Soudím, že jste včera podlehla panice, když jste viděla vyjímat ten pruh trávníku,uvědomila jste si následky a pokusila se odvrátit podezření předstíraným útokem na sebe. Víte, co jsem zjišťoval před chvílí, když jsem se ptal doktora Bradyho, proč jste neucukla kartáčkem okamžitě,jak jste ucítila sklo

zabodnuté do kůže? A když odpověděl, jak jsem pochopitelně věděl předem, že jste říznutí vůbec necítila?“

Neodpověděla.

„A to,“ řekl Wolfe, „je přesně ono. Vy jste ucukla s kartáčkem hned, protože jste věděla o skle,i to, že vás řeže. Vždyť jste jej do kartáčku dala sama. Jinak by byl řez mnohem delší, pravděpodobně do poloviny ruky. Viděla jste pana Goodwina manipulovat s kartáčkem, jezdil s ním od zápěstí k rameni. Každý to tak dělá. Skoro nikdo nepohne kartáčkem méně než na palec a nezastaví se.Ale i bez toho bylo vaše dnešní představení fantastické, jestliže jste chtěla – aby to vypadalo jako pokus jiné osoby vás zabít. Každý po tom všem, co se stalo, věděl, že i kdybyste užila podvržený jód, určitě byste dostala antitoxin, takže pokus by skončil fiaskem. Kdežto vy, když jste to aranžovala sama, jste věděla, že dávka antitoxinu vás zachrání. Opravdu jste …“

„Přestaňte!“ řekla Janeta, přesně týmž tónem jako předtím. Nemohl jsem se na ni ani podívat.

A to právě byla chyba. Protože naprosto bez varování se pohnula jako blesk. Bylo to tak náhlé a rychlé, že jsem stál pořád ještě na místě, když popadla střep z Wolfova stolu, a ve chvíli, kdy jsem se pohnul, se už otáčela a skočila přímo na Larryho Huddlestona, tím kouskem skla rovnou do jeho obličeje. Pohnuli se všichni, ale nikdo dost rychle, dokonce ani Larry ne. Daniel jí sevřel rukama levou paži, já chytil druhou za zápěstím, ale na Larryho tváři už byl červený pruh, od oka skoro bradě.

Všichni kromě Janety se rozhlučeli.

„‘Ticho!“ řekl drsně Wolfe. „Archie, jestli ses už vyspal…“

„Táhni do pekel,“ řekl jsem mu, „nejsem génius jako ty.“ Trochu jsem zmáčkl Janetino zápěstí. „Pusť to, děvče.“

Nechala ten kousek skla padnout na podlahu a strnule stála a pozorovala okolí. Brady ošetřoval Larryho tvář.

„Je to jenom na kůži,“ řekl Brady a roztáhl kapesník. „Držte si to na tom.“

„Proboha,“ vyhrknul Larry, „jestli mi zůstane jizva…“

„Tak to byla lež,“ řekla Janeta. „Lhal jsi!“

„Co?“ Larry se na ni upřeně zadíval.

„Chce říct,“ vložil se do toho Wolfe, „že jste lhal, když jste říkal, že jste ani netoužil a nezamýšlel si ji vzít. Docela s ní souhlasím, ovzduší tady bylo dost zlé i beztoho. Živil jste její vášeň a naději. Chtěla vás, bůhví proč. Když zasáhla vaše teta, ona udeřila. Z pomsty? Ano. Nebo se připravovala říct vaší tetě: Nechte mi ho nebo vás zničím? Pravděpodobně. Nebo chtěla zruinovat vaši tetu a vás si vyzvednout z trosek? Možná. Nebo všechny tři možnosti, slečno Nicholsová?“

Janeta stála zády k Wolfovi, oči upřené na Larryho a nepromluvila. Zůstal jsem u ní.

„Ale,“ pokračoval Wolfe, „vaše teta přišla sem za mnou a to ji vyděsilo. Navíc když sem ten večer přišla a viděla tu fotografii tady, tu co jste nosil v hodinkách, nejenže se vyděsila, ale i rozzuřila. Jako velmi sentimentální mladá žena …“

„Dobrý bože,“ zamumlal bezděčně Brady. „Sentimentální!“

Janeta se roztřásla po celém těle. Objal jsem ji a dovedl k červené kožené klubovce a ona do ní klesla. Wolfe příkře řekl:

„Archie, tvůj blok. Ne – nejdřív aparát…“

„Už to nevydržím!“ vykřikla Maryella a vstala. Sáhla po něčem, čeho by se podržela, a jak už má někdo štěstí, nahmátla ruku Bradyho. „Už nemůžu!“

Wolfe se ně zamračil. „Vemte ji nahoru mezi orchideje doktore. A vemte tuhle oběť a ošetřete ji. Fritz vám obstará všechno potřebné. Doporučuji vám,abyste si přičichl k jódu.“

V šest večer jsem seděl u svého psacího stolu,Kancelář byla tichá a pokojná. Wolfe to dotáhl do konce, jak se patří. Cramer přišel jako lev s celou četou a plnou mocí a odtáhl jako beránek s hromadou výpovědí, písemným přiznáním,vrahem a záchvatem mrtvice. Vy víte, jak mám rád Cramera, a přesto, navzdory tomu všemu,když jsem slyšel výtah, jak přiváží Wolfa ze skleníku,začal jsem vyvíjet mohutnou činnost na psacím stole jenom proto, abych se nemusel otočit,s úmyslem, že jeho přítomnost nevezmu vůbec na vědomí. To, že zde zadržoval Maryellu, omlouval tím,že do Riverdalu se nemůže vrátit a nemá kam jinam jít. Fuj.

Nedostal jsem však vůbec šanci ho bojkotovat,protože prošli kolem dveří přímo do kuchyně. Zůstal jsem přilepený ke stolu. Čas ubíhal, ale byl jsem příliš rozčilený, než abych mohl něco pořádného dělat. Před sedmou se ozval domovní zvonek, šel jsem k přednímu vchodu a našel tam doktora Bradyho. Prohlásil, že byl pozván, tak jsem ho vzal do kuchyně.

Kuchyň byla světlá, teplá a plná lákavých vůní.Fritz krájel na tenké plátky vyzrálý ananas. Wolfe seděl v křesle u okna a ochutnával z kouřící pánve. Maryella seděla se zkříženýma nohama na jednom konci dlouhého stolu a srkala džus z máty peprné.Zatřepala prsty volné ruky Bradymu na pozdrav. Ten v úžasu zarazil, stál a mžoural očima na ni, Wolfa a Fritze a zase zpátky na ni. „Tedy," řekl. „Skutečně jsem rád, že můžete být tak veselí. Za okolností…"

„Nesmysl!" odsekl Wolfe. „Nikdo se neraduje, prostě připravujeme jídlo. Slečna Timmsová je tak alespoň zaměstnána. Nebo dáváte přednost hysterii? Diskutovali jsme o něčem a teď tedy máme v troubě dvě várky. Dvě vejce a tři vejce. Mléko ohřáté na sto padesát stupňů. Vemte si šťávu, kterou vám Maryella nabízí. Archie, chceš taky?"

Brady si vzal šťávu, postavil ji na stůl, aniž by ochutnal, ovinul kolem Maryelly ruce a pevně sevřel. Naprosto nejevila sklon zápasit nebo škrábat. Wolfe předstíral, že nic nevidí a klidně ochutnával dál z pánve. Fritz začal upravovat plátky ananasu.

Maryella zalapala po dechu. „*Myflím, ve bych fe měla vaději nadechnout*."

Wolfe se roztomile zeptal: „Šťávu, Archie?"

Beze slova jsem se otočil, šel do haly, sebral klobouk, práskl dveřmi, odkráčel na roh k Samovi a vyšplhal na barovou stoličku. Nevím, co jsem si pro sebe mumlal, ale něco ano, protože za pultem na mě Sam začal naléhat:

„Co to, k čertu, meleš za nesmysly?"

„Nemluv, dokud nejsi tázán," řekl jsem mu, „a dej mi chlebíček se šunkou a sklenici toxinu. Jestli nemáš toxin, může to být mléko. Staré dobré osvědčené orangutaní mléko. Hrál jsem si na honěnou s neoděnou vražedkyní. Víš, jak poznáš vražedkyni, když nějakou potkáš? Je to jednoduché. Namáčej ji přes noc v jódu, vysuš v utěrce, přidej libru vepřových vnitřností – cože? Aha. Neředěnou whisky. *Myflím, ve bych fe měl vaději nadechnout*."

Nikdy jsem se mu o tom nezmínil, a ani to nemám v úmyslu. Mám pro tento případ tucet teorií. Tady jich pár máte:

1.Věděl, že půjdu na pohřeb, a ten svazek černých orchidejí tam poslal jednoduše proto, aby mě potrápil.

2.Je to něco z jeho minulosti. Když byl ještě mladý a krásný a Bess Huddlestonová také, mohli být – mno, mohli se znát. Pokud se týká toho, že ho nepoznala, pochybuji, že by se to podařilo jeho vlastní matce, při tom, jak vypadá. A že má patnáct nebo dvacet minulostí, je mimo veškerou pochybnost, natolik ho znám.

3.Splácel dluh. Věděl nebo tušil podle něčeho, co někdo řekl hned ten první den, že bude zavražděna,a byl příliš líný nebo zaujatý výrobou hašé z hovězí konzervy s použitím vepřových vnitřnosti ,než aby proti tomu něco udělal. Když potom byl pohřeb, cítil, že jí něco dluží, a tak jí poslal – hádejte co? Nějaké orchideje, prostě – kdejaké staré orchideje? Ne, pánové. Černé orchideje! První černé orchideje, které byly spatřeny na rakvi od počátku historie světa. Dluh zrušen. Plně splacen.Založte přijaté účty.

4.Jsem pro číslo tři.

5.Ale je to stejně záhada. Když mě tak někdy přistihne, jak se na něho dívám, ví zpropadeně dobře, co si myslím.

A. G.

OBSAH

ČERNÉ ORCHIDEJE...3

SCHŮZKA SE SMRTI...44